

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE FOX FAMILY CRIME SYNDICATE

HIS JOB WAS TO
KEEP HER SAFE, NOT
KEEP HER FOREVER

KEEP ME

SUMMER O'TOOLE

Tut Beni

Tilki Ailesi Suç Örgütü 3. Kitap

Summer O'Toole

İçindekiler

. Bölüm

Yazarın Notu

Lütfen dikkat...

Oynatma Listesi

1. Anlattıkları Hikayeler

2. Kana Aç

3. Babanın Günahları

4. Kabus gibi

5. Trixie'nin Yeri

6. Babam ve Ben

7. Lanet olası cehennem

8. İsteksiz Ortaklar

9. Köpekler

10. Şeker veya Siyanür
11. Kazık Çıkışı
12. Niyetler
13. Finneas Fox, Dut Çiftçisi
14. Sadece Bir Tadım
15. Occam'ın Usturası
16. Lağım Faresi
17. Seni Düşünüyorum
18. Wilson Goyle
19. Sonunda Çakıştıkları Yer 2.0
20. İnanılmaz
21. Sikiş ya da Dövüş
22. Vahşileştirilmiş
23. Düşmüş Melekler
24. Üç Gün
25. Tut Beni
26. Düzenli Yaşam
27. Bukalemun
28. Müdür
29. Derinlere Doğru
30. Tatlı Aşk

Sonsöz

Sevgili

okuyucu,

Teşekkür

Summer O'Toole tarafından da

Kimseye nezaketinizi borçlu değilsiniz, özellikle de erkeklere.

Yazarın Notu

A Beyaz bir yazar olarak, Reggie karakterinin Meksikalı olduğunu ve bu kitapta diğer Latin karakterlerin de yer aldığını kabul etmek istiyorum.

Keep Me'yi yazma sürecinde, çok değerli geri bildirimler sağlayan ücretli Latine duyarlılık okuyucularıyla çalıştım ve Reggie ile Roan'ın hikayesine yaptıkları katkılar için minnettarım. Onların yardımıyla karakterlerimi elimden geldiğince doğru ve özenli bir şekilde tasvir etmeye çalıştım. Umarım bu görevde başarılı olmuşumdur.

Niyetim, Reggie'yi saygılı ve özgün bir şekilde yazarken, Latinlere özgü herhangi bir mücadele hakkında yazmamanın bilincinde olmaktı, çünkü bu benim anlatacağım bir hikaye değil.

Ayrıca beyaz bir yazar olarak ayrıcalığımı ve hem geleneksel hem de bağımsız kitap yayıncılığı endüstrisinde BIPOC yazarların günlük olarak karşılaştığı doğal eşitsizlikleri de kabul etmek istiyorum. Platformumu Latin yazarlara yer açmak için kullanabileceğimi umuyor ve sizi, kendi seslerinden karakterler ve dünyalar yaratmış, zekâlarıyla övgü ve takdiri hak eden aşağıdaki yazarların eserlerini almayı düşünmeye teşvik ediyorum:

Marie Maravilla

Freydís Moon

Jocelyn Soto

Maeve Black

Santana Knox

Lütfen dikkat...

T Bu kitap karanlık bir romantizm. Her zamanki feragatlerimi yapalım: Grafik şiddet ve cinsel içerik içeren birçok sahne vardır. Tüm içerik uyarıları SummerOtoole.com/content adresinde bulunabilir.

Bu kitap herkese hitap etmeyecektir, özellikle de beni gerçek hayatta tanıyorsanız. Ve evet anne, bu papazına ve diyakozlarına kopya vermek yok demek.

Bunun bir kurgu olduğunu unutmayın.

Karanlık romantizm, insanların birçok farklı nedenden ötürü keyif aldığı inanılmaz, güzel, cesur bir hikaye anlatma biçimidir. Bir şey hakkında okumak ve yazmak, onu gerçek hayatta onayladığınız anlamına gelmez. Eğer bu doğru olsaydı, Stephen King'in uzun zaman önce hapse atılması gerekirdi.

Bu, güvenli seks veya kink'i doğru bir şekilde temsil etmek için tasarlanmamıştır.

Çalma Listesi

K Belirli sahneleri onlara ilham veren şarkılarla eşleştirmek için dipnotlara dikkat edin. Önerilen şarkıyı tekrar tekrar çalmanızı tavsiye ederim

bölüm sonuna veya süsleme arasına kadar.

Çalma listesinin tamamını SummerOtoole.com/Playlists adresinden dinleyebilirsiniz.

Anthropocene-KR3TURE

Squeeze-Ghostmane

Tanrı Seni Kesecek-John Grant

DARKSIDE-Neoni

Play with Fire (feat. Yacht Money)-Sam Tinnesz, Yacht Money

STUPID (Feat. Yung Baby Tate)-Ashnikko, Baby Tate

Fistfight-Balo Salonu Hırsızları

Beni Bekle-Maya Isacowitz

Sanırım-Saint Levant, Playyard

Put It on Me-Matt Maeson

Hareket-Hozier

Neredesin? -Elvis Drew, Avivian

Cravin'-Stileto, Kendyle Paige
DECAY-SXMPRA, Teddy Slugz
Gimme-BANKS
Make Me Feel-Elvis Drew
Lion-Saint Mesa Control-
Zoe Wees Stay-Khalid
She Burns-Foy Vance
*Human-Rag'n'*Bone Man
Acıtsa Bile-Sam Tinnesz
Atlantik-Uyku Simgesi
Get You The Moon (feat. Snøw)-Kina, Snøw
Öp Beni-Dermot Kennedy

Bölüm 1

Anlattıkları Hikayeler

Reggie

TÇürümeyi durdurmak için korunmuş cansız bir bedenden daha büyüleyici bir şey yoktur. Bu kadar canlı ve dinamik bir şeyin nasıl bu kadar statik bir forma hapsedilebildiği beni hala şaşırtıyor. Bunun içinde Yaşadığım, geliştiğim yerde durgunluk.

Cortez karteli kralının kızı olarak adli patoloğa dönüştüğümde, bunu babamın suçlarına isyan etmek için yaptığımı, o ateş ve ölümle hükmederken dünyada biraz iyilik yapmaya çalıştığımı varsaymak kolay. Ama mesele bu değil.

Ölü bedenlerin anlattığı hikayeler beni büyülüyor. Ve öldürülmüş olanlar en ilginç hikayeleri anlatırlar. ¹

Tıpkı önümde duran soğuk, gri ve ölüm kokusuyla kaplı, göğsünde ve karnında kabaca dikilmiş bir Y kesisi olan ceset gibi - bir cesette yara izi konusunda endişelenmeye gerek yok. Dikişler, ceset sahipsiz kalıp Verano'ya bağışlanmadan önce June Harbor Adli Tıp Kurumu'nda yapılan ilk otopsinin kalıntıları.

Adli Antropoloji Enstitüsü. Onların bağışları her zaman nalları diken ve cesetleri bilime bağışlanan yaşlı insanlardan daha eğlenceli olmuştur.

Kadın. Beyaz. Yirmi ila otuz yaşlarında. Ölüm mekanizması: elle boğulma sonucu asfiksi, hyoid kemik kırığı mevcut. Ölüm şekli: Cinayet.

Bu onun hikayesinin sadece başı ve sonu, ama ben ortasıyla ilgileniyorum. Ölüm sonrası yaralarla kaplı. Yanaklarında ve uzuvlarında sıyrıklar var -büyük ihtimalle bir silahtan değil, savunma amaçlı ya da kazara oluşmuş yaralar. El izi şeklindeki taze morluklar boğazını çevreliyor ve belki de birkaç gün daha eski olan başka bir morluk elmacık kemiğini gölgeliyor. Ayak bilekleri ve el bileklerindeki ham deri bağlandığını gösteriyor. Ayakları adli tabip tarafından temizlenmiş, ancak ayak tırnaklarının altında hâlâ kir var. Tabanlarındaki küçük sıyrıklar dışarıda çıplak ayakla koştuğuna işaret ediyor.

Dişlerinde ve saçlarında kötü beslenme ya da sağlıksızlık belirtisi yok, yani uzun süre esir tutulmuş olamaz. Aslında, saçları balyaj tarzında boyanmış - ki bu birkaç yüz dolara mal olan bir hizmet - ve ortodontik çalışma yaptırdığını söyleyebilirim. Uyuşturucu bağımlılığı belirtisi yok. Kimse onu aramadan ortadan kaybolacak türden bir insan değil. Peki, cesedi neden sahipsiz kaldı?

Gizemin tanıdık tadı dilimi kaplıyor, daha derine inme hevesiyle nabzım giderek artıyor.

Burada çalışan o kadar çok ceset görüyorum ki, çoğu zaman detaylar birbirine karışıyor. Sonuçta, katiller nadiren orijinaldir. İnsanlar suç dizilerini izler ve her cinayetin kendine özgü bir ritüeli olduğunu, Freud'u çileden çıkaracak anne sorunları olan bir deli tarafından işlendiğini düşünür. Gerçek şu ki, cinayetlerin çoğu duygularını kontrol edemeyen kadın düşmanı pislikler tarafından işleniyor.

Ama iki vaka neredeyse aynı yaralanmaları gösteriyorsa... bu benim dikkatimi çekiyor.

Cesedi dikkatlice ön tarafına doğru kaydırıyorum ve kalbim biraz daha fazla çarpıyor. Kürek kemiğinin üzerinde ölümden sonra yapılmış cafcacflı bir yanık izi var. Bu bir işkence eylemi değildi. Daha yakından bakıyorum ve nitril eldivenlerimin altında avuçlarım terliyor. Tıpkı geçen hafta bize gelen başka bir kadının cesedinde olduğu gibi, yanık önceden var olan bir dövmenin şeklini bozmuş, küçük mürekkep izleri hala görülebiliyor.

Katillerin kurbanlarının kimliklerinin tespit edilmesini zorlaştırmaya çalışmaları ve bunun sonucunda da kendilerini işaret edebilecek herhangi bir bağlantıyı ortadan kaldırmaya çalışmaları alışılmadık bir durum değildir - parmakları kesmek, dişleri sökmek, tanımlanabilir izleri ya da dövmeleleri gizlemek gibi. Ancak görmezden gelinemeyecek kadar çok benzerlik var.

Birileri kadınları alıkoyuyor ve öldürüyor.

Laboratuvardaki bilgisayar ekranıma bakıyorum, gördüklerimi algılayamıyorum. Her şey aynı. Ama yine de farklı.

Bir saattir her iki Jane Do'nun boynundaki el izlerinin ölçülerini karşılaştırıp nerede hata yaptığımı anlamaya çalışıyorum çünkü ölçüler birbirini tutmuyor. İki farklı büyüklükteki el, iki farklı katil demek.

Ancak cesetlerden alınan toprak örneklerine kadar her şey aynı. Eşsiz bileşim birebir eşleşiyor. Ben

Konumlu kompozisyon veritabanımızda bu kompozisyonun bulunmaması bizi giderek daha fazla hayal kırıklığına uğrattıyor.

Kadınları öldüren iki ya da daha fazla katil olmalı. Haberlerde bununla ilgili bir şey duymadığıma inanamıyorum. Başka bir potansiyel seri katil kesinlikle her kanalda patlatılırdı, özellikle de June Harbor Katili'nin yarattığı boktan fırtınadan sonra.

Ama davayı çözmek benim işim değil, kolluk kuvvetlerinin işi. Cesetleri çoktan incelediler ve aynı sonuca varmamış olmalılar. *Onlar mı yanılıyor, yoksa ben mi?*

Tekerlekli sandalyemi masadan uzaklaştırıp etrafımda dönüyorum ve bir yandan düşünürken bir yandan da floresan ışıklara bakıyorum. Kapının açıldığını duyduğumda kapıya doğru dönüyorum.

"*Buenos, mija.*" Dr. Verano elinde kahvesiyle içeri giriyor ve deri postacı çantasını masasına bırakıyor. "Bugün neyin var?" diye soruyor sıcak bir kıkırdamayla. Teknik olarak patronum olsa da, aynı zamanda benim için bir amca gibi.

"Sanırım başka bir seri katil var." Sandalyemi durdurup dirseklerimi dizlerimin üzerine koyuyorum. Önlüğümün kollarını yukarı iterek bileğime dolanan yılan dövmemi ortaya çıkarıyorum. Verano kahve bardağından bir yudum alırken tel çerçeveli gözlüklerinin ardından bana bakıyor.

Oturuyor ve her sabah yaptığı gibi ceketini sandalyesinin arkasına asıyor. Bunu giymeye neden zahmet ettiğini bile bilmiyorum. Burası onun araştırma tesisi; etkilemesi gereken kimse yok, özellikle de şu anda hiç stajyerimiz ya da öğrencimiz yokken. "Bunu sana söyleten ne?"

Ona bu sabah keşfettiğim her şeyi anlattım ve bana iyi bildiğim bir bakış attı. *Bunun anlamı y a v a ş l a , iyice düşün.* Ben her zaman

Fevri, abuk tepki veren ve hemen sonuca varan. Dr. Verano emekli olmadan önce kartelin doktoruydu ve babam bu enstitüyü kurması için ona fon sağladı. Yani, bu bakışı uzun zamandır alıyordum.

"Bir tesadüf bir model oluşturmaz. Araştırmaya devam et." Ona emir alan bir asker gibi sahte bir selam veriyorum, kesin bir kanıt elde edene kadar bu tavşan deliğinden aşağı inmeye devam etmek için heyecanlıyım. Bazı kğıtları manilla dosyasına karıştırıyor, sonra ayağa kalkıyor. "Oğullarının boğulma olayına ikinci kez bakmak isteyen bir aileyle görüşeceğim, ama işim bittiğinde son durumu merak edeceğim."

Buradaki birincil amacımız, adli vakalara daha iyi yardımcı olmak için cesetlerin rrmesinin farklı aşamalarını araştırmak ve her aşamanın ayırt edici işaretlerini aramaktır. Ancak ikinci bir görüş almak isteyen ya da adli tabibin vardığı sonuçtan memnun olmayan özel otopsi müşterilerimizi de kabul ediyoruz.

"*Suena bien.*" El sallayarak veda ediyor ve ben de bu tesiste işlediğimiz tüm cesetlerin katalogunu açıp aramaya iki kelime yazıyorum: *yanık + dövme.*

Sonuçların sayısı midemi bulandırıyor; üç yıl öncesine kadar giden belki iki düzine sonuç var. Kırk yaşın altındaki kadınlara indirgediğimde, sadece iki liste filtreleniyor. Kalan her dosyayı açıyorum ve zaten bildiğim vakalarla benzerlikleri not etmeye başlıyorum.

Eller ve bacaklar perimortem bağlanmış. Benzer savunma yaraları. Toprak bileşimi eşleşiyor. On altı ile otuz beş arasında nispeten küçük bir yaş aralığı. Vücudun yaygın olarak dövme yapılan bölgelerinde ölüm sonrası yanıklar.

Karşılaştığım şey beni hem rahatsız ediyor hem de kan kokusu alan bir köpekbalığı gibi heyecanlandırıyor. Ahlaki pusulamın kuzeyi göstermediğini biliyorum. Özel ve araştırma patolojisine girmeye karar vermemin nedenlerinden biri de bu.

kolluk kuvvetleri yerine. Ben gri bölgede yaşıyorum. Latin Amerika'nın en tehlikeli ve ölümcül adamı tarafından yetiştirilmek böyle bir etki yaratıyor. Ama, hey, en azından öz farkındalık için puan almalıyım.

Değişkenlik gösteren ve belki de polisin henüz yakalayamadığı tek şey öldürme yöntemidir. Hem elle hem de bağlanarak boğularak öldürülen, birden fazla silahla bıçaklanan kadınlar olduğu gibi, boğazında tek bir temiz ve derin kesik olan kadınlar da var. Birçoğu basitçe dövülerek öldürülmüştür.

Ama dosyaların hiçbirinde tek bir kurşun yarası yok. Cinayetlerin çoğu -kazara olsun ya da olmasın- silahla işlenir, bu da onları çok farklı kılıyor. Silahların ve mermilerin izini sürmek daha kolay olabilir ama ben öyle olduğunu sanmıyorum.

Bunu her kim yapıyorsa ölümle ilgilenmiyor. Onlar *Öldürmek*.

Yanmış dövmelerin resimleri arasında gezinirken bir şey dikkatimi çekiyor ve kanımı buza çeviriyor. Her bir resmi tek başına görsem fark etmeyebilirdim ama birlikte... Eminim.

Kendim görmeliyim.

Neyse ki cesetlerden biri henüz araziye çıkarılmamış. Koridorlarda neredeyse koşarak açık hava araştırma alanımıza gidiyorum. Tüm *hastalarımız* çoktan ölmüş olsa da bu koridorların hastanelere bu kadar benzemesi beni hep eğlendirir.

Dondurulmuş depomuza gitmek için tarladan yürümek zorundayım. Enstitüyü çevreleyen dönümlerce arazi, araştırmalarımızın büyük kısmının gerçekleştiği yerdir. Cesetlerin farklı malzemelere sarıldığı bir bölüm olan Sargı Sırası'nı geçiyorum.

-muşamba, halı, plastik çöp torbaları- arasındaki farkları incelemek için

çürüme. Ne kadar çok benzersiz özellik keşfedilirse, polis bir cesedin nerede, ne zaman ve nasıl öldürüldüğünü o kadar doğru bir şekilde öğrenebilir.

Ancak bazen çok fazla cesedimiz oluyor ve yeterince aktif çalışma ya da araştırma elimiz olmuyor. Hemen sahaya çıkamayanlar, zamanı gelene kadar soğuk hava deposunda tutuluyor. Dondurucu binasına girdiğimde ormanın sesleri, kuş sesleri ve böcek cıvıltıları yerini jeneratörün sürekli uğultusuna bırakıyor.

Aradığım dolabı bulup elimi soğuk metal kulpuna doluyorum, hangi cevabı beklediğimden tam olarak emin değilim. Açıp çelik gövdeli tepsiyi dışarı kaydırırken kalbim göğsümde durmadan çarpıyor ve her atışta daha ağır hissediyorum. Ses sessiz mekânı dolduruyor gibi.

Neredeyse donmuş cesedin aldığı mor renge rağmen, teninin bir zamanlar benimki gibi açık kahverenginin bronzlaşmış bir tonu olduğunu söyleyebilirim. Bu durum göğsündeki dövmenin kalıntılarını daha da çarpıcı bir şekilde tanıdık kılıyor. Bu dövmede mürekkebin sadece alt kenarı görülüyor, geri kalanı yanık nedeniyle anlaşılmıyor, bilgisayarda gördüğüm diğer dövmede ise üst kenar görülüyordu.

Kendi tenimde eşleşen bir tanesi olmasaydı, bunların aynı tasarımın parçaları olduğunu asla anlayamazdım.

Cesetlerle dolu odaya doğru fısıldarken göğsümde bir düğüm acıyla geriliyor: "Ah, *baba*, ne yaptın sen?"

Bölüm 2

Kana Aç

Roan

M Parmağım, deri koltuğun kolunda duran elimdeki pürüzsüz, soğuk bardağın üzerindeki buğunun izini sürüyor. Burun deliklerim açılıyor

Yeni bir duman patlaması sahnenin etrafını sardığında ve zararlı koku VIP alanımıza yayıldığında sinirleniyorum. Finn'in Lochlan'ı Peaches'in, yani erkekler kulübümüzün yönetimini nasıl devralacağı konusunda eğitmesi gerekiyordu, ama şimdi o taşrada evcilik oynadığına göre bu iş bana düştü.

Ayrılırken duman makinesine bir balyoz indirmeyi aklıma not ediyorum. Ki bunu yakında yapmak istiyorum. Lochlan neredeyse bu kulüpte büyüdü, bu yüzden ona öğretecek yeni bir şeyim yok. Ama tenim sıcak ve çok sıkı hissediyor, sürekli kaynayan öfkem tehlikeli bir şekilde taşmaya yaklaşıyor. Bir rahatlamaya ihtiyacım var.

Bu his kolay kolay yatışmaz. Alkolün acısını dindirebileceği bir şey değil. Sanki canlı bir el bombası göğüs kafesimin arasına yerleşmiş gibi hissediyorum. Pimi bir kaburgadan sarkıyor ve küçük bir sarsıntıyla pimi çekilecek. En küçük şey beni patlatabilir. Bu saçlar için babamı suçlayabilirim.

Hepimizde bunu teşvik ettiği için tetikleyiciydi. Oğullarının dengesiz ve umursamaz olmasını istiyordu çünkü bu aynı zamanda şiddet yanlısı ve acımasız olduğumuz anlamına geliyordu.

Bundan asla kurtulamayacağım, ancak sınıırıma ulaşmak üzere olduğumu fark etmekte daha iyi hale geldim. El bombasını içimde patlamadan önce fırlatmak.

Peaches'ın zeminini tarıyorum. En iyi dansçılarımız şu anda sahnede ve mekân tıklım tıklım. Direktten aşağı kayan kızlardan biriyle fantezilerini yaşamak için yanıp tutuşan sıkılmış, banliyölu kocalarla dolu.

Barın yanındaki kargaşa dikkatimi çekiyor ve omurgam dikleşiyor, bir kavga için kaşınıyorum. Ellerim yumruk olmaya başladı bile. İçkiyle başa çıkamayan tiki bir orospu çocuğu olduğunu ve Dex'in çoktan ona dışarı kadar eşlik ettiğini fark edince hızla sönüyorum.

Eğer birisini öldüresiye dövemezsem... Kana susamış bakışlarımı kadife ipin hemen dışında dans eden kadın sürüsüne çeviriyorum. Bazılarını tanıyorum. Burada çalışmıyorlar ama her zaman burada dikkatimizi çekmek için yarışıyorlar. Elleri birbirlerinin kalçalarında aşağı yukarı kayıyor ama gözleri umutsuzca bizimkilerden birine kilitlenmeye çalışıyor. Şanssız bir piçin burnunu kırmayı tercih ederdim ama sanırım hızlı ve sert bir sikiş de aynı işi görecektir.

Kızıl saçlı bir kızla göz göze geliyorum ve o da utangaç bir şekilde kapüşonlu bakışlarını indirmeye çalışıyor. Gözlerini tekrar kaldırdığında kanepeye uzanıp bacaklarımı açıyorum. Kollarım arkaya doğru sarkıyor ve parmağımı kıvrarak onu çağırıyorum . ¹

Dudaklarını ısırarak bana doğru ilerliyor ve kendisine heyecanlı bakışlar atan arkadaşlarından uzaklaşıyor. İpe ulaştığında Alfie onay için bana bakıyor ve ben de onu içeri alması için başımı sallıyorum. Bana doğru adım atıyor

Onu becerirken omzumun üzerinden atıldığını görmeyi umursamayacağım uzun, tonlu bacaklarda... Ya da belki de onu tam burada kolçağın üzerine egeceğim ve yüzüne bakmak zorunda kalmadan ya da beni öpme girişimleriyle savaşımadan onu alacağım.

Ona adımı söyleme zahmetine girmeme gerek yok. Kim olduğumu ve onun için neler yapabileceğimi çok iyi biliyor - eğer bir amaçtan fazlası olsaydı. Bu dünyada her şey bir alışveriş. Bu yüzden bütün geceyi bizim önümüzde dans ederek geçirdi. Bende onun istediği bir şey var -para, güç- onda da benim istediğim bir şey var, en azından bu gece için.

Topuklu ayakkabılarının üzerinde yeni doğmuş bir geyik gibi önümde salınıyor, mor saten elbisesi kıvrımlarının üzerine dökülüyor ama çok az. Kumaşı bir santim oynatsam amını görebileceğime bahse girerim. "Selam, ben Madison."

Yan tarafa bakıyorum, sanki onun burada olduğunu çoktan unutmuşum gibi parmak uçlarımı çenemde gezdiriyorum. Ona dönerek kadehimden yavaşça bir yudum alıyorum ve bakışlarımın kadehin kenarından onu delip geçmesine izin veriyorum. "Ben sormadım."

"Ne?" Daha yakına eğiliyor, müzik yüzünden beni duymuyor. En iyisi bu.

Verdiğim tek yanıt dudaklarımı okşayan hafif bir gülümseme oluyor. Dans ederken sahip olduğu özgüven, onu beklettiğim süre uzadıkça içinden sızıyor. Endişeyle ellerini önünde kavuşturuyor ve tedirginliğinin verdiği hastalıklı heyecanı inkar edemiyorum. Bakışlarımla vücudunu aşağı yukarı tarıyorum ve o bunu bir davet olarak algılıyor.

Aradaki küçük boşluğu kapatıyor, cesurca bacaklarımın üzerine oturup gömleğimin yakasıyla oynayarak beni şaşırtıyor. Kalçalarını kucağında döndürüyor ve ellerim belinin kıvrımlarını buluyor. "Böyle hoşuna gidiyor mu?" diye soruyor boğucu bir sesle ve parmağını çenemdeki kirli sakalın üzerinde gezdiriyor.

Direkt konuya girdim. "Bana nasıl bineceğini göster."

"Tamam, bebeğim..." Kollarını boynuma doluyor ve pantolonumda büyüyen şişkinliğin üzerinde hafifçe zıplayarak dönüyor. Sıkıntıyla içkime uzanıyorum, bardağı bitiriyorum ve bir tane daha içmek için susuyorum. Kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve başını eğişinden beni öpmeye çalışacağını anlıyorum. Fırsat bulamadan saçının arkasını avuçluyorum ve başını yana doğru çekiyorum. Keskin acıyla gözleri açılıyor ve ben de çenem kenetlenmiş bir şekilde onlara ölü gibi bakıyorum.

Aptalca, abartılı bir inilti dökülüyor ağzından ve ben de onu itip gördüğüm ilk kişiyle kavga etmeyi düşünüyorum. Belki Lochlan'ı benimle birkaç raunt dövüşmeye ikna edebilirdim, eğer kanepenin ilerisinde bir hatuna sakso çekmekle meşgul olmasaydı.

Eli aşağı doğru kayıyor. Uzun parmakları sikimin üzerinde geziniyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar nazikçe. "Ya da sana gerçekten binebilirim-" Sözünü kestiğimde küçük bir çığlık atıyor, aniden ayağa kalkıyor ve kucağımdan düşmeden onu yakalıyorum.

"Benimle gel," diyorum hoyratça, sonra elini tutuyorum. Onu koridorda kulübün ofisine götürüyorum.

Kapıdan içeri girer girmez onu duvara yapıştırdım. Kalçamı bacaklarının arasına sürttüğümde nefesi kesiliyor ve inliyor. Susturmak için elimle ağzını kapatıyorum. Elini benimkinin üzerine koyuyor ve parmaklarım boğazını yakalayana kadar aşağı itiyor. Elimin altında boynunun kırılğan tendonlarını hissettiğimde içimde karanlık bir alev çatırdıyor. "Boğulmak hoşuna mı gidiyor?" diye sorarken ağzımın kenarı seğiriyor.

"Evet," diye nefes nefese iç geçiriyor ve yüzüme soğuk bir gülümseme yayılıyor. *Seni canlı canlı yiyebileceğimi ve kemiklerinle dişlerimi karıştırabileceğimi* söyleyen bakışlarımdan küçük bir ürperti duyduğunu fark ediyorum.

"Güzel." Kıkırdıyorum, kuru, kalpsiz bir ses, onun sinirli bir şekilde yutkunmasına neden oluyor. Ellerimi bırakarak geri çekiliyorum ve

ofiste. Bana bakıyor, gözleri soru dolu, ben de çenemi yere vuruyorum. "Dizlerinin üzerine çok o zaman."

Sanki kendini dengelemek istercesine derin bir nefes alıyor ve sonra gözlerini tekrar bana çeviriyor.

Dizlerinin üzerine çökmeden önce, elimi göğüslerine doğru uzattım. Elbisesini aşağı çekiyorum. İnce omuz askısı koptu. Umurumda değil. Böyle bir elbise yırtılıp atılmak içindir. "Şimdi daha iyi, değil mi?" Sırıtiyorum, diri göğüsleri benim için sergileniyor.

Ben kemerimi çözerken o da dizlerinin üzerine çökerken nefesleriyle birlikte yükselip alçalmalarını izliyorum. Aletimi çıkarırken hevesli yeşil gözlerle bana bakıyor. Elini tutuyorum ve gözleri benimkiyle kaldırdığı eli arasında gidip geliyor. Her hareketime asılıyor gibi görünüyor.

Açık avucunun ortasına tükürüyorum ve onu şaftımın etrafına sararak yukarı ve aşağı kaymasını sağlıyorum. Parmaklarının başparmağına ulaşamadığını fark ettiğinde derin derin yutkunuyor. "Ağzımı sikmek ister misin?"

"Hayır." Çenesini kavrayıp çenesini açıyorum. "*Boğazını sikmek* istiyorum." Elini bırakıyor ve sikimin başını dudaklarının arasından geçiriyorum. Dilinin üzerindeki ilk ıslak kaymada dişlerim birbirine çarpıyor.

"Bana izin vereceksin, değil mi Madison?" Adını mırıldandığımda gözleri parlıyor, yarın hatırlayacağıma dair ona bilerek sahte bir umut veriyorum. Başını sallıyor, memnun etmeye hevesli ve dudaklarını uzunluğumun etrafında kapatıyor.

Sıcak ağzını şaftımdan aşağı kaydırıyor ve göğsümden derin bir gümbürtü geliyor. Bana bakıyor, deliğinin bu gece sahip olabileceğim diğerlerinden farklı olduğunu umut eden gözlerle.

İleri doğru itiyor ve ucumun etrafında tikanıyor. Ama geri çekilmeye çalıştığında saçlarını avuçluyorum ve onu yerinde tutuyorum. "Beni mutlu

etmek istiyorsun, değil mi?" Ağzıyla yapabildiği kadarıyla kabul ettiğini mırıldanıyor.

sikimle dolu. "O zaman sonuna kadar, Mallorie." *Ona fazla umut veremem.*

Burun delikleri hava almak için alevleniyor ama leğen kemiğimi öne eğmeme ve sikimi gırtlığına kadar sokmama izin veriyor. Dudaklarımdan dökülen iniltiyi tutamıyorum. "Siktir." İleri geri sallanıyorum, o benim için yanaklarını açarken gözlerim sıkılıyor.

Daha sert ve daha derine vurmaya başladığımda gözleri sulanıyor, tıkaçlarının sesi yüzünü becerirken çıkardığım ıslak sesle karışıyor. Elleri kalçalarımın doğru uçuyor ve sıkıyor. Onları indiriyorum. "Göğüslerini birleştir. Sen sikimde boğulurken onları görmek istiyorum. Çünkü istediğin buydu, değil mi? *Boğulmak.*"

Kaşları birbirine çarpıyor ama başını sallıyor, aşağı yukarı sallanıyor ve kabaca inlememe neden oluyor. Göğüslerini birbirine bastırarak bana oldukça güzel bir görüntü veriyor ve sıcaklık kemiklerime doğru fırlıyor. "Meme uçlarını çimdikle. İşte böyle. Acıyana kadar."

Meme uçlarıyla oynuyor ve meme uçları kızarıp sertleşiyor. Taşaklarımdaki gerginlik artıyor. Başımı arkaya yasladım. *Kahretsin, evet, ihtiyacım olan şey buydu.*

Ama bu yeterli değil, tam olarak değil. Yüzünü avuçlarımdın arasında bir mengene gibi kavriyorum, hareketlerini durduruyorum, böylece ihtiyacım olanı alabiliyorum. Sikimi acımasızca boğazına sokuyorum ve o da bacaklarımı pençeliyor, yanaklarından aşağı dökülen gözyaşlarıyla öğürüyor.

Çok yaklaştım.

Parmaklarımı saçlarına geçirip boğazının arkasına tekrar tekrar vurduğumda parmak eklemlerim beyazlaşıyor ve *işte bu kadar.* Baş döndürücü bir iniltiyle içimi ona boşaltıyorum ve sanki tüm vücudum ağır bir iç çekiyormuş gibi bastırılmış tüm enerji sıkı kaslarımı terk ediyor.

Ağızından çekiliyorum ve yanağını şefkatle okşadığımda gözleri yumuşuyor. "Şimdi yut." Ben kendimi pantolonuma geri sokarken yutkunuyor, sonra bana boş ağızını göstermek için dilini uzatıyor. Dizlerinin üzerinde duruyor, sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi bana bakıyor. *Doldurmak için güzel bir delik miydin?* Evet, söyleyeceklerimin hoşuna gideceğini sanmıyorum.

Sessiz kalıyorum, o yüzünde şaşkınlık ifadesiyle ayağa kalkarken ben de dalgınca parmaklarımı çıtlattıyorum. Yanağını okşadıktan sonra arkamı dönüp masaya doğru ilerliyorum. Omuzlarım bütün hafta olduğundan daha gevşek bir şekilde sandalyeye oturuyorum ve tembelce telefonumu çıkarıyorum.

Kafasını kaldırmadan masaya doğru birkaç tereddütlü adım attığını, parmaklarının elbisesinin eteklerini sürüklediğini fark ediyorum. "İyi yaptım mı?" Sürekli onaylanma ihtiyacı duyması sinirlerimi bozuyor.

"Hmm?" Akılsızca kaydırma yaparken onun acınası sorusunu duymamış gibi yapıyorum.

"Kıçımı sikmene izin vereceğim," diye ağızından kaçırıyor ve ben de sonunda başımı kaldırıyorum.

Başımı sallayarak burnumun kenarını çimdikliyorum. Cüzdanımı çıkarıp ona yukarıdan aşağıya bakıyorum ve acınası çaresizliğiyle alay ederek masanın üzerine yüzlükler fırlatıyorum. "Elbisen için."

O daha kapıya ulaşmadan dikkatim telefonuma geri dönmüş oluyor, kapının arkasından gelen kapanma sesi temiz bir nefes gibi geliyor.

Bölüm 3

Babanın Günahları

Reggie

I Havluyu ıslak saçlarımdan çözüp aynadaki buharı silmek için kullanıyorum. ¹ Etrafımda dönerek, mürekkebin sararak oluşturduğu şekle bakıyorum.

omzumun arkasında yükseldi. Parmak uçlarımı dövmenin üzerinde gezdirirken telefonumun hoparlöründen çalan müzik kayboluyor, midemde huzursuz bir çukur oluşuyor.

Bir gül, ortasındaki gözden ışık huzmeleri yayılıyor, iki gözyaşı dökülüyor. Altta üç tane dört rakamı var. Cortez kartelinin işareti.

Ölü kızların dövmeleleriyle benimkiler arasındaki tek fark, yaprakların arasına gizlenmiş baş harfler. İki yıl önce, tıp fakültesinden mezun olduğumda eklenen harfler diğerlerinden daha net ve koyu: S.A.

Gülü aldığımda dövme makinesinin vızıltısıyla birlikte havada uğuldayan gururu hatırlıyorum. Sevinç, heyecan. İğnelerin batışını zor hissediyordum. Her zaman bir Cortez olmuştum ama şimdi tenimdeki bu yeminle kendimi ailemin mirasına adıyordum.

Sanırım yeminler, kader yüzünüze gülmeye karar verene kadar sadece iyi niyetle verilen temenni dolu sözlerdir.

Cumartesi sabahları enstitü bomboş oluyor ve burada çalışmaya başladığımdan beri ilk kez bu yalnızlığı rahat olmaktan ziyade ürkütücü buluyorum.

Hadi, Matthew. Aç şunu. Beklerken tırnağımın ucunu çiğniyorum, nasıl bir cevap beklediğimden emin değilim.

"Dr. Cohen," diye cevap veriyor ve sandalyemde öne doğru zıplıyorum.

"Matthew, selam. Ben Reggie." Masaya geri dönüyorum ve derlediğim dosyayı açıyorum.

"Reggie! Sesini duyduğuma sevindim. Ne var ne yok?" "Bir iyiliğe ihtiyacım var..."

"Elbette, sohbet etmek için bir içki kulağa harika geliyor. Bu gece nasıl?" Hattın diğer ucundaki muzip gülümsemesini hayal edebiliyorum ve gülüyorum.

"Tamam, adil. Hadi içelim ama yine de o iyiliğe ihtiyacım var." Tıp fakültesinden birlikte mezun olduktan sonra ben ihtisasım için enstitüye geldim, Matthew ise June Harbor Adli Tabipliği'ne girdi. Bana cesetler hakkında daha fazla bilgi verebileceğini umuyorum. "Dün ofisinizin bize gönderdiği sahipsiz kimliği belirsiz kadın... Nerede bulunduğu hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

İç çekti. "Aktif bir soruşturmayla ilgili hiçbir şey söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

"Yani bir tane olduğunu mu söylüyorsun?" Canlanıyorum, kalbim hızla çarpıyor. Cevaplar istiyorum ama aynı zamanda babam bu işin merkezindeyse öğrendiklerimin hoşuma gideceğinden de emin değilim.

"Ben öyle demedim-bir dakika, dün mü dediniz?"

"Evet. Beyaz, yirmi ila otuz yaşlarında, ölümle-"

"Üç aydır hiç sahipsiz cesedimiz olmadı." Sözleri midemde büyüyen şüphe tohumlarını besliyor, kökleri bağırsaklarımı sarıyor. "Başka bir ilçede olmadığına emin misin?"

Bağış belgelerini tekrar tekrar okudum. Haklıyım. "Evet, olumlu."

"Tamam. Dosyalarımızı kontrol edeyim." Klavyede bir şeyler tıkırdattığını duydum.

Sessizlik, en kötü düşüncelerime yer açıyor. Babam katil, uyuşturucu satıcısı, acımasız bir orospu çocuğu ama spor olsun diye kadınları öldürüyor... Odanın karşısındaki çöp sepeti birdenbire kahvaltımı kusmak için harika bir yer gibi görünmeye başladı.

"Hayır, üzgünüm Reg. Son bağışımız Şubat ayındaydı." *Üç ay önce.*

Bahsettiği kişiyi bulmak için kayıtlarımızı gözden geçiriyorum. Mortuary Shipping and Solutions tarafından teslim edilmiş. Kayıtlar arasında gezinirken o zamandan beri tüm bağışlarımızın farklı bir şirket tarafından bırakıldığını fark ediyorum.

"Bu DS Mortuary Transports tarafından yapıldı," diyorum.

"Onları hiç duymadım. MSS ile özel bir sözleşmemiz var."

Sesimdeki endişeyi gizleyeceğini umarak yüzümü gülümsemeye zorluyorum. "Tamam. Teşekkürler, Matt."

Birkaç dakika daha sohbet ediyoruz -kim bilir ne hakkında- ve o içkileri gelecek hafta içmeyi planlıyoruz. "Perşembe günleri beş dolarlık şarap kadehleri var."

Telefonu kapatmak için sabırsızlanıyorum. "Kulağa harika geliyor, görüşürüz o zaman." Vedalaşıyoruz ve telefonu kapattıktan sonra sandalyeye geri yığılıyorum.

Bunun bir yanlış anlaşılma, bir tesadüf olabileceğini düşündükçe midem bulanıyor. Kartel üyeleri tehlikeli hayatlar yaşar, bu yüzden gerçek dışı

değil.

ikisinin de erken öleceğini söyledi. O dünyada yaşlanmak bir lüks. Benim kıyısından d ö n d ü ğ ü m bir dünya. Ve görünüşe göre DS Morg Nakliyat da öyle.

Şirketi arıyorum ve hemen basit bir web sayfası buluyorum. Bir telefon numarası ve sevdiklerinize özen ve profesyonellikle bakmakla ilgili bazı genel konuşmalar dışında pek bir şey yok. Listelenen numarayı arıyorum. Bağışlar adli tabiplikten gelmiyorsa, bana nereden geldiklerini söyleyebilirler.

Sesli mesaja geçmeden önce çalıyor ve çalıyor. Kadınsı bir otomatik ses, çağırımı kaçırdığım için özür diliyor ve bip sesinden sonra mesaj bırakmamı istiyor.

"Merhaba, ben Verano Adli Antropoloji Enstitüsü'nden Dr. Cortez. Arıyorum çünkü yakın zamanda teslim ettiğiniz bağışlarla ilgili bazı sorularım var. June Harbor Adli Tıp Kurumu'nda bu bağışların kayıtları bulunmuyor ve bu bağışların kaynağı hakkında daha ayrıntılı bilgi verebileceğinizi umuyorum. Teşekkür ederim ve lütfen beni Verano Enstitüsü'nden arayın. Bana dahili 8496'dan ulaşabilirsiniz."

Telefonu kapatıyorum ama aklıma yatmayan bir bilgi var, o da *neden* olduğu. Üzerinde çalışacağımızı ve inceleyeceğimizi bile bile neden bize cinayet kurbanlarının cesetlerini gönderiyorsunuz?

Çalışın ve inceleyin.

Kahretsin, bu kadar. *Araştırıp* inceleyeceğiz ama *soruşturmayacağız*. Çünkü cesetler bağışlandığında, zaten kolluk kuvvetlerinin ilgili tüm ellerinden geçtikleri varsayılıyor. Bu, itfaiye yangını söndürdükten sonra 911'i aramak gibi bir şey olur.

Kendi kendime acı acı kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. *İyiymiş, baba. Neredeyse beni yakalıyordun.*

Öfke ve ihanet damarlarımda sıcak ve yoğun bir şekilde akıyor. Beni kullanıyor, beni aptal yerine koyuyor. *Pinche cabrón*.

Pazartesi sabahı işe geldiğimde Dr. Verano'nun arabasını park yerinde görünce şaşırdım. Erken gelmesi iyi oldu çünkü cevaplanması gereken sorularım var, mesela babamın tesisini kendi kişisel çöplüğü olarak kullandığını biliyor mu?

Onu ofisinde, açılmış bir pakete bakarken buldum. Küçük bir karton kutu, yırtık bant yan kapaklardan sarkıyor. Kıpırdamadan duruyor ve kapı arkamdan kapandığında sanki içeri girdiğimi duymamış gibi sığıyor. Başını kaldırıp bakıyor, siyah-gri kaşları gözlüklerinin arkasında birbirine kenetlenmiş, her zamanki güler yüzünü endişe kaplamış. Çabucak kendini toparlıyor ve yüz ifadesini soğuk bir şekilde sabitleyerek bana soğukkanlılıkla bakıyor.

Babamın gözetiminde olduğu dönemden beri bu bakışı onda görmemiştim. İnsanoğlunun en acımasız eylemleri nedeniyle ihtiyaç duyulan bir ameliyata girerken taktığı maskeydi bu. Rakip bir çete tarafından intikam için kaçırılan ve dört gün boyunca tecavüze uğrayan bir üyenin annesine dikiş atmak gibi. Ya da hak iddia etmek için çalıştığımız bir bölgenin köprüsüne asılan ve karnı deşilen bir üyenin karnını dikmek gibi. Elbette ölmüştü ama Verano onun bu şekilde gömülmesine izin vermedi.

Tüylerim diken diken oluyor ve sertçe yutkunuyorum. "Ne oldu?"

sordu."

"Başka kim bunu yapabilecek bilgiye ve imkâna sahip olabilir ki? Onları asla ele vermeyeceğinizi bilmiyorlarsa bu büyük bir risk."

Başını sallar ve sanki cevap aniden ortaya çıkmış gibi kutunun açık kapağını çevirir. Tesise gönderilmiş ve iade adresi olarak posta kutusundan başka bir şey yazmayan kutunun kendisi de pek yardımcı olmuyor.

"Bilmiyorum ama peşlerinde olduğunu biliyorlar. Bize daha fazla ceset göndermeyecekler ve *sen de*" - gür kaşlarını kaldırıyor - "kazmayı bırakmalısın."

"Dışarıda kadınları öldüren bir seri katil var. *Bizim* kadınlarımızı. Bize ceset göndermeyi bırakabilirler ama öldürmeyi bırakmayacaklar."

"O zaman polise git. Bırak onlar halletsin." Otoriter bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyor ama endişesinin dışarı sızdığını duyabiliyorum. Benim için korkuyor ama eminim katledilen kadınlar çok daha fazla korkmuşlardır.

Zihnimde çatışan duygular ve ayrıcalıklar savaşıyor. Bir yandan adalet istiyorum. Ama diğer yandan.

"Eğer bu işe karıştıysa, polise onu ömür boyu hapse atacak kadar para vermeyeceğim."

"O zaman bırak gitsin." Bunun kaybedilmiş bir tartışma olduğunu hissederek iç geçiriyor. Beni tanıyor ve damarlarımda akan kanı, varlığıma işlenmiş DNA'yı biliyor. Ben bir Cortez'im ve geri adım atmam.

Bölüm 4

Kabus gibi

Roan

T Gözlerimin arasına doğrultulmuş bir silah namlusu var. O kadar yakın ki, ben odaklanmaya çalışırken göz göze geliyorlar. Etrafta eski barut kokusu alabiliyorum.

namludan. Babamın adamlarının yanlarında taşıdıkları kokunun aynısı, pas ve havai fişek gibi.

Ağzım kuru, dudaklarım kapalı, böylece boğazımda düğümlenen çığlıkların hiçbirisi dışarı çıkmıyor. Erkekler ağlamaz. Ama Lochlan ağlar. O hala bir bebek. Beşiğinden gelen çığlıklar buraya kadar duyuluyor ve her feryat beni irkiltiyor. Yine de korkumu gösteremiyorum, bu yüzden sağ gözüm sadece biraz seğiriyor.

O kapıyı asla açmamalıydım-

Rüyamdan hızla çıkıyorum ve kendimi her zamanki yerimde buluyorum: yatak odamın kapısının önünde duruyorum. Parmak eklemlerim ağrıyor ama aşağı baktığımda kanamadıklarını görüyorum. Terden soğumuş gömleğimi başımdan çekip çıkartıyorum ve mutfığa girmeden önce çamaşır sepetine atıyorum. Tekrar uyumaya çalışmanın bir anlamı yok, asla gelmiyor.

En azından bu sefer, elimi tekrar kırmadan önce uyandım.

Reggie

Paketi aldıktan sonra Verano "toz duman yatışana kadar" enstitüyü kapattı. Ama ben laboratuarda olamazsam bu tozu kimin kaldırdığını asla bilemeyeceğiz. Tekerleklerimi döndürüyormuşum gibi hissetmekten nefret ediyorum ve eğer birileri beni engellemeyi bırakırsa çamurdan kurtulabilirim.

The Keeper's Café'nin kendine özgü kokusu beni nostaljiye sürüklüyor ve anında okuldayken burada ders çalıştığım saatlere geri götürüyor - taze demlenmiş kahve, deniz yıpranmış kereste ve eski kitaplar. Aslen June Harbor deniz feneri bekçisinin kulübesi olan mekânın yeni sahipleri, orijinal ahşap döşemeyi restore ederek ve mekânı antika koltuklar ve masalarla doldurarak rustik görünümünü korumuş.

Herkes açık Wi-Fi yok, bu nedenle konukların çoğu Ella ve Louis arka planda çalarken sessizce okuyor, Ella'nın genç, parlak sesi Louis'in gür ve zengin sesine karışıyor. Bazı insanlar dizüstü bilgisayarlarını kullanıyor ya da günlüklerine bir şeyler yazıyor; genel hava çalışkan ve rahat. İnternetin olmaması ve şehrin dışında olması nedeniyle müşterilerin sayısı az ama sadık.

George'u tanıyorum, her zaman kazak yelek ve pantolon giyen yaşlı bir adam. Eski, deri bir berjer koltukta kitap okurken gözlükleri burnunun ucunda tehlikeli bir şekilde dengede duruyor. Bir de Micky var, buraya çizim yapmaya gelen bir dövme sanatçısı. Kamburunu çıkarmış, dikkatle çalışırken burnu neredeyse kâğıdı öpecekmiş gibi defterlerini önüne yaymış. Tanıdığım ama hiç tanımadığım birkaç yüz daha var.

Sipariş vermek için tezgâha yaklaştığımda başım ön kapının açıldığı yöne doğru dönüyor. Mezun olduğumdan beri buraya kırk yılda bir gelmeme rağmen, içeri giren adamın buraya ait olmadığını biliyorum. Siyah deri çizmeleriyle ağır adımlarla içeri giriyor. Bir western filmindeki haydut kovboy havası var üzerinde, bir toz bulutu içinde salonun kapısından içeri giriyor. Onu tanımıyorum ama kafamda anında alarm zillerini çaldıran bir şeyler var.

Güneş gözlüklerini çıkarıyor ve elinin arkasının gül sarmaşıklarıyla dövme olduğunu fark ediyorum. Fırtına mavisi gözleri benimkilere kilitleniyor ve bir an donup kalıyorum. Ama sadece bir saniye, sonra dikkatimi tekrar baristaya yöneltiyorum, omurgamda sorun çılgınlıkları atan yanma hissini görmezden gelmeye çalışıyorum.

İçkimi beklerken yüzünü hafızama kazıyorum, bakışlarının enleme battığını hissediyorum. Görüntüsünü zihnimde gezdiriyorum -yüksek elmacık kemikleri, güçlü kaşları, koyu kumral saçları ve kirli sakalları- onu nerede görmüş olabileceğimi ya da gözlerine baktığımda hissettiğim karanlık ürpertiye açıklayacak bir şey hatırlamaya çalışıyorum.

Tüm katı gören bir köşede açık bir masa buluyorum. Siparişim hazır olduğunda doğruca oraya yöneliyorum. Bilgisayarımı ve kişisel hotspot'umu kurarken bir yandan da çevresel görüş alanımdaki yabancıyı izliyorum. George'un yanındaki başka bir deri koltukta oturuyor ve yaşlı adam sohbet etmeye çalışırken telefonunu çıkarıyor. İçimden dudak büküyorum, onun adına güceniyorum. *Tam bir ahmak.*

Derin bir nefes alıyorum ve buraya ne için geldiğime odaklanıyorum. Telefon numaralarını tekrar almak için DS Transport'un web sitesini açıyorum. Numarayı çevirip telefonu kulağıma götürdüğümde başımı kaldırıp bakıyorum. Yabancıların bakışları sanki tüm zaman boyunca bana bakıyormuş gibi benimkilerle kilitleniyor. Gözlerimi kısıyorum ve onun

otomatik bir ses aradığım numaranın bağlantısının kesildiğini bildirdiğinde yakalandım.

Telefon düştü, midem de onunla birlikte. Şirket sadece bir paravandı. Bunu biliyordum ama yine de onay göğsüme huzursuzca yerleşti. Tek ipucumuzu kaybetmiştik. Parmaklarım klavyemin üzerinde geziniyor, devam etmeye hazırım ama buradan nereye gideceğimi bilmiyorum. Hayal kırıklığına uğramış bir halde, tırnaklarım avucumu ısırana kadar ellerimi sıkıca yumruk yapıyorum.

Düşün, Reggie, düşün.

Tamam, eğer cesetleri kimin getirdiğini bulamazsam... belki cesetlerin kime ait olduğunu bulabilirim. Kolluk kuvvetlerinin ya da herhangi bir hükümetin parçası olmadığımız için, tesisin kimlik tespiti için çok fazla veri tabanına erişimi yok. Ama kayıp vakaları kamuya açıktır.

Sonraki iki saatimi kurbanlarla ve zaman çizelgesiyle eşleşen kayıp kişiler arasında gezinerek ve her potansiyel dövmeyi kontrol ederek geçiriyorum. Şimdiye kadar, bir hayaleti kovalıyormuşum gibi hissettim.

Ama yabancı hayalet değil. Etten kemikten biri ve birini beklerken sabırsızlanıyormuş gibi ayağını yere vuruyor. Bazen şöyle bir baktığımda telefonuyla konuşuyor ya da kafenin çıkardığı gazeteyi okuyor. Diğer zamanlarda ise sandalyeye çökmüş, çenesini avucuna dayamış ve dirseğini sıkılmış bir kral gibi kolçağa dayamış. Ve ben onun sarayının tek üyesiyim. Göz göze geliyoruz ve o hiç tereddüt etmiyor, sadece ben işime döndüğümde ara veriyor.

Sonunda ayağa kalkıyor, çenesinde acı bir tik var ve güneş gözlüklerini tekrar takmadan önce bana son bir kez kesik kesik bakıyor. Fırtınalı gözleri kayboluyor ve içime bir şey oturuyor. Hayal görüyor olabileceğim bir alaycılıkla kapıya doğru ilerliyor. Uzun boylu gövdesinin uzaklaşmasını izliyorum, küçük bir zafer duygusu hissediyorum. Bu sefer ben kazanmıştım.

Ama bu his çabucak kayboluyor ve ben kaşıntılı bir önsezi hissiyle baş başa kalıyorum. Sanki her an geri gelmesini bekliyormuşum gibi gözlerim sürekli kapıya kayıyor. Körfezden esen güçlü rüzgâr eski binayı gıcırdatıyor ve deniz spreyi pencere camına vuruyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Kendimi kolay hedef gibi hissediyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Eşyalarımı topladım ve bu duygudan kurtulmayı umarak dışarı çıktım. Ama onun yerine, aynı pisliğin güneş gözlükleri beni karşılıyor. Yabancı, siyah bir spor arabanın kaputuna yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış ve parmaklarının arasında bir sigara dengeliyor. Verandanın basamaklarından iniyorum, sigarasını dudaklarına götürürken başını eğiyor. Sırtımı dikleştirerek, dumanını dışarı verirken ve güneş gözlüklerini çıkarırken etrafımı izliyorum. Uzuvarımda bir farkındalık karıncalanması hissediyorum ve sert bakışlarının beni takip ettiğini görmek için ona doğru bakıyorum.

Adımlarımda kekeleyorum, onunla yüzleşip yüzleşmemeyi tartışıyorum. Duraksamamı korkuya yoruyor olmalı, çünkü çenesini hafifçe kaldırıp başını sallıyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Ona daha fazla yem vermeyi reddederek gözlerimi devirmeye karar veriyorum. İnsanları kendinden aşağı hissettirmekten zevk alan bir adama benziyor.

Beni öldürmeyecek. Kalabalık bir kahve dükkanı suikast için uygun bir yer değil. Ve burada, otoparkta bile bir düzine insan onun yüzünü gördü bile -boynundan çenesine kadar uzanan geometrik dövmeleriyle onu unutmayacaklar. Büyük ihtimalle beni korkutmak için gönderilmişti ama bu işin arkasında kim varsa ondan daha iyisini yapmalı.

Kaçmayacağım. Bu sefer kaçmayacağım.

Arabamın kapısını açarken sırtımı ona dönüyorum, kaslarım savunmasızlıkla gerilirken bile çantamı yolcu koltuğuna atıyorum. Ona daha fazla dikkatimi vermeyi planlamıyorum, ama sonra karanlık bir ses duyuyorum

kıkırdıyor. Öfke damarlarımda tutuşurken kendimi tutamıyorum. Onunla yüzleşmek için dönüyorum, sonra onu tersliyorum. Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirirken aynı sırtıtışa sahip. Arabaya binerken bu görüntü midemi bulandırıyor, tenim alevlerle dans ediyor. Kapım kapanmadan hemen önce onun konuştuğunu duyuyorum.

"Yakında görüşürüz, Cortez."

Bölüm 5

Trixie'nin Yeri

Reggie

I siyah ipek elbiseyi başımdan geçirip kalçalarımın altına indiriyorum. Bir slip gibi oturuyor, göğsümün etrafını sarıyor ve uyluğumun ortasına kadar sarkıyor. Altına bir şey saklayabilecekmişsiniz gibi görünmüyor ama yeterince dökümlü ve koyu renkli ipeğin sulu görünümü kalçamdaki kılıfın izlerini gizliyor. Düşüncelere dalmış gölgem, bir türlü atlatamadığım kötü bir soğuk algınlığı gibi peşimi bırakmıyor. Eminim bu gece yine ortaya çıkacaktır.

1

Bunu planlıyorum.

Roe beni arayıp dışarıda olduğunu söylediğinde Derringer'ımı doldurmayı ve emniyetini iki kez kontrol etmeyi yeni bitirmiştım. "Şimdi kapıdan çıkıyorum," diyorum, ayaklarımı Docs ayakkabılarımın içine sokarken telefonumu boynumla omzum arasında tutuyorum. Bağlama zahmetine girmeden bağcıkları ayak bileğime geçiriyorum ve çıkarken askıdan kırmızı deri ceketimi alıyorum.

"Öldürmek için giyinmiş görünüyorsun." Roe'nun kafası, bekleyen bir sedanın arka camından dışarı fırlar, gözlerinde muzip bir parıltı vardır.

"Güzel," diye şaka yapıyorum kapıyı açarken, omzumun üzerinden bir göz atıyorum. Tabii ki aynı spor araba birkaç araba arkaya park etmiş, ben arka koltuğa geçerken farları yanıyor. Uber şoförü herkesin bindiğinden emin olmak için arkasına bakıyor ve sonra kalkıyor.

"Gerçekten, seksi bir suikastçı gibi görünüyorsun." En iyi arkadaşım beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, uzun bacaklarından biri dizinin üzerinden sarkıyor.

"Sen bilirsin." Kaşlarımı kaldırıyorum ve elini bana doğru savurarak ofluyor.

"Yine başlama. Benim sadece bir siyasi danışman olduğumu çok iyi biliyorsun." Gözlerini deviriyor, sonra pencereden dışarı bakıyor.

"Mhmm, tabi." Güldüm. Roe ile üniversitede tanıştım, siyaset bilimi okumuş, Rusça ve Arapça yan dal yapmış. Aynı zamanda akıcı bir şekilde Fransızca konuşabiliyor ve Almanca, İspanyolca ve yaklaşık altı dilde daha idare edebiliyor.

Dövmeli, potansiyel katil sapıgınızı dışarı çıkarmayı planlarken arkadaşınızı barda bir geceye davet etmek muhtemelen hoş karşılanmaz. Ama Roe'nun gizli bir CIA ajanı olduğuna ve kendi başının çaresine bakabileceğine yüzde doksan dokuz eminim. Uzun, cabernet rengi tırnakları arabanın kapı koluna vuruyor ve gözleri her kavşakta pencereden dışarı fırlıyor, sanki zihinsel olarak her sokak adını takip ediyormuş gibi.

Bana bunu düşündüren özel bir şey yok. Bir yapbozun parçaları gibi bir araya gelen bir dizi küçük şeyin birleşimi. İkili hayatlar süren insanlarla çevrili olarak büyüdüğüm için tüm parçalarını bildiğim bir yapboz. Babam gibi: saygın bir iş adamı, sevilen bir belediye başkanı, tapılan bir aile babası ve tüm Meksika'daki en tehlikeli suç lordu.

En yakınlarının bile ancak döndükten sonra haberdar olduğu seyahatlere çıkmak. Asla toplum içinde sırtları açıkta oturmazlar.

Her odaya girer girmez kaçış yolları ararlar. Hayatlarının belirli bölümleri veya zamanları söz konusu olduğunda soruları saptırmakta o kadar ustadırlar ki, karşılarındaki kişi konuyu değiştirenin kendileri olduğunu düşünecektir.

Trixie'ye kısa bir sürüş mesafesinde. Böyle bir isimle, iki dolarlık Pabst Blue Ribbons satan ve barda bedava yer fıstığı olan bir batakhane olacağını düşünürsünüz. Meğer bu isim sahibinin cadı siyah kedisinden geliyormuş. Yani bira lekeli zeminler ve 80'lerde olduğu gibi platin saçları hala t a r a n m ı ş bir barmen yerine, siyah ve astral ambiyansla stilize edilmiş şık ve modern bir bar.

Şoför bizi indiriyor ve ben bir an durup kaldırımdaki çantamı karıştırıyorum, sanki arabada bir şey bırakmadığımdan emin olmak istiyorum. Gerçekte, spor arabanın köşeden görünmesini bekliyorum. Yavaşça yanımızdan geçiyor ve ben sürücüye yönelttiğim bakışlarımı gizlemeye bile çalışmıyorum. Camlar karartılmış ama diğer tarafta ne göreceğimi çok iyi biliyorum; mavi gözler, o kadar soğuk ve acı ki ağzınızda ekşi bir tat oluşmasına engel olamıyorsunuz ve bakışları o kadar yoğun ki, sanki sizi en karanlık sırlarınıza kadar okuyormuş ya da bir hava akımından başka bir şey değilmişsiniz gibi içinize bakıyormuş gibi hissediyorsunuz.

Hangisini tercih edeceğimi bilmiyorum.

Onun sürekli varlığı beni sıcak ve kaşıntılı hissettiriyor, sanki her zaman savaşmanın ya da kaçmanın eşiğindeymişim gibi. Ama bir yanım da onun sürekli bakışları altında inliyor. Sanki dünyadaki tek iki insan bizmişiz ve diğer herkes sahnemizdeki bir dekordan ibaretmiş gibi.

Bundan hoşlanmıyorum. Beni rahatsız eden ve içgüdülerimi sorgulamama neden olan hiçbir şeyden hoşlanmıyorum. Onun gitmesini istiyorum. Sırtımı sıkan gözlerin durmak bilmeyen hissinin gitmesini istiyorum. Ama aynı zamanda daha fazlasını bilmek için içimde bir çekiş

hissediyorum. Dövmeli derisini soymak ve kalbinin gerçekten de onun kadar siyah olup olmadığını görmek istiyorum.

gözlerinden görüldüğü kadar karanlık. Vücudunu her zaman gergin ve kavgaya hazır tutan acı ve öfke sadece bir maskaralık mı, yoksa özüne mi iniyor?

Ama kimse kendisini takip eden kişi hakkında bunları bilmek istemez mi? Onları neyin harekete geçirdiğini, kör noktalarını ve zayıflıklarını. Ne istediklerini ve onlardan nasıl kurtulacaklarını. Bu babamın bana aşılacağı bir alışkanlık - içgüdüsel olarak birini daha zayıf bir düşman ya da daha güçlü bir müttefik yapmak için kullanılabilecek her şeyi aramak, ancak her zaman sizi galip bırakır.

Bu gece bazı cevaplar alacağım.

Roe'nun bana son flört maceralarını anlatmasını yarı yarıya dinliyorum ve o da bunu anlayabiliyor. "Palyaço maskesiyle ve bıçakla üzerime geldi. Döşeme tahtalarının altında tonlarca ceset olduğu ortaya çıktı-"

Barda omzunun üstündeki gölgemden bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum. Ne bir şey içmiş ne de bir şey yemişti. Sadece oturmuş ve barmene onu rahat bırakması için biraz para vermiş. "Bir cinayet kurbanı için harika görünüyorsun."

Zekice sırtıyor, omzundaki bir örgüyü fırçalıyor ve martinisinden bir yudum alıyor. "Diğer adamı görmelisin." Gülüyor, sesi sıcak ve anılarla dolu. Yanımızdaki yüksek tepede oturan bir çift adam bu bulaşıcı sesle ona doğru bakıyor. Onları yakalıyor ve gülümsüyor.

Bize baktıklarında ne gördüklerini merak ediyorum. Muhtemelen tam zıttımızı. Roe'nun koyu teni, parlak yeşil elbisesi ve kat kat altın yüzük ve kolyeleriyle çarpıcı. Sıcak pembe topuklu ayakkabıları zaten uzun olan boyunu

neredeyse bir metre. Üzerimdeki tek renk patlaması ise koyu kırmızı ceketimden geliyor. Diğer her şey siyah, tırnaklarıma kadar. Gülümsemesi sizi içine çeker ve bana sık sık korkutucu görüldüğüm söylenir. Muhtemelen bu yüzden en iyi arkadaşım o. Zıt kutuplar birbirini çeker.

Koluna hafifçe vurdum. "Ben tuvalete gidiyorum, hemen dönerim." Onun yerine arka sokağa gittim.

Arkamdan ağır, metal acil durum kapısının kapandığını duymayı bekliyordum ama onun yerine bir avucun kapıyı yakalamasının yumuşak sesini ve ardından ayak seslerini duydum. Sokakta birkaç adım daha yürüdükten sonra tuğla duvara yaslanıp ayağımı kaldırıyorum. Sigara içmek için mükemmel bir rahat pozisyon. Yakacakmışım gibi cebimden bir paket çıkarırken, diğer elim küçük silahımı gizlice kılıfından çıkarmak için destekli bacağıma gidiyor.

Kanım çekilmiyor ve ellerim titremiyor. Bunun yerine, elektrik ve beklenti omurgamda kayıyor. Yukarı bakmak için birkaç adım uzaklaşmasını bekliyorum. Baktığımda bana öyle bir bakıyor ki, sanki tüm sırlarımı gün gibi açık bir şekilde görebiliyormuş gibi hissediyorum.

Umarım bunu görmez.

Duvarı iterek silahımı kaldırıyorum ve tam gözlerinin arasına nişan alıyorum. Sertleşmiş bakışları silaha kilitleniyor ve sırtıyor.

"Seni kim gönderdi?"

Bölüm 6

Babam ve Ben

Roan

4 *günler önce*

"Bunu yapmayacağım." *Sikerim böyle işi.* Bir kartel prensesi sıcağa dayanamıyor diye kiralık koruma olmayacağım.

"Evet, öylesin." Cash sigarasının izmaritini çatı katındaki havuzun zeminine atıyor, ben de topuğumla eziyorum.

"Aynı şeyi yapabilecek düzinelerce piyademiz var."

"Hayır. Cortez'le yaptığımız anlaşmalar bir acemiye işe alarak onu aşağılamak için fazla büyük." Ben hâlâ ayaktayken uzandığı sandalyeden tembel tembel bana bakıyor. Bunun kısa bir konuşma olması gerekiyordu.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip hayal kırıklığıyla çekiştiriyorum. "Ne kadar önemli olabilirler ki? Lanet olası avokadolar, Cash."

"Ve her basit kaltak ne ister biliyor musun? Avokado tostı, poké kaseleri, yeşil smoothie'ler ve devasa bir kase guacamole ile margarita gecesi. O *lanet avokadolar*," diye taklit ediyor beni, "ağırlığınca altından daha değerli."

Gözlerimi deviriyorum. Görünüşe göre karaborsa avokado yeni kokain.
"Bunun için kendi adamları yok mu?"

"Kime güvenebileceğini bilmiyor. Tehdit örgütün içinden geliyor olabilir."

"Sanki bebek bakıcılığına değil de ev işlerine yardıma ihtiyacı var gibi," diye alay ediyorum.

Cash ayağa kalkıyor ve parmağını göğsüme sokuyor. "Bunu sen yapıyorsun. Tartışma bitmiştir." Birkaç adım koşuyor ve havuza gülle atarak beni tepeden tırnağa ıslatıyor.

Pislik.

Mevcut

Bu anlaşmadan en az benim kadar mutsuz olduğunu açıkça belli etti. Bana hem meydan okuyan hem de davet eden kesici bakışlar atıyor, sanki çizginin dışına çıkmam ve babasının buna son vermesi için bir şeyler yapmam için bana meydan okuyor. Sanki benim varlığım onun varlığına bir hakaretmiş gibi davranıyor.

Ben de bu konuda çok heyecanlı değilim.

Ama onu korumaya başladığımdan beri ilk kez, onu Trixie'nin arkasındaki ara sokağa kadar takip ettiğimde içimde küçümseme ve kızgınlıktan başka bir şey titreşiyor. Günlük alışkanlıkları ve hareketleri hakkında her şeyi biliyorum ve bunların hiçbirisi sigara molası içermiyor. Bu yüzden, onun bir paket sigara çıkardığını gördüğümde, içimde bir zonklama oluyor... buna heyecan diyemem, ama can sıkıntısından başka bir şey.

Sonunda bir hamle yapıyor.

Sokağın kansız ışığı bir metal parıltısına takılana ve bir silahın namlusuna bakana kadar ne olduğunu bilmiyorum.

Gözleri de saçları kadar koyu renk ve gözlerinde tarif edemediğim ama hemen fark ettiğim bir ateş var. Yardım edemem ama sırtarak karşılık veriyorum. *Sonunda*, bu iş ilginçleşmeye başladı.

"Seni kim gönderdi?" Bu soru beni şaşırtıyor ama sesi sakın ve elleri sabit. Rahat görünüyor ve korkmuş değil, ama gözlerindeki vahşilik, köşeye sıkışmış bir av gibi, bana onu neden takip ettiğimi gerçekten bilmediğini söylüyor.

"Baban."

"Bu mesafeden ıskalamam, o yüzden bana bir daha yalan söylemeden önce iki kere düşünsen iyi edersin." Arkama uzanıyorum, gözlerinin belli belirsiz açıldığını ve algıladığı tehdit karşısında nefesinin kesildiğini fark ediyorum. Silahı bana doğru itiyor ve "Eller yukarı" diye bağıyor.

Elimi kıpırdatmadan cebimde tutuyorum ve başımı yana eğiyorum. "Vur beni ve beni kimin gönderdiğini asla öğrenemeyeceksin." Çenesi gıcırıyor ve dudaklarım telefonumu çıkarmadan önce kendini beğenmiş bir şekilde kıvrılıyor. Bunun bir silah olmadığını görünce omuzlarındaki gerginlik azalıyor. Önümde düz bir şekilde tutuyorum, böylece bir numara çevirmemi ve arama tuşuna basmamı izleyebiliyor.

Kaba bir ses "Evet" diye cevap vermeden önce telefon iki kez çalıyor.

"Efendim, ben Roan. Lütfen kızınıza silahını indirmesini söyler misiniz?"

"¿Regenia, qué?"

"¿Papa, qué significa esto?"

"Cálmate, mija, él está ahí para protegerte. Juan bana paketten bahsetti. Kimin gönderdiğini ve ne istediklerini öğrenene kadar

korumalı. June Harbor'da sizi güvende tutabilecek biri varsa o da Tilkilerdir."

Yüzünde bir çeşit farkındalık beliriyor ve bana bakıyor. "Sen bir Tilki misin?"

Sorusunu duymazdan geliyorum ve babası hattın diğer ucundan ofluyor. "Peki, tamam mıyız? Yapmam gereken şeyler var-"

Telefona bağıyor, "Bekle, hayır-"

"Onu vurma, *mija*. Ve Roan, ona bir sebep verme. Harika bir nişancıdır ve ıskalamayacaktır."

"Bana öyle söylendi," diye cevap veriyorum ve gülerek telefonu kapatıyor. Telefonumu bir kenara koyup tekrar ona bakıyorum. "Bu, bana neden kışını kurtaran kişi değil de bir köpek katiliymişim gibi davrandığını açıklıyor.

."

"Beni boktan kurtarmadın."

Silahını indirmiyor ve ben de enerjinin çatırtısını inkar edemiyorum. İnsanın kendisiyle bir silahın namlusu arasındaki gerilim gibisi yoktur. Bir silah gördüğümde ilk kez irkildiğimde sekiz yaşındaydım. Bu tabii ki babam için kabul edilemez bir şeydi. Bu yüzden aylarca her gün tabancasını rastgele üzerime doğrulttu. Kahvaltı ederken, okul servisini beklerken, beni yatağa yatırırken. Her an bir fırsattı. Ben irkilmeyi bırakana kadar testler bitmedi.

Genç beynim bunu bir oyun haline getirmişti. Eğer irkilmeden önce gülümseyebilirsem, kazanıyordum. Eğer yeterince kazanırsam, belki bu onu geri getirebilirdi.

Kimseyi geri getirmedi. Şimdi sadece eski bir arkadaşla dans ediyoruz.

Sokakta esen bir rüzgâr kuzguni saçlarının yüzünün etrafında dalgalanmasına neden oluyor. Bir eliyle saçlarını yolundan çeker. Hâlâ silahı tutan eliyle elbisesinin eteklerini yukarı kaldırıyor ve bir streç ortaya çıkarıyor.

sıcak kahverengi teni onu saklamak için. Bu onun tek yumuşak yanı; diğer her şey sert ve vahşi.

"Gecemin geri kalanının tadını çıkarmak için içeri dönüyorum." Beni iterek geçti. "*Sen* barda kal, ama böyle lanet bir sürüngen gibi görünmemeye çalış."

Uzun, ipeksi saçlarından bir tutam koparıyorum ve onu kendime çekiyorum. Gözleri alev alıyor ve yüz hatlarında öfkeli bir meydan okuma beliriyor. Elini kalçasına götürüyor ama ben tokat atarak onu uzaklaştırıyorum ve boynunu bana bakmaya zorluyorum. Ayrılmış dudaklarının arasından öfkeli nefesler çıkıyor. Alçak sesle ve ölümcül bir şekilde, "*Sen* emir aldığım Cortez değilsin. Bana bir daha havlarsan, korunmaya ihtiyacın olan kişi *ben olurum*."

Reggie

Babam bana gerçekten zarar verir miydi? Hayır. Beni caydırmak için tehditkâr bir paket gönderir miydi? Ye s. ¹ DEHB'li bir katır kadar inatçıyım. Bir şeye aşırı sinirlendiğimde peşini bırakmam ve o da bunu bilir. Belki de beni caydırmak için bile değil, koruma kisvesi altında beni gözetlemesi için birini tutması için kendisine bir neden vermek için. Tilkiler kötü şöhretli bir suç ailesi ama tek bir uzmanlık alanlarıyla bilinmiyorlar. Büyük bir ödeme günü sunan her işi alırlar.

Yani, elbette, Roan gerçekten sadece yüceltilmiş bir bebek bakıcısı olabilir, ancak başka bir kılığa girerken on başka şey için de işe alınabilir.

Babamın enstitüye atılan cesetlerle nasıl bir bağlantısı olduğunu henüz bilmiyorum ama tuttuğu herkes bana oldukça şüpheli görünüyor. Yani, ben

Roan'la aramda mümkün olduğuunca çok mesafe bırakmaya çalışırken iki gün boyunca dairemde kilitli kalarak kendime lanet olası bir kabin ateşini verdim.

Ama bu gece nihayet Matthew ve Stephen'la içki içeceğim. Roan zaten bana göz kulak olmak için oraya gidecekse, ben de bu anlamadan bir şeyler çıkarabilir ve onu DD'm yapabilirim.

Ancak evimin önüne geldiğimde, arabasında oturan sadece Roan değildi. Roan sıkılmış bir şekilde ön camdan dışarı bakarken sarışın bir adam elleriyle hararetle bir şekilde konuşuyor. Roan beni fark edince neşeleniyor ve adamın göğsüne bir tokat atıyor, o da orantısız bir sırtışıla camdan bana bakıyor. Sokağın karşısına geçip arka kapıyı açıyorum.

Arka koltuğun ortasına yerleşip bacaklarımı ve kollarımı kavuşturuyorum. İki adam da kafalarını bana doğru çeviriyor, Roan kaşlarını çatıyor, diğeri ise gülümsemesini bastırıyor. Roan beni alayla bir aşağı bir yukarı süzüyor ve ben de aynı şeyi hissetmediğimi söyleyemem. "Sen ne-"

"Bu gece bir yere gitmem gerekiyor ve tebrikler, sen benim yeni erkek arkadaşısın."

Geri çekiliyor ve sarışın onu omzundan alkışlamadan önce gülüyor. "Tebrikler kardeşim."

"Başmelek Winebar, zaten geç kalıyoruz, bu yüzden üzerine basmak isteyebilirsin." Önümüzdeki yola başımla işaret ediyorum.

"Sen neden bahsediyorsun Cortez? Ben senin lanet olası şoförün değilim, erkek arkadaşın da değilim," diye homurdanıyor. Erkeksi kokusu pahalı deri koltukların kokusuna karışıyor. Bir şekilde mavi gözlerini daha derin hissettiriyor, ama karanlık bir şekilde değil - neredeyse sarhoş edici bir şekilde.

Daha sarhoş olamadan koltuğa gömülüyorum ve cevap veriyorum, "Başmelek Trixie'ninkinden çok daha küçük ve senin tüm bu gizlenme-ıslak

battaniye saçmalığın

göze çarpmak için."

"Yani?" Sesi bıkkın geliyor ve uzun bir gece geçireceğimi anlıyorum. Kısa bir süre Matt'i arayıp iptal etmeyi düşünüyorum ama planlarımı değiştirmek bu piçin kazanmasına izin verecekti. Ve kim bilir, belki de şansım yaver gider ve sonunda kendini kaybedip vazgeçer. *Bir kız hayal kurabilir.*

"Arkadaşlarım ailem hakkında bir şey bilmiyor ve bunun böyle kalmasını istiyorum. Yani orada olmak için bir nedene ihtiyacın var."

"Hayatta olmaz." Başını sallar ve koltuğunda döner.

Arkadaşının gözleri aramızda gidip geliyor. "Ben yaparım. Bu gece sizin kol şekeriniz olarak hizmet etmekten onur duyarım Bayan Cortez." Çoğu kızın içini eriteceğinden emin olduğum bir gülümseme sunuyor ama gözlerinde midemde kıvılcım çaktırmayan bir şey var. Roan'ınkilerle aynı buzlu mavi-gri renkteler ama aynı çekiciliğe sahip değiller.

Gözlerimi kısıyorum. "Peki sen kimsin?"

Bana elini uzatmak için aracın karşısına geçti. "Lochlan Fox, hizmetinizdeyim."

Tamam demekten başka bir şey söylemeden elini havada bıraktığımda, Roan'ın hafifçe sırtıttığını fark ediyorum. İşte o zaman onu mutlu eden her şeyin tam tersini yapmak istediğimi fark ediyorum.

Elini sıkıyorum ve sıcak bir gülümseme sunuyorum. Dikiz aynasında Roan'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum, sonra Lochlan'a göz kırpyorum. "Gaza bas. *Babam* ve ben geç kalıyoruz."

Bölüm 7

Lanet olası cehennem

Roan

Lochlan'ın yemeğimi bırakıp gitmesi gerekiyordu. ¹ Yine de bir şekilde buradayız. O ve Reggie liseli kızlar gibi hayali ilişkilerinin detaylarını konuşuyorlar. O çok fazla eğleniyor. O lanet bir iş.

Hemen ön tarafta kaldırım boyunca açık bir yer var, kaldırımda da vale bırakma yeri olduğunu gösteren bir tabela. Oraya yanaşıp park ediyorum. Bordo ceketli bir çocuk koşarak yanıma geliyor ve bana bir bilet uzatmak için elini uzatıyor.

Serseri kardeşimin Reggie için arka kapıyı açma gösterisi yapmasını, eğilerek elini uzatmasını izliyorum. O gülüyor. Seste acı verici derecede hafif bir şey var ve tek yapmak istediğim onu boğmak. Numaralı bir bilet karşılığında anahtarlarımı almaya çalışan adama bakıyorum ve çaresiz ve omurgasız bir şekilde beni kızdırıyor. Onu görmezden geliyorum ve bar kapısına yöneliyorum.

"Efendim, buraya park edemezsiniz. Vale için ayrılmış." *Nefes al bir, iki, üç-ah, siktir et.*

Silahımı belimden çıkardım ve görünür bir şekilde yanımda tutarak etrafımda döndüm. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve sendeleyerek geri çekildi. "Bu gece bana ayrıldı."

"Eretil disfonksiyon. İnsanı gerçekten huysuzlaştırıyor," diye itiraf ettiğini duyuyorum Lochlan'ın ve içimden duvara bir delik açma isteği geliyor. "Rahatsızlık için," diyor, ben valeye bir rulo Benjamin uzatırken.

Burası gerçekten de Trixie'nin yerinden çok daha küçük ama barda boş bir yer var ve doğruca oraya gidiyorum. İş yerinde içmeyi sevmiyorum ama bu saçmalığa katlandığım için bir madalyayı hak ediyorum. En azından bir içki borçluyum.

Barmene bakmıyorum, onun yerine gözlerimi kardeşime ve *ona dikiyorum*. Kızın vücudu boyalı siyah bir kotun içinde dar ve hınzır ve Lochlan'ın kızın kışına baktığını fark ettiğimde çenem gıcırıyor. "Scotch. Neat."

"Üzgünüm, sadece şarap servis ediyoruz." "Lanet olsun," diye homurdandım.

Dört kişilik bir masanın aynı tarafındaki koltuklara yerleşmelerini izliyorum. Reggie, sahteliğiyle sinirlerimi bozan kabarcıklı bir enerjiyle dolu. Kardeşim çekici ama *o kadar da* çekici değil. Gözlerimiz kısa süreliğine buluşuyor ve iğrenç parlak gülümsemesi düşüyor. O zaman tüm bunların beni sinirlendirmek için olduğunu anlıyorum. Alaycı tavrını ağzının kenarının yukarı kalkmasından ve meydan okumak için dikkatinin keskinleşmesinden anlayabiliyorum.

Ve işe yarıyor.

Lochlan elini avuç içi yukarı bakacak şekilde masanın üzerine koyuyor ve Lochlan da mutlu bir şekilde kendi elini masanın üzerine koyuyor. Parmakları iç içe geçiyor ve bilmesem birbirlerine attıkları bakışa aldanabilirdim. Sakarin tatlı.

Ama bunun bir maskaralıktan başka bir şey olmadığını bilmeme rağmen, bu konuda bir şeylerin *yanlış* hissettirdiğini düşünmeden edemiyorum. Ruhumu ele geçiren sürekli, düşük kaynama kıskançlıkla kızarıyor. İlk başta, onun bu hareketinin beni etkilemesine izin verdiğim için kendime kızıyorum. Ama sonra, kirpiklerinin arasından ona bakmasını ya da elinin ağırlığının onunkinde nasıl hissettirdiğini bilmesini kıskanmadığımı fark ediyorum. Mesele o değil.

Bu mükemmel fırsatı heba ettiği için kıskanıyorum. Onu becermek için değil, onunla *sevişmek için*.

Şarap sipariş ederler ve adam ona kendi şarabından ikram eder. Kadın dudaklarında bir gülümseme kıvrımıyla ve gözleri onunkilere kilitlenmiş halde bir yudum alıyor. Ve adam da yediği her şey için şişkin kalp gözleri olan lanet olası bir çizgi film olabilir.

Daha da kötüsü, sanki buraya aitlermiş gibi tamamen yerli yerinde görünüyorlar. Barın klasik ama minimalist bir tarzı var, romantik gecelerinde mutlu çiftler için mükemmel bir yer. Benim kurtarıcı lütfum makarna servis etmemeleri, bu yüzden bir parça spagetti *Lady and the Tramp* stilini paylaşmalarını izlemek zorunda değilim. *Tanrım, bu beni gerçekten hasta ederdi.*

Restoranın karşısından iki adamın birlikte içeri girdiğini görüyor ve onlara el sallamak için yerinden fırlıyor. Hiç düşünmeden, sadece kinle, kendimi Lochlan'ı gömleğinin yakasından tutup sandalyesinden çekerken buluyorum.

"Bu da ne, ahbap?" Homurdanıyor ve Reggie bana aynı derecede öfkeli bir bakış atıyor.

"Ortadan kaybol," diye
homurdanıyorum. "Ama ben o-"

"Artık değil. Siktir git." Gözlerini bıkkınlıkla deviriyor ama emrimi yerine getirip iki adamın yanından geçerek dışarı çıkıyor.

"Reggie, nasılsın?" diye mırıldanıyor adamlardan biri yaklaşırken.

Kaşlarının arasındaki çatıklığı gevşetir ve kaşları çatıklığı bir gülümsemeye dönüşür. Dişlerinin arasından tıslıyor, "Uslu dur, Tilki."

Kolumu beline doluyorum ve onu kendime çekiyorum. "Benim için endişelenme, *bebeğim*."

Beni arkadaşı Matthew ve kocası Stephen ile tanıştırdı. "Tanıştığımıza memnun oldum." Cazibemi arttırıp geniş bir gülümsemeyle ellerini sıkıyorum. Yerlerimizi alırken dostça bir sohbet başlatıyorum. Reggie'nin henüz kimsenin kafasını koparmadığım için yaşadığı şok ve şaşkınlık beni sevindiriyor.

Sandalyesinde kaskatı kesiliyor, boynundaki nabız atıyor ve gözlerim bu küçük harekete odaklanıyor. Erkekler menüye göz atarken, ben ensesini kavriyorum. Geriliyor, eli içgüdüsel olarak yemek bıçağına sarılıyor ama gergin kaslarına masaj yapmaya başladığımda gevşiyor.

Başparmağımla daireler çiziyorum ve eğilip fısıldıyorum: "Rahatla Cortez." Yakınlığımdan dolayı kıldandığını hissediyorum. Bu nadir rahatsızlık belirtisi üzerine daha da eğilip dudaklarımı şakağına değdiriyorum. Bu jest nazik görünebilir ama nefesim teninde dalgalanırken hiç de öyle değil. "Bu oynadığımız senin oyunun. Artık geri adım atamazsın."

Çenesi titriyor, sözlerimi duyduğunun tek göstergesi bu. Sonra kalçasına koyduğumu fark etmediğim elimin serçe parmağını geri çekerken koluma bir acı yayılıyor. Bir iniltiyi yutkunarak bastırıyorum. Nedense karşı koymam gereken bir yüz buruşturma değil, bir gülümseme. Mesajını yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum. *Hadi oynayalım*.

"Peki, siz ikiniz benim küçük kokuşmuşumu nereden tanıyorsunuz?" diye soruyorum masadakilere, bir parmağımı yanağında gezdirirken ve yüzü zoraki bir gülümsemeye dönüşüyor.

"İşte bu evden çıkmaması gereken bir lakap." Kuru kuru kıkırdıyor ve bana dikkatle bakarken arkadaşları gülüyor. İçinde ateş var

ama sadece öfke değil. Hayır, orada da bir kıvılcım var - küçük ama yine de bir flaş gibi fark ediliyor. Kabul edilmiş bir meydan okumanın kıvılcımı.

Onu kızdırmak çok kolay. Karşılığında benim gevşek gülümsemem bile dudağını ısırmasına neden oluyor. İşte o zaman bu gecenin ne kadar eğlenceli olacağını anlıyorum.

Reggie

Uçakla bana risotto yedirmek gibi abartılı bir şey yapsaydı sanırım daha az sinirlenirdim. Bunun yerine, küçük dokunuşların, hafif sıyrıkların ve dengemi bozan kapalı bakışların ustası. Rolünü çok iyi oynuyor. Dalgınlıkla boynumdaki bir tutam saç okşaması ya da omuzlarının sanki çekim gücünün merkezinde ben varmışım gibi kıvrılıp bana doğru eğilmesi gibi incelikli dokunuşlara kadar.

Matt ve Stephen'ın bu numarayı tamamen yuttuklarını, bize ilişkimizin doğruluğunu sorgulamak için değil, aşk hayatımdaki bu yeni gelişmeyi gerçekten merak ettikleri için sorular sorduklarını söyleyebilirim.

Beni daha da sinirlendiren şey ise her şeye bir cevabı olması -Spor salonunda tanıştığımızı ama ona hiç yüz vermediğimi, ön camıma papatya bırakarak beni nasıl kazandığını. Dişlerinin arasından yalan söylemek onun için oksijen solumak kadar kolay. Yalan söylemediği zamanlarda da, Tanrı'nın dürüst gerçeğini söylüyor. En sevdiğim kahvede siparişimi biliyor.

Sandviçlerimde mayonez sevmediğimi ve uyuyamadığımda ASMR dinlediğimi.

Bu tüyler ürpertici dürüstlük beni ifşa edilmiş ve ihlal edilmiş hissettiriyor. Sanki hayatımın bir parçasıymış gibi, hayatımın bu sıradan gerçeklerini bilmeye hakkı yok.

Garson hesabı bırakmak için gelir. Roan çoktan kartını çıkarmış ve iki parmağının arasında hazır tutmaktadır. Matt itiraz etmeye başlar, ama Roan ısrar eder. "Lütfen izin verin. Bu güzel hanımın arkadaşlarıyla tanışmak benim için büyük bir zevkti." Bana öyle bir bakıyor ki, saçmaladığını hatırlamadan önce bir an için tüylerim diken diken oluyor.

"Bu sefer şanslıydın." Stephen kaşlarını aramızda oynatıyor ve ben bir sahte gülümseme daha yapıştırıyorum.

"Öyle değil mi?" Çenesini kavıyorum, kirli sakalları avucumda sertleşiyor. Onu kendime doğru çekerek yanağına bir öpücük konduruyorum ve çenesinin tutuşumla gerildiğini hissediyorum. "Bunun karşılığını sana ödemeyeceğim" diye fısıldarken dudaklarım tenini zar zor sıyrıyor.

Elimi yüzünden çekip ağzına götürüyor, sessizce konuşurken dudakları parmak eklemlerimde hafifçe dalgalanıyor. "Senin parana ihtiyacım yok Cortez. Baban bana yeterince para ödüyor."

Elimi olabildiğince nazikçe çekiyorum. Yanağını öpmek, yumuşak ve alaycı, bana baş döndürücü bir güç ve kontrol telaşı verdi. Ama dudakları sıcak tenime değdiğinde, aynı baş döndürücü heyecanı farklı nedenlerle yaşıyorum. Tehlikeli nedenler.

Çek imzalandıktan sonra hepimiz vedalaşmak için dışarı çıkıyoruz. Lochlan görünürde yok. Eve dönmenin başka bir yolunu bulmuş olmalı. Roan'la ilgili her şeye rağmen Matt ve Lochlan'ı görmek çok güzeldi.

Stephen, ben de ayak parmaklarımın üzerinde durup kollarımı Matt'in boynuna dolayarak sarılırken, "Bunu yakında tekrar yapmalıyız," diyorum.

"Ne zaman istersen, Reg." O da beni sıkıyor, sonra daha sessiz bir şekilde, "Ve yeni sevgilini seviyoruz. Aferin kızım." *Lanet olsun.*

Gitmesine izin veriyorum ve Roan elime uzanıp uzun parmaklarını benimkilerle birleştirirken vale arabalarıyla yanaşan arkadaşlarıma el sallıyor. Sahiplenici ve kontrolcü ama beni kendine doğru döndürüp sert bedenine doğru bastırıldığı zamanki kadar değil, kolu belimde bir çubuk gibi.

Çenemi yukarı kaldırıyor. Kasıtlı ve kurnazca, bu geceki diğer tüm hareketleri gibi beni sarsmak için. Ağzını benimkine doğru indiriyor ama göğsünü avuçlayarak onu geri çekiyorum. "Ne yapıyorsun lan sen?" Tıslıyorum, dudaklarımız sadece bir nefes genişliğinde ayrılıyor. Zengin ve erkeksi kolonyasının kokusunu alabiliyorum ve bakışlarındaki sıcaklığı hissediyorum, bu da kulaklarımın tepesinin yanmasına neden oluyor.

"İnandırıcı olmasını istiyorsun, değil mi?" Ağzı benimkinin üzerinde geziniyor, nefesi dudaklarımı gıdıklıyor ve gözlerim dilinin alt dudağını ıslatmak için dışarı fırlayan ucuna takılıyor. "Şu anda arabayla geçiyorlar. İyi görünse iyi olur," diye alay ediyor. Sesinin alçak, çiğ tonunun birbirine sıkıca bastırılmış göğüslerimizde titreştiğini hissedebiliyorum.

"Senden nefret ediyorum," diyorum, tutkulu bir kucaklaşma gibi görünen bir şekilde ellerimle yüzünün iki yanını kavrayarak. Gerçekte, dudaklarını dudaklarıma değdirmesine engel oluyorum, çenesi avuçlarımın altında sertçe bükülüyor. Sırıtişındaki kibir yüzümde sıcak bir etki yaratıyor ve uzun tırnağımı göz çukuruna gömmek için ani bir dürtü duyuyorum.

Arkamda bir korna sesi duyuyorum ve geçip gidenlerin Matt ve Stephen olduğunu düşünüyorum. Onlar gider gitmez geri adım atıp beni serbest bırakıyor. Tüm yapaylığı

Cazibesi yüz hatlarından silinip gitmişti. Geriye kalan tek şey o taş mavisi gözler, soğuk ve kopuk bir şekilde bana bakıyor.

"Arabaya bin Cortez," diye emrediyor, kaldırımdan inip arabasının etrafından dolanarak. Kapısını açtı ve arabanın üstünden bakınca beni hâlâ kaldırımda, bir santim bile kıpırdamamış halde gördü. "Bir centilmen gibi kapını açmamı bekliyorsan, bütün gece burada kalacaksın."

Sokak ışığı saçlarındaki bakırı yakalıyor ve belirgin çenesini ve elmacık kemiklerini gölgelerle kesiyor. Mavi gözleri kalpsiz olduğu kadar çarpıcı bir masmavi. Hiç bu kadar güzel bir yüz beni bu kadar kızdırmamıştı.

"Siktir git, Fox. Uber çağırıyorum."

---

1. Bölüm sonuna kadar Play with Fire (feat. Yacht Money)-Sam Tinnesz, Yacht Money çalmaya devam edin

Bölüm 8

İsteksiz Ortaklar

Roan

H Vücudum yere çarptığında olması gerektiği gibi yüksek bir gümbürtü
çıarmıyor. Belki de silah s e s i n d e n dolayı kulaklarım hâlâ çınladığı
içindir. Gözleri hâlâ açıktı ve kapatmak için yanına gitmek istiyordum ama
başka bir adam gözlerimin arasına bir silah sıkıştırarak beni durdurdu.

*Kulaklarım mı çınlıyor yoksa duyduğum kalbim mi? Onun kalbi mi?
Beyninde bir kurşun varken kalbin hala atabilir mi?*

*Ölümün ne olduğunu biliyorum. Silahların ne yaptığını biliyorum. Ve
duvarlara, kanepeye ve tilki desenli yastığa sıçrayan kırmızının ve başının
altındaki haliya sızan kırmızının onun öldüğü anlamına geldiğini biliyorum.*

Bunu silah yaptı.

*Onu vuran adam bana doğru yürüdü ve gözlerimin içine bakmak için
çömeldi. Gözlerinden nefret ediyorum. Siyah ve şeytani. O bunu yapar
yapmaz, silahı yüzüme doğrultan kişi silahı çıkarıyor.*

*Onları güvende tutmam gerekiyordu ama başaramadım. Ben de kötü
gözlü adama saldırdım. Yumruklarım sadece birkaç yumruk atabildi, sonra
geri çekildim ve silah şakağıma dayandı.*

Kötü gözlü adam gülüyor. Mutlu bir ses değil. Cadılar Bayramı öncesi balkabağı tarlasındaki rüzgâr gibi havayı soğutuyor. "Babana Worenski'nin uğradığını söyle."

Kapıyı hiç açmamalıydım.

Parmak eklemlerim yarıldı ve kan damlacıkları ayaklarımın altındaki zemini kapladı. Bu daha önce yüzlerce kez başıma gelmiş olsa da, sanki ilk kez oluyormuş gibi sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde uyanıyorum. Metal kapıdaki yeni, yumruk büyüklüğündeki çukurlardaki kırmızı çizgileri silmek için sepetten sersemce bir gömlek alıyorum.

Mutfağa doğru tökezlerken kan izi bırakmamak için gömleği elime doluyorum. Geçerken kanepeye bakmaktan kaçınıyorum, canlı kıpkırmızı lekeler uyanırken bile beni rahatsız ediyor.

Reggie

Patates, domates, sarımsak, taze kişniş, tavuk göğsü... Apartmanımın kapalı otoparkına girerken zihnimde alışveriş listemi gözden geçiriyorum.

Patates, domates, sarımsak, taze kişniş, tavuk göğsü... Birkaç metre öteden arabamın kilidini açar açmaz arkamı dönüyorum ve *her* seferinde unutmayacağıma yemin ettiğim yeniden kullanılabilir çantalarımı kapının yanındaki kancaya bıraktığımı fark ediyorum - BOM!

Ses çimento garajında sekiyor. Anında yoğun bir ısı hissediyorum, ardından bir patlama daha. Dengesiz ayaklarımın üzerinde, arkamı döndüm,

Tökezleyerek geri döndüm. Arabam alev topundan başka bir şey değildi ve ikinci patlama da benimkinin yanında park etmiş olan arabanın alevler içinde kalması olmalıydı.

Yapının sarsıntısı, yangının zehirli kokusu ve beni tüketen adrenalın geçen seferkine o kadar benziyor ki bir an için nerede olduğumu unutuyorum. Başımın üzerinde bir kat daha beton yerine Meksika güneşi var. Zihnim yetişmeden bedenim tepki veriyor ve kendi boğazımdan kopan bir çığlık duyuyorum, gırtlaktan gelen, dehşete kapılmış bir uluma. "*Sofia!*"

Ciğerlerimdeki nefes, ulaşamayacağım kadar derine itiliyor. Göğsümü tutarak ve nefes almak için yutkunarak kendimi yere bırakıyorum. Parlak, yanan alevler beni büyülediği kadar dehşete de düşürüyor, bakışlarımı ayıramıyorum. Ellerim titriyor. Dizlerim titriyor. Kalp atışlarımın sesi kulaklarımda patlamanın ağır bir yankısı.

Fıskiyeler devreye giriyor, alevleri söndürüyor ama onları bastırmak için pek bir şey yapmıyor. Soğuk su sistemime bir şok etkisi yapıyor, beni flashback'imden koparıyor ve zorla şimdiki zamana geri döndürüyor. Azrail'in cübbesi gibi yoğun ve siyah duman, garajın içinden ve açık dış cepheden dışarıya doğru yayılıyor.

Bir güç beni arkamdan yakalıyor, kollarımın altından kavırıyor ve ayağa kaldırıyor. Kıvraniyorum, kollarım sallanıyor ve yumruklarım bir kas duvarına çarpıyor. Kolaylıkla altı-dört boyunda ama onu hemen tanımamı sağlayan şey iri vücudu değil. Roan'ın taş mavisi gözleri, şimdi arkamdaki şiddetli ateş girdaplarını yansıtıyor. Vahşi ve telaşlıydılar, sıcağa rağmen beni iliklerime kadar ürpertiyorlardı. Okyanus fırtınasındaki bir çapa gibi onlara tutunuyorum.

Bileklerim onun demir pençesine takılana kadar hâlâ saldırdığımı fark etmiyorum. Beni geriye itiyor, bedenimi başka bir arabanın arkasına doğru itiyor ve sonunda nefes almama izin veriyorum. Ağzı hareket ediyor, ama

ben

hiçbir şey duyamıyorum. Bunun kalp atışım değil, patlamanın hala kulaklarımda çınlayan gürültülü yankısı olduğunu fark ediyorum.

Kaşlarının endişeye yakın bir şüpheyile kırışmasına neden olmak için neye benzediğimi hayal bile edemiyorum. Bileklerimi bırakıp iki eliyle saçlarımı yüzümden çekerken dudakları sessizce kelimeler oluşturuyor. Sert avuçlarından biri yanağımı kavrarken diğeri aşağı kayarak iki parmağını çenemin alt tarafına bastırıyor. Gözlerim, bakışlarının yüzümü sinsice tarayışına takılıyor. Uzak farkındalığımda, nabzımı kontrol ettiğini fark ediyorum.

Bu şefkatli hareket, bana zayıf ve savunmasızmışım gibi bakması, ciğerlerimin rahatsız edici bir şekilde sıkışmasına neden oluyor. Benim zayıf olduğumu düşünüyor. Bu düşünce beni onun ellerini üzerimden atmaya ve onunla arabanın arasından çekilmeye itiyor.

"Ben iyiyim." Boğazımdaki titreşimden konuştuğumu biliyorum ama sesim kilometrelerce öteden geliyor.

"İyi falan değilsin. Beni duyabiliyor musun?" Suyun altındaymış gibi ses çıkarıyor, ancak içi boş çınlamanın altında zar zor duyulabilen bir şey var.

"Evet." Kulağını omzuna sıkıştırışına bakılırsa bağıırıyor olmalıyım.

Başını sallıyor ve beni belimden kavrarken kolumu boynuna dolamaya çalışıyor. Bir saniyeliğine neredeyse kendimi onun içinde eritmeme izin veriyorum - onun sağlam, sağlam çerçevesi beni tutuyor ve kemiklerime sızan adrenalin sonrası yorgunluğa teslim olmak istememe neden oluyor. Teklif ediyor. Ona izin vermeliyim ama yine de kendimi onu üzerimden silkelerken buluyorum.

Yardımlarını reddetmenin acısı alaycılığında açıkça görülüyor. "Sen bilirsin."

Garajın merdiven boşluğundan aşağıya, apartmanımın dışındaki her zamanki yerine park etmiş olan arabasına doğru topallayarak iniyoruz. *Ben* topalladım, dengem hala yerindeydi.

Patlamadan sonra dengesiz. Bir asker gibi yürüyor -uzun boylu ve gururlu- ve ben sendelediğimde iç çekip gözlerini deviriyor.

Yolcu kapısını açtı. "Arabaya bin." O da bir asker gibi emir yağdırıyor.

Kaldırımda bir yangın musluğuna yaslanıyorum. Yukarı baktığımda garajdan gelen dumanları ve yangın alarmlarının yanıp sönen ışıklarını görebiliyorum. Başım zonkluyor ama şiddetli rüzgârın beyin sarsıntısı geçirmeme yeteceğini sanmıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Arabasına binmemi isteyen adam için makul bir soru olduğunu varsaydığım bir şey soruyorum ama Roan'ın ağzı sıkı bir çizgiye dönüşüyor. Sabır için dua ediyormuş gibi gökyüzüne bakıyor.

"Tanrım, yine mi bu?" Beni pazumdan yakaladı ve açık arabaya doğru çekti.

"Nerede. Nerede. Biz. Gidiyoruz?" Tekrar soruyorum.

Kavrayışı sıkılaşıyor ve parmakları derime batarken irkilmemi bastırıyorum. "Gir. İçeri. Arabaya. Arabaya." Dişlerini gösteriyor. Beni itip kakma çabalarına karşı koymaya devam ettiğimde, yenilgiye uğramış gibi ofluyor. "Seni doktorumuzu görmeye götürüyorum."

"Doktora ihtiyacım yok. Ben iyiyim," diye vurguluyorum, duyma yetimin geri geldiğini vurgulamak için kulaklarımı işaret ediyorum. Bununla neden mücadele ettiğimi bilmiyorum. Açıkça tehlikedeyim. Beni hedef alan bir bomba arabamı alev topuna çevirdi. Ama nedense onunla gitmek, yardımını kabul etmek, *onların* kazanmasına izin vermek gibi geliyor. Her *kimlerse*.

Huysuz herifin teki ve onunla bir saniye bile geçirmektense en boktan eski erkek arkadaşım la sonsuza kadar kalmayı tercih ederim.

"Tıp fakültesine giden kişinin ben olduğumu unuttun mu?"

Kolumu bırakıp yerine bir silah çekmeden önce dudağının bir sırtışıla seğirmesi beni uyaran tek şey oluyor. "Ve silahı olanın ben olduğumu unutmuş olmalısın."

Bir adım daha yaklaşıyorum, o kadar yaklaşıyorum ki göğsüm namludan birkaç santim uzakta. Patlamadan bu yana ilk kez ayaklarımın üzerinde durabildiğimi hissediyorum. "Beni vurmak, beni güvende tutma amacını biraz boşa çıkarıyor. Babam bunun için sana ne kadar ödüyor?" Bakışlarımı onunla silah arasında bir oyuncakmış gibi gezdiriyorum. Beni vurmayacak.

"Kurşun deliği doktora gitmeyi kabul etmeni sağlar." Tek kaşını kaldırıyor ve başını yana eğiyor. İfadesinde hiç espri yok. *Tamam, belki beni vurabilir.* İstedikini elde etmek için öldürmeye ve sakat bırakmaya alışkın bir adam bu. "Araba, şimdi." Silahla birlikte arabaya binmemi işaret ediyor, ben de razı olup yolcu koltuğuna tırmanıyorum.

Arabaya biniyor, ona bakmayı reddediyorum ama sesindeki alaycı ifadeyi duyabiliyorum. "Merak etme, seni hayatta tutmak için nereye ateş edeceğimi biliyorum."

Yaklaşan yangın sirenlerinin sesiyle arabayı sürerken kuru bir kahkaha atıyorum. "Ah, doğru. O maaş gününü korumalıyım."

Etrafımdan bana baktığını görüyorum, bu yüzden başımı çeviriyorum ve her zaman taktığı aynı kaş çatma ile karşılaşıyorum. Ama masmavi gözlerinde yoğun bir samimiyet var. "Kendini aşağılama."

Roan

O benim evimde, benim *evimde*. Ve bu boğucu.

Zaten bu lanet işle günlerimi tüketiyor ve şimdi de *ondan* boşalan tek alanı işgal ediyor. Yakında damarlarıma girecek ve kan dolaşımda istenmeyen bir yer edinecek.

Gözlerinin önünde el feneri sallayan Dr. Romero'nun omzunun üzerinden bana hançer göndermeye devam edince, onu kurtaranın değil de arabaya bomba koyanın ben olduğumu sanırsınız.

Romero ilk yardım çantasının bulunduğu masanın ucuna doğru yürüyor ve ben de Reggie'nin bakışlarına maruz kalıyorum. "Biliyor musun, bir doktor için oldukça berbat bir hastasın."

Yemek masamın ucuna tünediği yerde bacak bacak üstüne atıyor. "Daha önce hiç kimse yatağımın başucundaki tavrımdan şikayet etmemiştii."

"Senin hastaların genelde ölü oluyor." Gözlerini devirişindeki kendini beğenmişliğe dayanamıyorum. Tam önünde durmak için iki hızlı adım atıyorum, o kadar yakınım ki gözlerimle buluşmak için boynunu eğmek zorunda kalıyor. "Neden bu kadar zor olmak zorundasın?" Hırlıyorum ve tehditkâr ses tonum karşısında sinmesini bekleseydim hayal kırıklığına uğrardım.

Çenesini çıkarıyor ve bakışlarını dikleştiriyor. "Çünkü sana güvenmiyorum. *Sen* ortaya çıkana kadar her şey yolundaydı. Şimdi biri bana kesik vücut parçaları gönderiyor ve beni havaya uçurmaya çalışıyor."

"Bu yüzden buradayım, senin nankör kışını korumak için!" Lanet olsun, saçımı başımı yolasım geliyor.

"Tek bildiğim, o dili gönderenin sen olduğun!" Masadan atlıyor ve parmağını göğüs kafesime sokuyor. Dr. Romero başını eğmiş, çoktan bulduğuna emin olduğum bir şeyi arıyor ve bizi duymuyormuş gibi davranıyor.

Parmağını kırılana kadar geriye bükme dürtüsüne direniyorum. İçimden bir ses tam da benden istediği tepkinin bu olduğunu söylüyor. Bunun yerine, dudağımı ısırıyorum ve

burnumdan ağır bir nefes aldım. "Bunu istediğin kadar zorlaştırabilirsin ama baban beni bir iş yapmam için tuttu. Her şekilde yapacağım. O yüzden ikimizin de hayatını kolaylaştırmaya ve her fırsatta topuğuna sıkmayı bırakmaya ne dersin?"

Bana bakıyor, söylediklerimi anlarken gözlerindeki karanlık kor gibi yanıyor. Köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmayan biri olduğunu söyleyebilirim. Ama zor iş. İki saniyeliğine nankör bir velet olmayı bıraksa, benim de onun köşesinde olduğumu anlayacak. İçimi çekiyorum ve yüz hatlarımı yumuşatmaya çalışıyorum, umarım benimkiler onun tavrını yumuşatır. "Senden, senin benden hoşlandığından daha fazla hoşlanmıyorum ama eğer bir takım olacaksak-"

"Biz bir takım değiliz."

Devam etmeden önce yumruğumu sıkıp açıyorum. "Güzel. İsteksiz ortaklar." Şu anki boktan şovumuzun bu yeni tanımını onaylarcasına omuz silkerek başını sallıyor. "Dr. Romero." derken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

"Evet, efendim?"

Bakışları benimkileri mıknatıs gibi çekiyor, ince bir kaşı bir sonraki adımda ne yapacağımı sorgularcasına kalkıyor. İnce ama net. *Yine bu kadar çabuk mu sıçıp batıracaksın?*

"Git buradan." Emredici ses tonum karşısında titrediğini görmek yerine hissediyorum. Aramızdaki havada bir dalgalanma.

Romero başka bir şey söylemiyor, sessizce toparlanıp gidiyor. Tüm bu süre boyunca Reggie ile göz temasını hiç kesmedim. Onun koyu renk gözlerindeki her bir altın ve kehribar zerresini özümsüyorum. İçlerindeki karmaşık duygu derinliğini anlamaya çalışıyorum. Nasıl kapalı ve kepenkli olabilirler ama yine de derin, karanlık bir kuyu.

Ve neden dipteki bulanık suda kendi yansımamı görüyorum?

Bölüm 9

Köpekler

Reggie

A Roan'ın adamları tüm otoparkı ve dairemi başka bomba var mı diye taradıktan sonra nihayet beni eve bıraktı. Beni eve bırakmayı teklif etti.

Onun evinde kalmak, ama bu adamla *yaşamaktan* daha çok nefret edeceğim bir şey düşünemiyorum.

Beni araba bombasından "kurtardığını" söylüyor ama teknik olarak biraz geç geldi. Çantalarımı unutmamış olsaydım, barbekü olacaktım. Sonunda kendime ölüme ne kadar yakın olduğumu itiraf ettiğimde tenim soğuyor. Eğer o lanet çantalar olmasaydı... Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Kafamı sallıyorum, düşüncelerimi temizliyorum ve Roan'ın sözde kahramanlık anına dönüyorum. Gördüğüm kadarıyla, onun kısa süreli yiğitlik anı, tüm kabalığını ve ürkütücü takipçiliğini telafi etmek için pek bir şey yapmıyor.

Takım çalışmasından bahsetmek istiyor ama aslında sadece maaş gününü koruyor, beni değil.

Aşağıdaki sokağa park ediyoruz ve lobiden geçerek beşinci kattaki daireme çıkmak zorunda kalıyoruz. Küçük bir arayışa devam ediyorum

Roan için tek bir kapıyı bile açık tutmayacağım. Şanslıysam dışarıda bile kalabilir ya da asansör kapıları onu ikiye bölebilir.

Birimime vardık ve kapıyı açtım. Tam rahat bir nefes alacaktım, bugünle ve *onunla işimin* bitmesine hazırdım ki arkamdan içeri daldı.

"Ne yapıyorsun?" Ona çıkıştım.

"Burayı temizliyorum," diyor koridordan yatak odama doğru yürürken, silahını çekmiş ve yanında.

"Adamlarınız bunu yapmayı daha yeni bitirmedi mi?"

Anlaşılmaz bir homurtuyla cevap veriyor ama işi bitince gideceğini bildiğim için göğsümdeki gerginlik azalıyor.

Ama işi bittiğinde, sanki buranın sahibiymiş gibi koltuğuma çöküyor ve yere, gece çantası olduğunu yeni fark ettiğim bir şey düşürüyor.

Ona doğru yürüyorum ve kollarımı kavuşturuyorum, beni huysuz bir çocuk gibi hissettirmesinden nefret ediyorum. Ama bana öyle davranacaksa, ben de öyle davranabilirim. "Dışarı." Kolumu kapıya doğru attım.

Ayağa kalkıyor ve parmaklarını çıtlatırken boyunun uzadığını görmek beni bir adım geri attırıyor. Başı öne doğru sarkıyor ve bana doğru adım atarken çenesini sıktığını görebiliyorum. Uyuyan bir canavarı uyandırmışım gibi midem önseziyle doluyor. Bütün gün onun sınırlarını zorladığımı biliyorum.

Çenesini kaldırıp bana karanlık bir bakış fırlatıyor, gözlerindeki gri kömür gibi simsiyah hissettiriyor. "Ben köpek değilim Cortez."

O bana bakmaya çalışırken ben yerimde duruyorum. "Beni kandırabilirdin. Kayıp bir köpek yavrusu gibi beni takip ediyor."

Burun delikleri genişliyor ve kalbim hızla çarpıyor. Küçük hissettirilmekten hoşlanmam. Özellikle de kendi evimde. "Şimdi uslu bir *çocuk* ol ve işini dışarıda hallet. *Vete*." Kulağa geldiği gibi söylediğimi anlaması için gözlerimi kısıyorum.

"Seni dışarıda güvende tutamam," diyor dişlerini sıkarak ve üzerindeki gerginliği hissedebiliyorum. Kopana kadar onu ne kadar zorlayabileceğimi merak ediyorum.

"O zaman işinde pek iyi değilsin." Omuzlarını geriye atıp göğüslerimiz neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştığında alay ediyorum. Hava daha kalın, tenim daha sıcak geliyor.

"Dışarıda bir nöbetçi olsa buraya giremeyeceğimi mi sanıyorsun?" Bir adım daha atıyor ve bana çarpmaması için bir adım geri çekilmek zorunda kalıyorum. Yer vermek yanaklarımı ısıtıyor.

"Burada tek başına güvende olacağını mı düşünüyorsun?" Sesinde tüylerimi diken diken eden bir keskinlik var. Kasap adasına varıncaya kadar beni geri götürüyor, omuzları ne kadar büyük olduğunu kanıtlamak istercesine üzerimde kıvrılıyor. "Sana istediğimi yapamayacağımı mı sanıyorsun?"

Sözlerinde ağır bir tehdit var ama ses tonu neredeyse duygusuz. "Denediğini görmek isterim" diye homurdandığımda benimkinin tam tersi.

Beni kıvrak bir hızla döndürüp adanın üzerine doğru eğdiğinde ciğerlerimdeki tüm rüzgâr kesiliyor. Kalbim hızlanıyor, tahtaya çarpıyor ve kan kulaklarımda uğulduyor. "Bırak lan beni!"

"Beni kendinden uzaklaştır." Sesi yuvarlanan taşlar gibi, sert ve çakıllı. "Hadi Cortez. Dövüş benimle."

Onun demir pençesinde faydasızca debeleniyorum. Başımı aşağı doğru ittiğinde ve parmakları ağzımı kapatmak için yüzümün yan tarafına dolandığında nefes almak zorlaşıyor. "Devam et ve dışarıdaki muhafızlarına bağır. Çılgık at.

yardım et." Eğiliyor ve sahte bir güvenceyle fısıldıyor: "Mutlaka birileri seni duyacaktır."

Her türlü ses girişimi ağır eliyle boğuluyor ve panik göğsümde kabarıyor. Özellikle de pantolonumu kırımın yarısına kadar indirdiğinde. Yanaklarımdaki hava hissi vücudumda bir elektrik çarpması gibi, daha fazla mücadele etmemi gerektiriyor. Kemerini çözdüğünü duyduğumda çırpınıyor ve tekmeliyorum, metal şingirtılarının sesi midemi bulandırıyor.

Üzerime eğiliyor ve ağırlığının sırtıma yaptığı en hafif baskı bile boğucu. Sesi zımpara kağıdı gibi, kulağımı tırmalıyor: "Seni hemen şimdi alabilirim. İstedğim her şekilde ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok." Sıcak gözyaşları gözlerime batıyor ve ondan en çok bunun için nefret ediyorum. "Ve senden her şeyini aldıktan sonra, o kadar sıcak ve etkili bir yangın çıkarırdım ki, o araba bombasını izci ateşi gibi gösterirdi. Dışarıdaki değerli güvenliğin bir şeylerin ters gittiğini fark edene kadar bir kül yığınının başka bir şey olmazdın."

Bana sürtünerek amacına daha da ulaşıyor. Kemerinin soğuk metali çıplak tenime karşı mide bulandırıcı. Ağzımdaki tutuşunu bırakıyor ve dik duruyor, ama otoriter avucunu kürek kemiklerimin arasında tutuyor. "Benden nefret edebilirsin, bana köpek gibi davranabilirsin, iyi bir çocuk olmamı söyleyebilirsin, ama sen nereye gidersen ben de oraya giderim. Ve işler sarpa sardığında, *dışarıda* değil de *burada olduğuma sevineceksin*."

Pantolonumu yavaşça yukarı çekiyor, elleri kalçalarımda duraksıyor, neredeyse özür dilercesine, beni itmeden önce. Ani yokluğu altımdan zeminin kayması gibi. Titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum, kanım hala zonkluyor. Ayağa kalkıp arkamı döndüğümde tekrar kanepeye oturmuş, ayak bileğini bacağının üzerine çaprazlamış ve sehpaamdaki dergilerden birini önüne sermişti.

Ben zehirli bir ateş ve dinmeyen bir öfkeyle kavrulurken o soğukkanlı ve sakin bir görüntü sergiliyor. Onu gördüğümde ciğerlerimden derin ve yavaş nefesler almasını istiyorum ve onun hayatını cehenneme çevirmek için kendime söz veriyorum.

Kendimi yatak odama kilitledim, öfke ve aşağılanma içinde kıvranıyordum. ¹ Haklı olduğu için çok öfkeliydim. Onunla mücadele edemedim. Daha ileri gitmesini engelleyemezdim. Yardım bile çağıramadım. Haklılığını kanıtladı. Derimin altında sürünen ve beni canlı bir tel gibi hissettiren şey de bu. Haklıydı.

İddiasında haklıydı ama bunu yapma şekli çok yanlıştı. Lanet ellerini üzerime koydu ve bunun cezasız kalmasına izin vermeyeceğim. Bir iş yapmak için işe alınmış olabilir-üstelik çok büyük bir para karşılığında- ama bunu bana fırlatıp atabileceği ucuz bir oyuncak bebekmişim gibi davranmadan yapacak.

Eğer benim çatım altında yaşayacaksa, bana saygı duyacak ya da sonuçlarına katlanacak. Onu fiziksel bir kavgada yenemeyebilirim ama ben aşağılık bir orospu çocuğuyum ve bunu öğrenmek üzere.

Kapımı açtığımda, anında garip, zor nefes alıp vermeler ve homurdanmalar duyuyorum. *Yemin ederim eğer bu pislik kanepemde otuzbir çekiyorsa-*

Roan'ın yüzü kıpkırmızı ve ter içinde, kendini oturma odasındaki halıya sınav çekerek bırakıyor. Ter, kürek kemiklerinin arasından aşağı damlıyor ve tüm sırtını kaplayan gotik bir katedral dövmesinin tonozlu tavanlarından aşağı akıyor. Sanat eserinin kendisi çarpıcıdır ve

sanki siz de katedralde duruyormuşsunuz gibi bir perspektif sunuyor. Eserin alt kısmında ağlayan melek heykellerinin tasvirleri ve sunağın ortasında, haçın olması gereken yerde, elleri arkadan kalın bir iple bağlanmış, üstsüz ve jartiyerli bir kadının arka kısmı yer alıyor.

Saatlerce inceleyebileceğim kadar çok mürekkeple süslenmiş, bilenmiş kaslarının esnemesini ve çalışmasını izlerken midemde düşük bir sıcaklık kaynıyor. Ama aynı zamanda, alaycı sesi kulağımda çınlarken aynı kasların beni nasıl tuttuğunu hatırlıyorum. *Hadi, Cortez. Dövüş benimle.*

"Terden sıırıslıklam olmuş mobilyalarımın yanına bu şekilde yaklaşamazsın." Sesimi duyunca kafasını kaldırdı.

Yerden kalkıp çömeliyor ve dirseklerini dizlerine dayıyor. Ayakkabısının altındaki sakızmışım gibi bana bakarken göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyor. "Duş alacaktım."

Evimde kendini bu şekilde rahat hissetmesi fikri beni en az daha önce yaptığı şey kadar rahatsız ediyor. "Binanın zemin katında bir köpek parkı var. Köpek banyosu da var."

Dudaklarını birbirine doluyor ve ayağa kalkarken burun delikleri açılıyor. Ellerini yumruk yapıyor ve ben onun sınırına yaklaştığımı bildiğim için sıırtmamak için kendimi zor tutuyorum. Belirgin karın kasları her derin nefeste kasılıyor ve içimden bir ses bunun efordan değil, onu ittiğim sınırdan sonra kendini sakinleştirme çabasından kaynaklandığını söylüyor.

Eğer bana vurmasını sağlayabilirsem, babam onu anında kovar. Onu hayatımdan çıkaracaksa acısına katlanırım.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece çantasını alıp yanımdan geçerek banyoya doğru ilerliyor. "Hâlâ köpek şakaları mı yapıyorsun? Yeni bir şey bulacak kadar zeki olduğumu sanıyordum." Çenesi kıpırdadı ve yere baktı.

Burnunu bana doğru uzattı, gözleri dudaklarımda kısıldı. "Ben duştayken kaçmayı denersen, gece olmadan seni bulurum."

Ona doğru adım atıyorum. "Beni kendi evimden korkutup çıkaramayacaksın." Terli saç tellerini tekrar yüzünden uzaklaştırıyor ve aklıma bir fikir geliyor. "Her neyse," diye kabul ediyorum. "Önce buradan birkaç şey alayım."

O kenara çekiliyor ve ben de kapıyı arkamdan kapatıyorum, tezgahın üzerinde duran deri tuvalet çantasını gördüğümde dudaklarımda memnun bir gülümseme beliriyor.

Tam makarnayı kaynar suya atıyordum ki banyodan bir çığlık geldi. "*Cortez!*"

Erişteyi karıştırıyorum, deli gibi sırtıyorum. Neredeyse sıçrayarak banyoya gidiyorum. Kapıyı bir kez çaldım ve kapı açıldı, diğer tarafta öfkeli görünen bir Roan vardı. Kapının pervazına yaslanıyorum, kendinden memnun bir sırıtış dudaklarımı boyuyor. "Bir sorun mu var?"

"Saçlarım parça parça dökülüyor," diye öfkeleniyor, saçlarını yumruklayıp avucundaki tutamı bana gösteriyor. Vücudu adeta titreşiyor. Üzerinde bir çift siyah jogger, boynunda beyaz bir havlu asılı.

Beklentiyle bana bakıyor ve ben de kaşlarımı kaldırıyorum. "Orada bir soru var mıydı?"

Alt dudağını dişlerinin arasına alıyor ve öfkeleniyor. Boynundaki manolya çiçeği dövmesi, ağzından çıkan her şeyi yutarken sallanıyor.

bana savurmak istediği küfürler. Tuvalet çantasından elektrikli bir tıraş bıçağı çıkardı. Fişi duvara taktı ve bana doğru döndü.

Gözleri sertleşiyo ve bakışlarının tüm yoğunluğuyla üzerime çökmesiyle ciğerlerim daralıyo. Dünyanın en güçlü m knatısları gibi, ustura vızıldamaya başladığında bile gözlerimi onunkilerden ayıramıyorum.

Çenemi indiriyorum ve usturayı kalan saçlarında gezdirirken ona dik dik bakıyorum. Kafasını tıraş etmeye devam ederken yüzündeki değişken ifade, bir kez bile göz temasını kesmeyen, soğukkanlı bir maskeye d n şyo. Birdenbire soğuk, rahatsız edilmeyen bir kayıtsızlığın resmi oluveriyor.

Bıçağın her geçişinde,  st nl ğu ele geçirmeye daha da yaklaştığını hissediyor. İşini bitirdiğinde, elini kafa derisini kaplayan kısa saçlarının üzerinde gezdiriyor. Sa sız da aynı yakışıklılıkta g r nd ğu nde suratımı asmak istiyorum. Bu ona daha sert ve acımasız bir hava veriyor. Ona mükemmel uyuyor.

Kendini beğenmiş sırtışım d şyo ve o da bana küçük bir alaycı bakış atıp kaşlarını kaldırarak "Elinden gelen *bu mu?*" der gibi bakıyor. Hayır, değil, *pendejo*.

Bocaladığımı görmesini istemiyorum. Pervazı itiyorum ve banyonun zeminindeki sa  dağınıklığına bakıyorum. "Koridordaki dolapta bir süpürge var," diyorum uzaklaşmadan önce.

Roan kanepede kitap okurken ben spagetti yemeğimizi pişirmeyi bitiriyorum. Onun varlığı beni sürekli diken üstünde tutuyor. Ne zaman arkamı dönsem, arkamda belirip beni  n mdaki yüzeye doğru itmesini bekliyorum. Pantolonumu şefkatle yukarı  ekmesindense, beni pantolonum aşağıda ve öfke dolu bir şekilde bırakmasını tercih ederim. Çıplak tenime dokunmamaya dikkat etti, parmakları sadece kalçalarımın üzerinde gereğinden uzun bir süre gezindi.

Aşağılandıktan sonra beni şımartma ihtiya ı hissetmesi beni daha da üzüyor. Acımasındansa k   msemesini tercih ederim. Göğsüm yanıyor

Plastik eldivenlerle bir serrano biberini ortadan ikiye b6lerken utaniyorum. Biberin iini çiziyor ve çekirdeklerini bir havana sıyırıp cebime atıyorum. Dikkatini bana vermediğinden emin olmak için g6zlerimi Roan'dan ayırmıyorum.

Doğruca banyoya gidip biberi çıkarıyorum. Kapı banyonun içine açılıyor, böylece biberi - baharatlı yağları ortaya çıkaran puanları - g6r6nmeden tokmağın 6zerine s6rebiliyorum. Kapıyı kapatıyorum ve sifonu çekmeden 6nce bir dakika tuvalette boş boş oturuyorum. Aynı şeyi iteki tokmağā da yapıyorum ve sonra eldivenlerimi çıkarıp 6p sepetine atıyorum ve 6zerine birkaç top buruşturulmuş kağıt mendil atıyorum.

"Yemek neredeyse hazır," diyorum huysuzca, sesimden en ufak bir heyecan kırıntısını bile uzak tutmaya çalışarak. Ondan nefret ediyorum, bu y6zden sesimin ondan nefret ediyormuşum gibi çıkması gerekiyor. Egzersizini bitirdiğinden beri su içiyor, bu y6zden anonsumdan sonra tuvalete gitmek için ayağā kalktığında şaşırmadım. Ben de 6yle yapmasını umuyordum.

O içerideyken, bana serrano tohumlarını ıslak bir macun haline getirmek için yeterli zaman veriyor. Kendime servis yapıyorum ve sonra toz haline getirilmiş tohumları spagetti ve kırmızı sosun geri kalanına karıştırıyorum. *Yemek hazır, s6rt6k.*

"Yemek ocakta," diyorum geri d6nd6ğ6nde, mutfağı oturma odasından ayıran k66k yemek masama oturmuş bile.

Nefesinin altından teşekk6r eder gibi bir ses çıkartıyor. Oturduktan sonra koltuğunda kıpırdanıyor, kaşlarının arasındaki bir kısırtma rahatsızlığını g6steriyor. Masadaki bir eli sıkı bir yumruk haline gelirken, diğeri pantolonunun içinde kendini ayarlıyor. Y6z6mden bir şey belli etmemek için g6zlerimi tabağımdan ayırmıyorum.

Muhtemelen pantolonundaki yanmadan uzaklaşmak için neredeyse 6fkeyle yemeğine dalıyor. Birkaç lokma yedikten sonra keskin bir nefes alır

ve

bir demet su içiyor. Çatalıyla gizlice erişteyi aramaya çalışmasını, sosun içindeki soğan ve domates parçalarını incelemesini izliyorum. Aradığı şeyi bulamıyor. Bu yüzden tohumları öğüttüm, onları seçmesini istemedim.

"Aç değil misin?" Su bardağını boşaltırken soruyorum, tabağını zorlukla karıştırıyor.

Yine koltuğunda kıpırdanıyor ve çenesi titriyor. "Peki şampuanımın içine ne koydun?" Sorumu görmezden geldiği gerçeğini kaçırmıyorum.

Kollarımı masanın üzerinde kavuşturup tıraşlı kafasına ve yüzünde umutsuzca saklamaya çalıştığı acı dolu ifadeye bakıyorum. "Nair."

"Zekice," diyor kuru bir sesle, etkilenmemiş bir şekilde. Şaşkınlıkla yemeğine geri dönmeye çalışıyor ama birkaç lokmada bir hava yutmak için ara veriyor.

Bakışlarına karşılık verirken bir çatal dolusu yemek yediğimde bana şüpheyle bakıyor. Çiğnememi ve yutkunmamı izliyor, öfkeli yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. Ona verdiğim küçük bir gülümseme sonunda çileden çıkmasına neden oluyor.

Tabağı kendisinden uzaklaştırıyor ve ayağa kalkarken peçetesini masaya fırlatıyor. "Tamam, bunun içine ne koydun?"

"Ay, *pobrecito*." Ona yaramaz bir çocukmuş gibi bakıyorum, çenemi sandalyesine vuruyorum ve sabırla tekrar oturmasını bekliyorum. İç çekerek isteksizce oturuyor. "Aletini yanıyormuş gibi hissettiren şeyle aynı şey." Gözleri acıyla kısıılır. "Serrano biberi."

Dişlerini gösteriyor ve "Sen lanet olası bir tehditsin" diye hırlarken gözleri şiddet vaadiyle doluyor.

Gülüyorum, ayağa kalkıyorum ve bifttek bıçağını elime alıyorum. Masanın etrafında dönerek, "Sonunda hemfikir olduğumuz bir konu var" diyorum.

Avucumu masanın üzerine, elinin yanına koyuyorum; parmaklarını açıyor ve masayı kavrarken parmak eklemleri beyazlaşıyor. Tazeliğin kokusunu alabilecek kadar yaklaşıyorum.

ve öfkесinin ondan ısı gibi yayıldığını hissetti. "Ve bir dahaki sefere beni tecavüz etmekle tehdit edersen, yemeğinde serrano olmayacak." Son sözlerimi, bıçağı parmaklarının arasından masaya saplayarak ve parmaklarını milimetre farkla ıskalayarak noktalıyorum. "*Siyanür* olacak."

Gözleri kararıyor ve derin bir nefesle göğsü yükseliyor ama tek kelime etmiyor.

"*Buenas noches, perro,*" diye sesleniyorum omzumun üzerinden uzaklaşırken. "Temizlenmeyi unutma."

Sessiz kaldı. Ne söylemesini beklediğimi bilmiyorum. Kesinlikle bir özür beklemiyordum ama yine de hiçbir şey yüzüme tükürmüş gibi hissettirmiyor. Neredeyse yüzümü tezgâha dayadığı zamanki kadar güçsüz hissediyorum.

Sandalyesinin yere sürtündüğünü ve ayaklarının peşimden koştüğünü duyuyorum. Beni çabucak yakalıyor, bir elini bileğime doluyor ve beni kendi etrafımda döndürüyor. "Yaptığım şey bu değildi."

Alay ettim. "Beni kandırabilirdin." Başarısız bir şekilde kolumu çekiyorum ve tüm hıncımla gözlerimi onunkilere dikiyorum. Eli tenimi yakıyor. Bana dokunmasını istemiyorum. Bir daha asla. "Bırak. Beni. Bırak."

"Ben kötü bir adamım ama en kötüsü değilim." Karşı çıkmak için ağzımı açıyorum, ama o benim üstüme konuşuyor. "Seni en kötülerden korumak için onlar gibi düşünmek zorundayım ve *sen de* bunun bir oyun olmadığını anlamalısın."

Dişlerimi birbirine geçirdim, öfkелendim. "Bitirdin mi?"

"Evet." Başını onaylamaz bir şekilde sallayarak elimi bırakıyor ve kendimi çok küçük hissetmeme neden oluyor. Bir elimi kısa saçlarında gezdirerek uzaklaşmasını izliyorum ve kendi ayağına takılıp kafatasını çatlatmasını umarak arkasından hançer gibi bakıyorum.

---

1. STUPID (Feat. Yung Baby Tate)-Ashnikko, Baby Tate. Bölüm sonuna kadar çal

Bölüm 10

Şeker veya Siyanür

Roan

I Kanepede uyuyakalmam çok uzun sürüyor, bunun sebebi de uyuyabildiğim kadar dayanmam. Çünkü uyursam, rüya görürüm. Rüya görürsem de bağırarak ve bir şeyleri yumruklayarak uyanıyorum. Reggie'nin beni sevmesine ihtiyacım yok ama en azından beni zehirlemeye çalışmayacak kadar tahammül etmesine ihtiyacım var. Uyanmak Birinin suratına yumruk atmak köprülerin kurulmasını sağlamaz.

Kahretsin, Lochlan bu işte iyi olabilirdi - onunla yatmadığı sürece. Doğası gereği korumacı ve onu gerçekten gülümsetebilir ve muhtemelen çok daha az cani. Ama Cash'e bu işi yapamayacağımı itiraf etmektense sikimi kesmeyi tercih ederim. Görevi verdiğiinde karşı çıkmak bir şey, ama Lochlan daha uygun olsa bile şimdi geri çekilmek başarısızlık olur.

Ve başarısız olmaktan çok sıkıldım.

Ona olanlar için hepsinin beni suçladığını biliyorum. Şimdi söylemiyor olabilirler ama bir noktada söylediler. Kardeşlerim ne kadar olgunlaşmış ya da büyümüş olurlarsa olsunlar, bu sözler geri alınamaz. O günü asla unutmayacağım.

Annemin ölümünün benim suçum olduğunu söylediğinde Cash'in gözlerindeki kalıcı gerçek. Yeterince cesur, güçlü ve *erkek değildim*.

Şimdi bana sadece bir çocuk olduğumu, bunun benim suçum olmadığını söyleyecek. Ama biliyorum, *biliyorum*, derinlerde bir yerde hala beni suçluyor. Gözlerinden ruhuna kazınmış inancı görebiliyordum. Bir şeye tüm kalbinizle inandığınızda, onu asla tamamen bırakamazsınız.

Zaman hiçbir şeyi iyileştirmez.

Bu sadece yaraların iltihaplanması için daha fazla zaman verir.

Sonunda uyku savaşımı kaybedip uyuyakaldığımda, dakikalar sonra bir kapının açılma sesiyle uyandığımı hissediyorum. İçgüdüsel olarak kanepenin minderlerine sıkıştırdığım silahıma uzanıyor ve gözlerimi açtığım anda onu çekiyorum. Ön kapının kapalı olduğunu fark eder etmez bakışlarımı çeviriyorum ve Reggie'nin odasından çıktığı koridora doğru nişan alıyorum. O gözlerindeki uykuyu silerken ben silahı hızla yerine yerleştiriyorum.

Bir an için onun bu rahatlığı beni şaşırttı. Beline kadar katlanmış bir çift ekose boxer giyiyor. Ellerini kaldırdığında, eski püskü tişörtü yukarı kayıyor ve altın rengi teninin bir kısmı ortaya çıkıyor. Saçları bir topuzun içinde zorlukla tutuluyor, gevşek ve dökülüyor. Yumuşak görünüyor, iyi giyilmiş kot pantolon gibi.

Sonra da gidip o lanet ağzını açıyor.

"Tanrım, gerçekten de bu yeni yaşam koşulunu hayal ettiğimi umuyordum." Esneyerek mutfığa doğru yürürken bana zar zor bakıyor. *Belki de fazla rahat davranıyor...?* Ona şüpheyile bakıyorum, yarı yarıya kahve yerine dolaptan bir bazuka çıkarmasını bekliyorum.

Kanepede doğrulup dirseklerimin üzerinde öne doğru eğilerek izliyor, bekliyorum. Fark ediyor ve kaşlarını kaldırıyor. "*Qué quieres?*"

Başımı yana çevirip ona bakıyorum. Sorusunu tekrarlamak için kafasını uzatıyor. Ne kadar da küstah. Ama onu tırnaklarını karıştırırken yakalıyorum, elleri yanlarından aşağı sarkıyor. İleri geri konuşmaktan, havlamaktan ve ısırmaktan hoşlanıyor. Ama sessizlik? Bu onu rahatsız ediyor.

Bu küçük bilgi kırıntısını aklımın bir köşesinde saklıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Bana kahve ikram edecek misin?"

Lavabonun yanındaki cezveyi doldurmak üzereyken duraklıyor. "Ellerini benden uzak tutacak mısın?"

Kuru bir kahkaha atıyorum ve ona doğru yürüyorum. Tencereyi doldurmaya devam ediyor. Bana sırtını döndüğünde omuzlarında ve boynunda gerginlik izleri var. Adaya yaslanıp çalışmasını izliyorum, gözlerim çıplak teninin her santimini takip ediyor, sessizliğin biraz daha kaynamasına izin veriyorum.

Makineyi açtığında bip sesi çıkarıyor ve benim tezgâha karşı duruşumu taklit ederek bana bakıyor. "Neden bana güvenmiyorsun?"

"Çünkü seni babam işe aldı," diye cevap veriyor hemen ve gerçekçi bir şekilde.

"Sanırım daha iyi bir soru babana neden güvenmiyorsun?" Konuşmadan önce yüzünde hafif bir hayal kırıklığı dalgası belirliyor, Sanki cevaptan hoşlanmamış gibi. "Çünkü kadınları - kartel kadınlarını - öldürdüğünü ve bunu örtbas etmek için beni ve Verano'yu kullandığını düşünüyorum."

"Sana bunu düşündüren ne?"

Gülüyor, tezgahı itiyor ve parmağını sallıyor. "Çok pürüzsüzsün. Hakkını vermeliyim Fox." Mutfağa geçip iki fincan ve bir şeker kavanozu çıkardı. Bana muzipçe sırıtıyor, kirpiklerinin altında dans eden kara gözleriyle bana bakıyor. "Şeker mi siyanür mü?"

"Siyah."

Gözlerini deviriyor. "Boktan kahve içmenin seni daha sert yapmadığını biliyorsun."

Neredeyse gülecektim, çünkü bu doğru. Gençken daha erkeksi olduğunu düşündüğüm için sade kahve içme alışkanlığı edindim, şimdi sadece tadını tercih ediyorum. Bunu boğazımı temizlemek olarak gizliyorum. "Soruma geri dönelim Cortez."

Bana neredeyse şaşkın şaşkın bakıyor, sanki sorduğum için delirmişim gibi. "Neden sana söyleyeyim ki? Bildiğim her şeyi gidip babama rapor edesin diye mi?"

Buzdolabına ondan önce ulaştım. "Ben bunu yapmak için işe alınmadım. Ama sözümün yeterli olmadığını biliyorum." Ona hem hindistan cevizi sütünü hem de soya sütünü uzatıyorum çünkü ikisinin karışımını sevdiğini biliyorum. "Peki, sorumluyu bulmana yardım etmeme ne dersin?"

"Peki bunu neden yaptın?" Sütleri kabul ederken bana yan gözle bakıyor.

"Bütün gün oturmak çok sıkıcı. En azından yapacak bir şey olur." Bunun pişman olacağım bir teklif olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Ben ve o birlikte mi çalışacağız? Berbat bir ihtimal olmalı. Bunu hemen geri almalıyım. Ama nedense onun cevabını beklerken kalbimin daha hızlı attığını fark ediyorum.

Kahvesini küçük yemek masasına götürüyor, kaşlarında düşünceli bir kıstırma var. Hemen alaycı bir cevapla geri dönmediğine göre ciddi ciddi düşünüyor olmalı. "Ya babam olduğu ortaya çıkarsa?"

Bir sandalye çekip ona katılıyorum. Kollarımı önümdeki masanın üzerinde kavuşturuyorum ve gözleri kollarıma kayıyor. Alt dudağını yalıyor ve midemde bir sıcaklık kıvılcımı çakıyor.

Ben konuşurken gözleri tekrar benimkilere dikiliyor. "Benim bu kavgada bir köpeğim yok. Eğer bu işin arkasında onun olma ihtimalinin ciddi olduğunu düşünüyorsan, o zaman

Bunun bilmek istediğın bir şey olup olmadığına başlamadan önce karar vermelisin."

Çenesi kayıyor ve gözlerini kahvesine dikeyor. Yüzünü gölgeleyen korku değil, kalp kırıklığı. Ailem sayılamayacak kadar çok yönden berbat durumda ama hiçbirini beni öldürmeye çalışmadı. Peki ya bomba gibi yıkıcı ve vahşî bir şeyle? Hayır, beni infaz tarzında, acısız bir şekilde öldürürler.

"Ayrılmak istediğimde itiraz etmedi." Ses tonunda öne doğru eğilmeme neden olan bir kırılğanlık var. "Okumak için Amerika'ya gelmek istediğimde beni yüzde yüz destekledi. Eskisi kadar yakın olmayabiliriz ve eminim aramızda kilometrelerce sır vardır, ama her zaman güçlü bir ilişkimiz oldu."

Duraklıyor ve yutkunurken boğazı düğümleniyor. Dağınık saç tellerini boynundan fırçalamak istiyorum. Ya da onları yumruğumun etrafında döndürmek, gerçekten emin değilim. Sadece ona *dokunmak* istiyorum. Bu dürtü o kadar ani ve beklenmedik ki, masayı aramızdan itmemek için yumruklarımı sıkamak zorunda kalıyorum.

"Düşündüğümde çok daha korkunç şeyler yapabileceğine eminim ama bana zarar vermeye çalışacağına inanmak zor." Çenesini kaldırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Ama o kadar uzun zamandır dışarıdayım ki artık onu gerçekten tanımadığımdan endişeleniyorum."

"Bana savaşımadan pes edecek biri gibi gelmiyorsun. O köprüyü oraya vardığımızda geçeceğiz." Yüzünde bir gurur parıltısı ve bir gülümseme belirtisi var.

Kahvesini dudaklarına götürüyor ve bardağın kenarından sırtıyor. "Şu halimize bakın, bir *ekip* olarak birlikte çalışıyoruz."

"Gönülsüz ortaklar," diye düzeltip sandalyemden kalkıyorum. Dudaklarıma sinen aynı gülümsemeyi görmemesi için arkamı dönerek koridora doğru ilerliyorum.

Reggie hazırlanmak için sonsuza kadar zaman harcarken ben de bir şeyler ayarlamak için birkaç telefon görüşmesi yaptım. Ne yaptığını bilmiyorum çünkü yatak odasından çıktığında üzerinde aynı şey vardı ama boxer yerine kot pantolon giymişti.

Kanepede oturduğum yerin önünde durdu. "Hazır mısın?"

Ayağa kalkıp başımı sallıyorum. O kapıya yaklaştıkça bedenim uğulduyor ama kapının yanındaki kancaya asılı çantasını alınca rahatlıyorum. Yarım saniyeliğine Finn'den gelen bir mesaja bakıyorum ve açılan kapının kalbimi durduran sesini duyuyorum.

Sanki yıldırım çarpmış gibi kör edici ve acı verici mantıksız panik içimden geçiyor. Bilinçli olarak karar vermeden önce aramızdaki mesafeyi çoktan kapatmıştım. "Kapıyı açma!"

Kollarım ortasına dolanmış, onu yerden kaldırıyor ve eşikten uzağa taşıyor. Mengene gibi kavrayışımın altında karnının büküldüğünü ve esnediğini hissediyorum. "Beni yere bırak!"

Boş ve sessiz apartman koridorunu kaydediyorum, sonra öfkeli Reggie'yi yere bırakıyorum. "Bunu bir daha yapma." Kalbim hâlâ hızla çarpmasına rağmen sesim düzgün çıkıyor. Yıllardır uyanıkken tetiklenmemiştim ve bir utanç dalgası hissediyorum. *Zayıf.*

Onun dışarıdan görüldüğü gibi ben de içten içe yıpranmış ve kafam karışmış hissediyorum. Gözleri büyük ve vahşi, omuzları ağır nefeslerle titriyor,

ve savaş ya da kaç sistemi hala kükrüyor. "Ne yapmayayım, *pendejo*? Kendi lanet kapımı mı açmayayım?"

"Diğer tarafta ne olduğunu asla bilemezsin. Her kapıyı önce ben temizlerim, anladın mı?" Omuzlarımı gevşemeye ve yumruklarımı çözmeye zorluyorum, içimdeki fırtınayı dindiriyorum. İkimiz de ayaklarımızı sağlam zemine yeniden basarken bir anlık ağır bir sessizlik geçiyor.

Kendine ait olanı tam olarak bulduğu anı söyleyebilirim, çünkü gözlerindeki şok yerini kin ve öfkeye bırakıyor ve korkusuzca bana doğru adım atıyor. "Bu konuda aynı fikirde olalım Fox. Sen benim hayatıma, *evime davetsizce giren bir gringuito'sun* ve dün bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını açıkça belirttin. Ama sana nezaketimi borçlu değilim ve sana itaatimi borçlu olmadığımından da eminim."

Sesindeki gücü duymak göğsümün şişmesine neden oluyor, savunmak için değil. Sanki ülkenin en azılı gangsterlerinden biri değilmişim gibi bana bakan bu kadına tepeden bakıyorum. Göğsümde büyüdüğünü hissettiğim şeyin saygı olduğunu rahatsız edici bir içgörüyle fark ediyorum.

Bir adım daha atıyor, kişisel alanıma giriyor ve alev alev yanan bakışlarını benimkilerin üzerinde tutmak için başını geriye eğmek zorunda kalıyor. "Ve eğer iznim olmadan bana *bir kez daha* elini sürersen, ne pahasına olursa olsun senden kurtulacağım. *Anladın mı?*"

Onu incelemeye devam ederken dilimle azı dişlerimin izini sürüyorum. Tereddütsüz, benim sözsüz incelememe dayanıyor. Sadece bu mesafeden görebildiğim küçük ter tanecikleri burnunun köprüsünü süslüyor. Ona dokunmamamı istemesinden mi, yoksa elimin tersiyle yanağını hissetmek istememe neden olan başka bir şeyden mi bilmiyorum. Eminim diğer yanakları gibi o da yanıyordur. Bunun yerine, dürtümü bastırıyorum ve dişlerimi dudağımın üzerinde gezdiriyorum. "Anladım."

Bir an için neredeyse şaşırmış gibi görünüyor, ama sonra bu şaşkınlık geçiyor ve k e n d i n e güveni yeniden parlıyor, duvarlar yıkılıyor.

"Güzel."

"Güvenliğin için olmadıkça sana dokunmayacağım." Duvarları tekrar yükseldi.

"Hayır."

"Evet."

Kaşları birbirine çarpıyor. "*Hayır.*"

Ellerimi ceplerime sokarak ve başımı yana eğerek bu tanıdık şakalaşmanın içinde rahatlıyorum. "Evet."

"*Peki!*" Sanki bu konuşmayı baştan anlamsız buluyormuş gibi ellerini havaya kaldırıyor. Ki bir bakıma öyle. Hoşuna gitse de gitmese de onu korumak için her şeyi yaparım. İş için.

"Şu lanet koridoru ya da her neye çıldırdıysan onu boşaltır mısın da gidelim?" Bıkkın bir şekilde iç geçiriyor ve "çıldırımamdan" bahsetmesinin neden olduğu rahatsız edici utanç dürtüsünü görmezden gelmeye çalışıyorum.

Birbirimizi öldürmeden The Fox's Den'e varmayı başardık, yolculuk beklediğimden çok daha az gergin geçti. The Den bir İrlanda barı ama aynı zamanda ailemizin genel merkezi olarak da hizmet veriyor. İçeri giriyoruz ve bizi doğruca Finn'in bizi beklediği arka ofise götürüyorum.

Büyük bir strafor soğutucuyu bantlıyor ve üzerinde büyük bir uyarı yazıyor: ZAMANA DUYARLI. HEMEN SOĞUTUN. Küçükler için değil konuşurken, doğrudan konuya giriyor. "Dokunulduğunda soğuk olması için içini kuru buzla kapladım ve geri kalanını un çuvallarıyla doldurdum. Straforun içine bir izleme cihazı yerleştirdim, böylece bu adam onu parçalara ayırmadıkça bulamayacak."

"Güzel. Teşekkürler, Finn." Ağır kutuyu masadan alıp sahte posta adresinin doğru olup olmadığını kontrol ediyorum. Tüm etkileşim boyunca

sözsüz bir şekilde arkamda duran Reggie'ye gitme vaktinin geldiğini işaret ediyorum.

Önce ofis kapısını açmama izin vermek için kenara çekildi. Belki de bu *isteksiz ortaklık her şeye rağmen yürüyebilir.*

Bölüm 11

Kazık Çıkışı

Reggie

T FedEx seksenli yıllardan beri güncellenmemiş gibi görünüyor. Her şey bej ve gri renkte ve pirinç posta kutularından oluşan duvar daha parlak günler görmüş. Roan ve ben içeri girdiğimizde kapının üstündeki elektrikli zil çalıyor ve kasanın arkasındaki kadın tembelce başını kitaptan kaldırıyor.

Roan'ı görünce yüzü uyanıklıkla değişiyor. O fark etmiyor ama ben fark ediyorum. Muhtemelen sadece varlığıyla bir odaya hükmetmeye o kadar alışmış ki, etrafındaki insanların nasıl dikkat kesildiğini fark etmiyor artık.

Ama bu sadece siyah tişörtünün geniş kaslarının üzerinde uzanması ya da boynunda yılan gibi kıvrılan dövmeler değil. Onunla birlikte taşıdığı enerji, gözleri gibi karanlık ve ürpertici bir şey. İnsanlar onu görüyor ve ondan korkuyor. Korkmaları gerektiği gibi.

Saçlarındaki kırmızımsı tonları daha parlak, daha ateşli gösteren, çenesinin sıkılmasını sismik hissettiren de aynı karanlık. Ve aynı karanlık, ondan korkmamamın nedeni çünkü ben

ruhuna musallat olan hayaletleri gizlemek için kendini sardığı bir pelerin olduğunu fark eder.

Ben uyumlu bir tane giyiyorum.

Strafor soğutucuyu kadının önündeki tezgâha koyar ve Matt'le akşam yemeğinde yaptığı gibi, kasiyerin anında rahatlamasını sağlayan sıcak ve yatıştırıcı bir cazibeye bürünür. "Bu yanlışlıkla evime teslim edildi - sokak numarasıyla kutu numarasını karıştırmış olmalıyım." Rahatça tezgâha yaslanır ve mükemmel bir kıkırdama çıkarır. "Her neyse, bu uyarıları gördüm ve gönderene iade etmek yerine buraya getirmem gerektiğini düşündüm. Bunun ne kadar uzun sürdüğünü biliyorsun." Yakışıklı mavi gözlerini aynı şakanın içindeymişler gibi ona dikiyor.

"Evet, elbette." Sanki o yaşayan en komik insanmış gibi bir kahkaha atıyor. Bu lanet bir şaka bile değildi. Roan'ın flört edişini izlerken içimin nasıl tuhaf bir şekilde burkulduğunu fark etmemek için onun adına yaltaklanıyorum ve posta kutularının olduğu sıraya doğru yürüyorum.

"Bu kutunun kime ait olduğunu biliyor musun? Onları aramak isteyebilirsin." Baktım ve uyarı etiketini okşadığını gördüm. "Zamana duyarlı falan."

"Evet, harika fikir." Dükkânın telefonunu aldı ve ben arkamı dönüp klavyesinin tıkırtısını dinledim.

Roan "Tamam, hazır mısın bebeğim?" diye seslendiği sırada dilin göndericisi olarak listelenen kutu numarasını buluyorum.

Arkamı dönüyorum, hem onu bulduğum anda gitmek istemesine sinirleniyorum hem de *bebeğe* şaşıyorum. Ona ters ters bakıyorum ve o da bana ukala bir sırıtışla karşılık veriyor, dili yanağını dürtüyor. Sadece kutuya bakarak elde edebileceğim gerçek bir bilgi olmadığını biliyorum, bu yüzden hızlıca bir fotoğraf çekip ona doğru ilerliyorum.

Onu caddenin karşısına park edilmiş, dükkânı net bir şekilde görebilen arabaya kadar takip ediyorum ve yolcu koltuğuna kayıyorum. Hiçbir yere gitmiyor olsak da eli içgüdüsel olarak vitesin etrafında kıvrılıyor. Parmak eklemlerinin damarları ve esnekliği, gül dikenli tespih dövmesinin neredeyse üç boyutlu, dokunulabilir görünmesini sağlıyor. Sadece vitesin etrafında gördüğümde, birinin boynunda nasıl unutulmaz ama yasadışı görüneceğini kolayca hayal edebiliyorum.

Roan gözleri kapalı bir şekilde başını koltuğuna yaslıyor. Ona bakıyorum ve kasiyerin gördüğü şeyi görmeye çalışıyorum. Onun güzel olduğu tüm yönleri görmek kolay. Güçlü kesimli çenesi, uzun koyu kirpikleri, hatta yanaklarındaki küçük çillere kadar. Dövmelerini de ekleyince, biraz ürkütücü olmasa da gerçekten nefes kesici. Kendimi iğnelemekten alıkoyamıyorum. "Peki, şimdi ne olacak *bebeğim*?"

Başı öne eğik, ama göz ucuyla bana bakıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Orada adını haykırarak değildim."

Haklı olduğu bir nokta var, ama küçük bir nokta. "Eğer birine bebeğim diyeceksen, bu o olmalı." Başımı dükkâna doğru çeviriyorum. "Düğüne davet edilecek miyim?"

Sözlerimden anında pişmanlık duyuyorum. Bana doğrudan bakmak için başını çeviriyor ve dilinin ucuyla alt dudağını yavaşça ıslatıyor. "Kıskandın mı sevgilim?"

"Bunu bir yanıtla onurlandırmayacağım bile," diye homurdanıyorum, ama içten içe utançtan yanıyorum, aşkının baş harflerini karalarken yakalanmış lanet olası bir okul kızı gibi. Başımı ondan çevirdiğimde gözlerim yine dövmesine takılıyor. Konuyu değiştirmek için çaresizce soruyorum: "Tespihin nesi var? Bana dua eden bir tip gibi gelmiyorsun."

Pencereden dışarı bakıyor, mağazaya giren bir anne ve bebeğinin fotoğrafını çekiyor. "Ben çekmiyorum."

"Tamam, peki neden?"

Çenesi yavaşça bana doğru dönüyor ve gözlerinde kaynayan bir sıcaklık var. Midemin derinliklerine yerleştiğini hissettiğim bir sıcaklık. Daha önce cevap verdiği aynı donuk ses tonuyla konuşuyor ama fırtınalı bakışlarını üzerime dikip, "Çünkü ellerim boğazına dolandığında, dua edeceğin kişi *benim*," demesinde kuru ya da duygusuz bir yan yok.

...Tanrım merhamet et...

"Zamana duyarlı olmanın neresini anlamıyor bu şakacı?" Bir saattir mağazanın dışında arabada oturuyoruz ve ben kafamı ön panele vurmaya hazırım. Roan gelen giden herkesin fotoğraflarını ve notlarını titizlikle alıyor ama şu ana kadar kimse soğutucu için gelmedi. "Sence bunun bir tuzak olduğunu biliyor mu?"

Roan bana bakmadan cevap veriyor. "Belki."

"Yani, *belki de* bütün gün burada oturarak zaman kaybediyoruzdur?" İnledim.

"Geçen hafta boyunca yaptığım tek şey buydu. Kırk dokuz dakikadır buradasın" -saatine baktı- "kırk dokuz dakikadır." Kaşlarını kaldırdı ve düz bir şekilde ekledi, "Boo-siktiğimin-hoo."

"Senin sempatine ihtiyacım yok." Kollarımı göğsümde kavuşturup koltuğa gömülüyorum ve ayaklarımı konsolun üzerine koyuyorum.

"Güzel, çünkü sende yok." Bacaklarıma vuruyor. "Hey, dokunmak yok!" Bağırıyorum, dik oturuyorum, kalbim hızla çarpıyor. Alay ediyor. "Ciddi misin sen?"

"Ölümcül. Anlaşmamız böyleydi, benim iznim olmadan tek bir parmağını bile oynatmayacaktı." Başparmağında gümüş bir yüzük döndürüyor. "Peki bu anlaşmadan benim çıkarım ne olacak?" Tatlı tatlı gülümsüyorum. "Seni uykunda öldürmeyeceğim."

Alçak sesle kıkırdıyor, başını sallıyor ve kukuletalı gözlerini vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Şiddet sana yakışıyor."

Bu bir hakaret, ama alçak, boğuk sesinin cümleyi yuvarlayışında ve gözlerindeki *aç olduğumu* söyleyen parıltıda bunu en büyük övgü gibi hissettiren bir şey var.

Koltuğumda kıpırdanma dürtüsüyle savaşıyorum ama anlamsız çünkü hemen sonraki saniye neredeyse koltuğumdan fırlayacaktım. Caddenin karşısında bir adam elinde büyük, beyaz bir strafor soğutucuyla dükkândan çıkıyor.

"Bu o!" Elimi gösterge paneline vuruyorum, heyecan ve heyecan beni tüketiyor. Roan soğukkanlılıkla adamın fotoğrafını çekiyor ve sonra arabayı çalıştırıyor. "*Ah qué bueno.*"

Orta yaşlı adam penceresiz bir lacivert minibüsün arka kapısını açıp soğutucuyu içeri kaydırırken gözümü dört açarak izliyorum. "Bir seri katil için mükemmel bir araba."

"Eh." Roan omuz silkiyor. "Birini yeterince küçük parçalara ayırırsanız, bir cesedi gerçekten herhangi bir araçla taşıyabilirsiniz," diye düşünüyor, sanki sosisli sandviçin mi yoksa hamburgerin mi daha iyi olduğunu tartışmış gibi çok rahat bir şekilde.

"Bu gece kapımı kilitleyeceğim," diye alaycı bir şekilde ekliyorum,

gözlerimi hâlâ telefonunda bir şeyler yapan adamdan ayırmadan

minibüsün kapısını kapatmadan önce.

Roan ensemi gıdıklayan kuru ama eğlenceli bir kahkaha atıyor. "İkimiz de kilitli bir kapının beni dışarıda tutmayacağını biliyoruz."

Bu ihtimalle ilgili bir şey tüylerimi ürpertiyor ve bu sadece korkudan kaynaklanmıyor.

"Gidiyor!" Bağırıyorum ve pencereden dışarıyı işaret ediyorum, Roan'ın geceleri karanlık odama gizlice girdiği görüntüsünden kurtulmaya çalışıyorum...

Roan

"İkimiz de kilitli bir kapının beni dışarıda tutmayacağını biliyoruz." Yanımda kıpırdadığını hissediyorum, vücudunda bir ürperti dolaşıyor, o kadar ince ki neredeyse kaçırıyorum.¹ Acaba o da benim gibi, beni dışarıda tutmak için işe yaramaz bir girişimde bulunan herhangi bir kilidi aştığımı mı hayal ediyor?

Gözlerim lacivert minibüse sabitlenmiş ama aklım başka yerde. Karanlık bir koridorda, dizlerimin üzerinde onun yatak odasının kapısının kilidini açıyorum. Daire sessiz ama dışarıdaki sokak ve şehir hâlâ hayat sesleriyle dolu. Çöp konteynırına atılan bir çöp poşetinin gümbürtüsü. Uzaktan gelen bir siren sesi. Eve sarhoş dönen bir çiftin anlaşılmasız konuşmaları.

Ama burada her şey durgun. Kapıyı gıcırdatarak açtıktan sonra tek ses Reggie'nin yavaş ve derin nefesleri ve ayaklarımın zeminde çıkardığı belli belirsiz sesler oluyor.

Odası bir şekilde hem dağınık hem de düzenli, yerler temiz, ancak bir sandalyenin üzerinde asılı bir giysi yığını var ve birkaç çift ayakkabı

Önündeki zemin, sanki onları o yöne doğru tekmelemiş gibi. Mobilyaları tozdan arınmış, ancak masasında kapalı dizüstü bilgisayarının etrafına gelişigüzel yığılmış kağıtlar var. Sessizce yatağına yaklaşırken, çığlıklarının tadını neredeyse dilimde hissedebiliyorum, bağırışlarının dudaklarımda nasıl titreşeceğini hissedebiliyorum. Bacaklarını ayırıp zorla içeri girerken ellerim onun ipeksi tenini hissetme beklentisiyle vızıldıyor. Direnecek ve savaşıacak ama bu istediğimi almamı engelleyemeyecek. Yatağa yaklaştıkça aletim daha da sertleşiyor, öpücüğümle boğulan protestolarını, vücudu sonunda teslim olup onu ne kadar iyi hissettirdiğimi, ne kadar ıslak ve sıcak olduğunu kabul ettiğinde çıkardığı zevk iniltilerini duymak için çaresiz-

"Gidiyor!" Hayalimin nesnesinin neredeyse lanet olası açılır tavandan sıçramasıyla gerçeğe geri çekiliyorum. Soğutucuyu alan adam arka kapıyı kapatıyor ve sürücü tarafına doğru yürüyor.

"*Pero*, nereye gidiyor bu?" Hedefimiz arabasına binmeden yürümeye devam edince küfrediyor.

Mike's Bar and Grill'de gözden kayboluşunu izlerken, "Şu bara," diye başımı sallıyorum.

Reggie sanki ölümcül bir yara almış gibi koltuğa yığılır. "Burada bir saat daha oturamam."

"Çok sabırlı bir insan değilsin, değil mi?" Plakasını, markasını ve modelini -şikâyet etmek dışında gerçekten yardımcı olabilecek şeyleri- not alarak soruyorum.

"Hiçbir zaman öyle olduğumu iddia etmedim." Göz ucuyla bana öyle bir bakıyor ki, sanki tabağımdan bir kızartma çalmış da fark edip etmediğimi görmek istiyor. Sırıtmasını engellemek için dişlerini alt dudağına gömüyor ve ben çocuk kilidine basmakta bir saniye bile yavaş kalıyorum.

Arabanın kapısını açtı ve ben daha gözümü kırpamadan caddenin yarısını geçmişti bile. "Lanet olsun, Cortez." Peşinden koşarken kapıyı arkamdan çarpıyorum. Omzunun üzerinden bana bakarken koyu renk saçları yüzünde dalgalanıyor, yüz hatlarını şeytani bir zevk aydınlatıyor.

Onu gizemli adamımızdan iki koltuk ötede, bara yanaşmış halde bulunca hiç şaşırmadım. O aptal dokunmama kuralı olmasaydı işler çok daha kolay olurdu. Onu omzuma atıp buradan taşıyabilirdim. Kahretsin, küçük fantezimden sonra zaten tüylerim diken diken olmuştu, şimdi de onun sinir bozucu derecede dar kıcının yüzüme doğru sallandığını düşününce sikim pantolonumun içinde rahatsız edici bir şekilde sertleşti.

Yanına oturuyorum ve kulağına "Bu işler böyle yürümüyor" diye hırlayabilmek için taburesini çekiştiriyorum.

Daha yakına eğiliyor, benimle ayak parmağına buluşuyor. "Bilmediğim bir tür suç kılavuzu mu var?"

"Evet, adı '*Aptalca Şeyler Yapıp Kendinizi Nasıl Öldürtmezsiniz*'. "İyi ki bunun o l m a m a s ı n ı sağlamak için sen varsın," diyor küstahça, sonra barmene el sallıyor.

Anında dişlerini dökmek istememe neden olan aptal bir gülümsemeyle kefali geri getirmeye çalışan adamlardan biri. "Size ne getirebilirim?"

"Kalmıyoruz." Ayağa kalktım ve Reggie'nin kolunu tutmak üzereydim ki gözleri keskinleşti, benimle ona uzanan elim arasında gidip geldi. Yüzü taş gibi ve sertti ve kendimi tabureye geri düşerken buldum. "Peki. Bir Stella."

Bir paloma sipariş ediyor ve kıkırdayarak arkasına yaslanıyor, açıkça kendinden memnun. Belki de o çocuğun dişlerini dökmek o kadar da kötü bir fikir değildir...

Reggie sınırlarımı zorlamaktan ve bu işle ilgili her şeyi on kat daha zorlaştırmaktan başka bir şey yapmadı. Tüm zamanımı onu izleyerek geçirdiğim için günlerdir iyi bir sikiş yapmadığımı da eklersem, bana yanlış nefes veren bir sonraki adamı komaya sokabilirim.

Elimin üstüne tüy kadar hafif bir dokunuş beni sarsıyor. "Dostum, sakın ol. Anevrizma geçirmek üzereymiş gibi görünüyorsun." Reggie'nin narin parmakları tenimi yakıyor, koluma elektrik gönderiyor ve kokteyl peçetesini o kadar sıkıttığımı fark ediyorum ki yumruğum bembeyaz oluyor. Elimi gevşetir gevşetmez, sanki bana dokunduğunu fark etmemiş gibi parmaklarını çekiyor.

Onun dokunuşundan sonra boğazımı gıcıklayan garip bir gerilim var. Beni rahatsız eden her şeyde olduğu gibi, hıyarlık yaparak konuyu saptırıyorum. "Kuralların senin için pek geçerli olmadığını düşünüyor gibisin, ha?"

Ağzı düzleşiyor. "Anlaşmaya göre *bana* dokunmayacaksın. Ama sakın heyecanlanma Fox. Seni elime almak için kendimi paralayacak değilim. Bir kez olsun normal bir insan gibi davran."

Tek söylediğim "Mhmm," barmenin az önce bıraktığı biradan büyük bir yudum almak. Kendini beğenmiş sırıtışımı şişeyle gizlemeye çalışıyorum çünkü beni her azarlayışının aksine bu sefer gözlerimin içine bakmıyor.

Barın arkasındaki büyük ekranlarda oynayan at yarışlarını izlerken içkisindeki kokteyl pipetini parmaklarının arasında düşüncesizce döndürüyor. Yumuşak dudaklarının pipete dolanışını izlerken kendi içkim boğazımda düğümleniyor. Neyse ki dikkatimin iki koltuk aşağıdaki Bud Light içen adamın üzerinde olduğunu fark etmiyor.

Onu gizlice izlemekte iyi bir iş çıkarıyor, gözleri farklı ekranlar arasında gidip geliyor ve bunu yaparken zar zor onun üzerinde duruyor.

Öte yandan o, pis gözlerini kızıdan alamıyor gibi görünüyor ve kendimi şişemi eklemlerim acıyana kadar tutarken yakalıyorum. Çok gerginim. İsteddiği kadar bakabilir ve ona zarar vermeye çalışmadığı sürece bu beni rahatsız etmemeli. Tek umursamam gereken bu, onun güvenliği. Küçük boncuk gözleriyle onu ellemesi değil. Eğer o kıza dokunmazsa, ben de ona dokunmam. *Bu benim işim.*

Reggie fısıldayarak, "Saatini çıkar," dedi. "Ne?"

Biraz fazla sert bir şekilde soruyorum.

"Çıkar. Çıkar. Çıkar. Saatini." Her heceyi nefesinin altında telaffuz ediyor, gözleri reddetmem için bana meydan okuyor.

Saatimin kolunu açıp cebime sokarken burun deliklerim genişliyor ve çenem titriyor. Ona "*şimdi mutlu musun?*" *der gibi* bir bakış fırlatıyorum.

O da gülümsüyor ve dişlerinin arasından "Gitmeye hazırlanın" diyor.

Elinde içkisiyle hedefimize doğru süzülüşünü merakla izliyorum. "Hey, rahatsız ettiğim için çok üzgünüm ama vaktin var mı? Telefonum bozuldu." *Demek kibarca nasıl sorulacağını biliyor.*

"Evet, tabii." Arka cebini karıştırırken Reggie kalkık kaşlarıyla bana bakıyor ve agresif bir şekilde başını sallayarak kapıya doğru ilerliyor. Sırf eğlence olsun diye onu görmezden gelmek, onun benimle olduğu kadar benimle de uğraşmasını sağlamak istiyorum. Ama planladığı şeyin ne olduğunu görmek daha çok ilgimi çekiyor, bu yüzden ayağa kalkıp barın üzerine biraz para atıyorum.

Telefonunu çıkardı. "İki buçuk-Ah, siktir!" Kız ekrana bakmak için eğildiğinde paloması telefonuna dökülürken bağırıyor.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim!" Telefonu adamın elinden kapıyor ve gömleğinin eteğiyle çılgınca kurulamaya başlıyor. Telefonu elinde evirip çevirirken bir yandan da özürler yağdırmaya devam ediyor.

Önünde bar, telefon kılıfının arkasında bana sırıtan aptal June Harbor Pirates maskotu.

Kapıya doğru koşuyor ve ben de ona yetişiyorum. Bana bakmıyor ama duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşuyor. "Çantasında bir telefonun eksik olduğunu fark etmeden önce yaklaşık iki saniyemiz var."

Elindeki çalıntı telefona bakıyorum ve kısık bir kahkaha atıyorum. "Lanet olası tehdit."

---

1. Fistfight-Balo Salonu Hırsızları

Bölüm 12

Niyetler

Reggie

"**H** Buyurun." Roan'ın arabasına geri dönüyorum ve az önce kiralama ofisinden aldığım dairemin garajına giriş kartını ona veriyorum. Öngörülebilir bir gelecek için özel şoförüm olduğuna göre yeni bir araba almak için acelem yok diye düşündüm. Bu şekilde ifade ettiğimde pek hoşuna gitmedi.

Etiketi ön cama yapıştırıyor ve homurdanıyor. "Bu beni senin lanet olası şoförün yapmaz."

"Sen nasıl istersen," diye şarkı söylüyorum, hâlâ telefonu çalmanın heyecanını yaşıyorum. Garaja girip hikayeleri anlatmaya başlarken telefonu elimde evirip çeviriyorum. Patlamanın olduğu yerin biraz aşağısında bir yere park ediyor, üstündeki çimento duman ve yanan metallerle kararmış. Sanki hiçbir şey olmamış gibi oraya başka bir araba park etmiş.

"Polislerin neden hâlâ benimle konuşmaya gelmediğini merak ediyorum," diye yüksek sesle düşünüyorum. "Ben icabına baktım."

Dışarı çıktık ve onun uzun adımlarına ayak uydurmak için koşuşturmak zorunda kaldım. "Bu da ne demek oluyor?"

"İcabına baktım demek." Roan'ın söylediği her Şey gibi bu da kesik ve düz ve kendimi cevapsızlık karşısında inlerken buluyorum. Çenesini çalıştırıyor, paylaşmayı planlamadığı bir Şeyi söylemek üzere olduğunu biliyormuş gibi kasları geriliyor. İç çekerek rahatlıyor. "*Resmi olarak*, korkunç bir kazaydı. Arızalı bir akü ile eşleştirilmiş elektrik sorunları."

"Peki gayri resmi olarak?"

Garajla daireyi birbirine bağlayan kapılardan geçerken Roan elini temkinli bir şekilde silahının üzerine koyuyor. "Gayri resmi olarak," diye devam ediyor benim birimime giden boş koridoru taradıktan sonra, "birkaç ATF ajanı çocuklarının üniversite harçları için endişelenmek zorunda kalmayacak."

"Cömert. Kimin ayarladığına dair yeni bir bilgi var mı?" Anahtarı biriminin kapısına sokarken Roan'ın arkasına geçerek soruyorum.

"Kilitli değil," diye fısıldıyor soğuk bir şekilde, eli kapı kolunda donuyor. Diğer kolu beni kapının yanındaki duvara yaslamak için uzanıyor. Yüz ifadesi anında bir askerinkine dönüşüyor: soğukkanlı, duygusuz, tetikte. Kalp atışlarım anında kulaklarımda çınlıyor, burnumdan nefesler çekerken adrenalinim yükseliyor.

"Hareket etmeyin. Silah sesi duymazsan kaç." Telefonunu titreyen elime tutuşturdu. "Favorilerin altındaki ilk kişiyi ara ve güvenebileceğın biri senin için gelsin."

Hararetle başımı sallıyorum, o da çenesini eğip taş bakışlarıyla beni kısıtıyor. Eli yanağıma doğru uzanıyor ama bir santim ötede duruyor, onun yerine yumruğa dönüşüyor. "Anladın mı?"

"Evet," diye nefes alıyorum ve başını sallıyor, gözleri kapıya tekrar odaklanıp silahını çekmeden önce ayrılmış dudaklarıma kayıyor. Kapıyı açtığında midem bulanıyor, kalbim küt küt atıyor. Birdenbire, avucunun içinde hissetmek için can atıyorum.

Yanağım, aptal kurallarım için kendime lanet ediyor ve onları çiğnemesini diliyordum.

İçeri giriyor ve ben kendimi silah seslerine hazırlıyorum, gözlerimi kapatıp silah seslerinin gelmesini bekliyorum. Başımı duvara yaslayıp derin nefes alıyorum ve koşmaya hazırlanmak için ciğerlerimi dolduruyorum.

"Tanrım," diye nefes verdiğini duyuyorum Roan'ın. Daha yakından dinlemek için duvarı itiyorum, kafam karışıyor.

Hemen tanıdığım bir ses takip ediyor. "Regenia?"

Kafamı köşeden çıkarıyorum. "Baba?"

İçeri *girdiğimde* babamı ve Ángel'i kanepemde otururken buldum. Babamın *soldado'su* ve şoförü Daniel yanlarında duruyor. Roan silahını kılıfına sokuyor, ama Daniel silahını tutmaya devam ediyor, ellerini kalçalarının önünde kavuşturmuş, sivri bir güç hareketi yapıyor.

"Nedir bu?" Roan'ın gözlerini yakalayarak babama soruyorum. Pasif kalmaya, yüzünü okunmaz tutmaya çalışıyor ama bu sürpriz ziyaretten haberim olup olmadığını anlamak için beni incelediğini söyleyebilirim.

"Seni güvende gördüğüme sevindim, *mija*." Babam beni kendi evimde karşılamak için ayağa kalktı.

"*Hola, prenses*," diyor Ángel bana doğru kibarca başını sallayarak.

"Sürprizleri ne kadar sevsem de, neden buradasın?" Şüpheyle sordum.

"Biri seni öldürmeye çalıştı Regenia. Roan'ın seni güvende tuttuğunu gördüğüme sevindim ama küçük kızının iyi olduğundan emin olmak isteyen bir babayı suçlayamazsın." Elini omzuma koyuyor ve bana her zaman güvende hissettiren o derin, kahverengi gözleriyle bakıyor. Eve kana bulanmış bir gömlekle geldiğinde ya da evimiz polis tarafından babamı suçlayacak bir şey aramak için didik didik edildiğinde bile. Bana bakardı ve ben her şeyin yoluna gireceğini bilirdim. Bu yüzden onun öldüğüne inanmak çok zor.

Ama öyle ya da böyle elimde yeterli kanıt yok ve bu da beni sürükleniyormuşum gibi hissettiriyor.

Her şeyin yoluna gireceğine dair beni tekrar rahatlatmak istercesine hafif bir gülümsemeye omzumu sıkıyor. Roan'a dönüyor. "Ve kardeşinle bir işim var. Bunu yüz yüze yapmaktan zarar gelmez. Sonra akşam yemeğinde buluşalım, olur mu?"

"Kulağa hoş geliyor, efendim." Roan elini uzatıyor. Ellerini sıkıca kavuşturuyorlar, sonra babam onun sırtını sıvazlıyor. Roan'ın gerildiğini hissedebiliyorum, belli ki böyle bir hareketi patronluk taslamaktan başka bir şey yapacak yoldaşlığı hissetmiyor.

Daniel çıkarken bana ciddi bir selam veriyor, ben de sıcak bir gülümsemeye başımı sallıyorum. "Daniel." Kapı arkalarından kapanırken yüzümü buruşturuyorum.

On yıl geçti ve hala daha kolaylaşmadı. Aksine, zaman acıyı daha da artırıyor.

Odamdan çıkıyorum ve koridorda yürürken kırmızı-saten pantolonumun geniş paçaları beyaz kovboy çizmelerimin üzerinde sallanıyor. Eşleşen kırmızı bluzumu düzeltmek ve ince askılarının düz durduğundan emin olmak için son bir kez aşağıya bakıyorum. ¹

Oturma odasına ulaştığımda başımı kaldırıp Roan'ın boğazını temizlemesine bakıyorum. Gözlerimi kaldırdığımda, kanepede rahatlamış güçlü bacaklarının üzerine gergin bir şekilde yayılmış, vücuda oturan siyah pantolonunu görüyorum. Siyah elbisesinin üst düğmelerini açık bırakmış.

Gömleğini çıkarmış, kollarını kanepenin arkasına doğru uzatırken koyu renkli dövme girdaplarını gösteriyor. *Vay be*, bu adam iyi temizlik yapıyor.

Yine de kişiliğine yazık oldu.

Bir sonraki gözlerine ulaştığımda boğazım düğümleniyor, kararmış ve *açgözlü*. Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayayıp elini ağzının üzerinde gezdirirken birden kendimi küçük hissediyorum, bir aslanın bakışları altında kalıyorum. Gözlerindeki yakıcı, ham duygu tenimi sıcak hissettiriyor ve kendi içime kıvrılma dürtüsüyle savaşıyorum.

Bunun yerine, onu simsiyah giysiler içinde gördüğümde vücudum uğuldamıyormuş gibi davranmaya çalışıyorum, yeni kırılmış saçları yakışıklılığına zalim bir hava katıyor. "Hazır mısın yoksa bütün gece orada oturup bana bakmayı mı planlıyorsun?" Tüm çabalarımın rağmen sözlerimde bir ısırtık yok ve o da bunu biliyor, ayağa kalkarken dudaklarında vahşi bir sırıtma oluşuyor.

Kollarını sıvarken aç bakışlarının vücudumda gezinmesine izin vermekten çekinmiyor, esneyen ön kollarında damarlar iz bırakıyor. Bana doğru yaklaşıyor ve bir parmağı uzanıp bir tutam saçımı yüzümden çekerken donup kalıyorum. O kadar hafif ki dokunmak bile sayılmaz, saç dışında hiçbir şeye dokunmuyor. "Sakin ol Cortez. Anevrizma geçirmek üzereymiş gibi görünüyorsun."

Kabaca güldüğünde, ses midemin alt kısmında titreşirken ofluyorum, kalan elini itiyorum. *Lanet olsun ona*. Birlikte yola çıkıyoruz ama onunla bir arabada oturma fikri boğucu geliyor.

"Yürüyelim," diye ağzımdan kaçırdım.

Kaşlarını kaldırdı. "Neredeyse iki mil. Bu ayakkabılarla bunu yapabilir misin?" "Bırak da ayakkabılarım için ben endişeleneyim Fox." Ve o itiraz edemedi.

Garajın kapısını açıp bizi sokağa indirecek asansöre doğru ilerledik.

The Fox's Den'e vardığımızda akşam yemeği kalabalığı çoktan içeri doluşmuştu. İçeri girer girmez ev sahibesi Roan'ı tanıdı ve bizi doğrudan uzun bir masaya götürdü. Babam, Ángel ve-

"Santi!" diye bağırdım. Kardeşim kabinden kalkıp beni kocaman bir kucakla sarıyor. "Bu sürprizin benim için bir sakıncası yok. Babam senin de şehirde olduğunu söylememişti."

"Bugün erken saatlerde *meşguldüm*." Bana sonra konuşuruz anlamına geldiğini bildiğim bir bakış atıyor ve ben de anlayışla başımı sallıyorum. Roan'a döndü, elini uzattı. "Santiago Cortez. Küçük kardeşimi güvende tuttuğun için teşekkürler." Bana yan gözle alaycı bir bakış fırlattı. "Eminim senin için kolay değildir."

Roan yemi yutmaz. "Benim için bir zevk." Çenesini hafifçe kaldırıyor ve omuzlarını dikleştiriyor. Onunla bu kadar çok vakit geçirmemiş olsaydım fark edemeyeceğim ince değişimler. Daha iyisini bilmesem, ağabeyimin benim adıma yaptığı hafifçe iğnelemeden alındığını bile düşünebilirdim.

Roan'ın arkasından bir adam yaklaşır ve kolunu omzuna dolayarak onu kendi tarafına çeker. Temiz giyimli ve pahalı bir takım elbise giymiş olmasına rağmen kurt gibi sırtıyor ve gözlerinde biraz kontrolsüz bir vahşilik var. "Cash Fox," diye sesleniyor ve sıkmam için bana elini uzatıyor.

"Reggie, tanıştığımıza memnun oldum." Bu ismi hemen tanıdım; June Harbor'da tanımayan pek kimse yoktur. Üretken bir iş adamı, cömert bir hayırsever ve tehlikeli bir suç patronu. Hem ürpertici hem de misafirperver doğal bir karizması var. Fox'un en büyük kardeşi olduğunu bilmeme rağmen, Roan'dan neredeyse daha genç görünmesini sağlayan çocuksu bir cesareti var. Ya da belki de Roan'ın taşıdığı ağır yük, onu olduğundan daha yaşlı gösteren eski bir acının örtüsüdür.

Cash uzun masanın etrafında toplanan insanlara döner. "Oturun, oturun. İş bitti, hadi yiyelim! Jewel" -bir sunucuya el sallıyor- "pintler için

masa."

Cash ve Roan masanın diğ er tarafındaki sandalyeleri çekerken, babam,   ngel ve Santiago duvara dayalı kabinde oturuyorlar. Hangi tarafa oturacağım konusunda beklenmedik bir kararsızlık yaşıyorum. Roan yanındaki koltuğu çekince benim için karar verilmiş oldu. Babamın dikkatli bakışlarını üzerimizde hissediyorum ve Roan'ın kibar jestini onaylıyor mu yoksa benim gibi bu eşleşmenin en başından beri tehlikeli bir fikir olup olmadığını mı merak ediyor bilmiyorum.

Jewel iki sürahi koyu kehribar rengi sıvıyla geri dönüyor ve başka bir kadın da elinde buzlu bardaklarla dolu bir tepsiyle onun yanında yürüyor. "*A chuisle*, senin çalışıyor olmaman gerekiyordu." Cash oturduğu yerden sıçrayarak tepsiyi kadından alır ve siyah elbisesinin altındaki yuvarlak bebek yumrusunu ortaya çıkarır.

"*Tanrım*," diye inliyor Roan içinden ve kardeşinin maskaralıkları karşısında gözlerini deviriyor.

"Cash kadeh kaldıracakmış gibi masadakilere seslenirken Roan'ın yüzünü ellerine daha fazla gömmesine neden olur. "Bu Harlow, benim güzel nişanlım ve suç *ortağım* -sözde." Bunun  zerine masadakiler kahkahaya boğulur. Harlow'un güzel yanakları kızarıırken kıpkırmızı olur ve hala kulaktan kulağa gülümseyen Cash'in yanına oturur.

Yemeğin geri kalanı bolca bira, şamatalı kahkahalar, ölümden dönme hikayeleri ve neden burada olduğumuza dair hiçbir konuşma olmadan geçiyor. Ta ki yağmur başlayana, su tabakaları büyük  n camlara çarpana ve Daniel'in içeri girdiğini fark edene kadar. Ceketinin omuzları ıslak ve kapının yanında dururken kısa saçlarındaki damlacıkları silkeliyor. Ona bir köpek gibi davranıldığını, yağmurda dışarıda bırakıldığını görünce midem bulanıyor. Ama iyi bir asker gibi, ceketini geri alıyor.

İçeride, bir eli cebinde, diğer eli de paltosunun altında bir silah sakladığından emin olduğum kalçasında duruyor.

Yemek boyunca, Cash'in güvenliği oldukları belli olan bir çift adamın ön kapının yanındaki masada satranç "oynadıklarını" fark ettim. Gözleri satranç tahtasından çok kapıya ve kimin gelip gittiğine odaklanmıştı. Babamın da kendi güvenliğine ihtiyacı olduğunu biliyorum, ama Daniel'in olması gerektiği göğsümde bir şeyleri gıcırdatıyor.

"Daniel bize katılamaz mı? Boş bir koltuğumuz var." Yanımdaki boş sandalyeye başımla işaret ediyorum.

Babam burbonundan yavaşça bir yudum alıyor. Bardağı yere bırakıp ellerini önündeki masanın üzerinde birleştiriyor. "Daniel işini anlıyor."

Roan omzunun üzerinden kapıya doğru bakmak için dönerken kolunu sandalyemin arkalığına dayıyor. Masaya geri dönüyor ama kolunu rahatça sarkıtıyor. Babamın ses tonunda soğuk bir değişim oluyor ve Roan'a ciddi bir bakış fırlatıyor. "Tıpkı Roan'ın onunkini anladığını umduğum gibi."

"Efendim?" Roan daha dik oturuyor ve Cash'in gözlerini ikisi arasında gezinirken yakalıyorum, çenesi gergin.

"Sana sadece bir işi yapman için -cömertçe- para ödediğimi hatırlatıyorum. Hâlâ nefes alıyorsun, o halde bir şeyleri doğru yapıyor olmalısın. Kızım yetişkin bir kadın, yatak odasının dışında ya da içinde hayatını ben belirleyemem-"

"Baba-" Elini kaldırıyor ve ben ağzımı kapatıyorum.

"Unutma, *bir iş* üzerinde çalışıyorsun, tehlikeye atılmasını istemediğim *bir iş* ve yatağını kim ısıtırsa ısıtsın o bir *Cortez*." Masayı koyu bir sessizlik kaplıyor ve mesajı açık: Roan'la o çizgiyi geçersen, onların dünyasına geri adım atmış olacağım ve kiminle yattığım önemli değil, her zaman bir Cortez olacağım ve sadakatim her zaman orada kalacak.

"Rafael, seni temin ederim ki-" Cash konuşur ama Roan araya girer.

"Profesyonelliğın hiçbir sınırını aşmadığımı. Geçmeye de niyetim yok." Sözleri sert ve kesin; altta yatan ve beni itiraf etmek istediğinden biraz daha derinden yaralayan bir suçlama akımı var.

"Öyle olduğunu söylemiyorum. Sadece hepimizin oynadığı rolleri dostça hatırlatıyorum." Babam bu konuşmanın bittiğini taş bardağını tekrar kaldırıp başladığı gibi bitirerek gösteriyor - uzun, yavaş bir yudumla.

Santiago bana ölçülü bir bakış fırlatıyor, ben de ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyen ince bir bakış atıyorum. Sonra sessizliği bir tekila çağrısıyla bozuyor ve gerginlik dağılıyor ama havada asılı kalıyor.

Birkaç dakika sonra Jewel limon dilimli tekila shot'ları bırakır. Harlow hariç herkes küçük bardaklardan birini kapar ve İrlandalıları tuz ve misket limonunu elden ele dolaştırır.

"¡Salud!" diye haykırır Santi ve kadehini kaldırır.

"Slàinte Mhaith," diye karşılık veriyor Roan ve Cash, herkes atışlarını kaldırırken.

Benimkiler Roan'ınkilerle tokuşuyor ve o da baş döndürücü bakışlarını bana diyor. Midemin çukurunda bütün gece zar zor titreyen korlar kışkırtıcı bir sıcaklığa dönüşüyor. Gözleri hâlâ benimkilere odaklanmışken dili dışarı fırlıyor ve elindeki tuzda geniş bir yol açıyor. Yakıcı gözlerini benimkilerden ayırmadan likörü geri atıp bir dilim limon emerken nefesim boğazımda düğümleniyor. Gözlerinin beni delip geçmesi bir tehdit, bir meydan okuma ve bir vaat.

Bu baş döndürücü duyguyla alay etmeye çalışıyorum ve gözlerimi deviriyorum. "*Gringo*," diye söyleniyorum ve tekilamı içmek yerine yudumluyorum.

Akşam yemeği ve vedalaşmalar olaysız sona eriyor ama kemiklerimde yeni bir kaşıntı var. Roan'ın bakışlarının yoğunluğunu sürekli üzerimde hissediyorum.

ama ona baktığımda, gözleri asla benim üzerimde olmuyor. Ayrılma vakti geldiğinde, serin hava ısınmış etime çok iyi geliyor, tekila ve gerginlik göğsümü ve yanaklarımı dokunulamayacak kadar sıcak yapıyor.

Daniel babam için arabanın kapısını açık tutarken kaldırımda yürüyen bir kadın Ángel'e çarpıyor. "Ay, dikkat et!" diye çıkışarak kadını kenara itti.

Kafası karışmış bir halde yerden başını kaldırıyor, rimeli yanaklarından aşağı akıyor ve topuklu ayakkabıları elinde. "Ah, sor-" Ayağa kalkarken hıçkırıyor ve çıplak ayaklarının üzerinde sallanıyor. "Özür dilerim." Belli ki sarhoş ve üzgün, üzerinde bir kokteyl elbisesi ve omuzlarına atılmış bir erkek ceketi var.

Kaldırımda tökezlemeye devam ediyor ve Ángel arka koltukta babama katılarak "*Put a estúpida*" diye homurdanıyor. Dilimi ısıyorum, babamın ikincisine ortakların önünde kadın düşmanı bir pislik olduğu için seslenemeyeceğimi biliyorum.

Daniel kapıyı arkasından kapatıyor ve birkaç metre ötedeki binanın yan tarafında dengesini sağlayan kadına bakıyor. Bana geri döndü. "Gece vakti böyle yalnız yürümemeli."

Haklı, o yürüyen bir hedef. "Ona bir taksi çağırayım," diye teklif ediyorum ve o da rahatlamış bir şekilde başını sallıyor, gözlerindeki endişe yumuşuyor.

"Siz eve gidin, biz onunla bekleriz," diyor Cash bana ve Roan'a. Daniel sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırırken.

"Emin misin?" diye sordum.

"Kesinlikle. Zaten bir süre burada takılacağız." Gülümsüyor ve beni rahatlatmak için omzuma vuruyor.

Roan ve ben eve doğru yürümeye başladık, ama soğuk çıplak omuzlarıma sızmaya başlayana kadar çok geçmedi ve titremelerimi gizlemek için en iyi çabalarımın rağmen, Roan'ın ceketinin beni sardığını hissediyorum. "İhtiyacım yok-"

"Üşümüştün." Bu bir soru değil. Bir emir bile değil. Ve nedense böyle olması gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ceketini sıkıca çekiyorum, deri ve zengin kolonya kokusu etrafımı sarıyor ve midemin sıkışmasına neden oluyor.

"Teşekkür ederim." Ona bakıyorum ama o gözlerini dikip burnunu çekiyor, burnunun kemiği sıkışıyor. Bana bakmayı reddediormuş gibi hissediyorum ama neden baksın ki? Ben yanlış bir şey yapmadım. Aksine, bu gece benimle geçirdiği diğer gecelerden daha iyi davrandım.

Gizli serranolar ya da dökülen içkiler yok. Kardeşiyle çıkıyormuş gibi yapmak ya da ondan önce kapıları açmak yok. Sebepsiz yere buzlanmak canımı sıkıyor. Ve sonra bundan rahatsız olduğum için iki kat acı veriyor. Başından beri onu burada istememiştim. Kollarımı göbeğime daha sıkı sarıyorum ve daha hızlı yürüyorum.

Binamdaki asansöre binene kadar bana bakmadı. Ve baktığında, keşke bakmasaydı diyorum. Karşımdaki tırabzana yaslanıyor, iki elini tırabzana doluyor ve bakışlarıyla beni yakmak için başını eğiyor. Bakışlarını tembelce bacaklarımdan aşağı indiriyor, sonra yavaşça yukarı kaldırıyor, çıplak göbeğimde bir nefes için duraklıyor. Çenesinin güçlü bir şekilde sıkılması dışında yüzü okunamaz bir çıkmazda.

Asansör benim katımda çalışıyor ve kapılar açılıyor, ama o kıpırdamıyor, sadece çenesini sallıyor. Buz grisi gözleri karanlık bir şekilde bana bakıyor. Bir metre uzağımda ama fiziksel olarak sıkışmış hissediyorum. Görünmez tutuşundan sıyrılıp ilk ben çıkıyorum, kapıma varana kadar ne duruyorum ne de arkama bakıyorum.

Kapımın önünde duruyorum, anahtarımı bulmak için çantamı karıştırıyorum, onun saçma kapı kuralını çiğnemeye ve sabaha kadar odamda saklanmaya tamamen hazırım. Bir el başımın yanındaki kapıya çarpıyor ve arkamdan yaklaştığını hissediyorum. Diğer eli anahtarı kilide sokarken ben bir heykel gibi hareketsiz duruyorum. Erkeksi kokusu

etrafımda yüzüyor ve tenim çok sıkı hissediyor.

Nefesi boynumda çırpınıyor. Beni tamamen çevreliyor, duyularımı bastırıyor ama *yine de* bana dokunmuyor.

O kilidi çevirirken koridor acı verici bir sessizliğe bürünüyor, metalin hareket sesi neredeyse bangır bangır geliyor. Ama kapıyı açmak yerine yumruğu tokmağın etrafında sıkılıyor ve ceketini omuzlarımdan nazikçe çekilmeden önce derin bir şekilde yutkunduğunu duyuyorum. Titreyen bir nefesle düşmesine izin veriyorum.

Bana yaklaştığını hissediyorum ama yine de bana dokunmuyor, vücudu sırtıma bir fısıltı gibi değıyor. Başını öne eğip alnını üstümdeki kapıya dayadığında boğazımda bir nefes sıkışıyor. Ona bakmaya cesaret ediyorum ve gözlerinin kapalı olduğunu görüyorum, burun deliklerinden sıkı, sert nefesler girip çıkıyor. Sonunda topuzu çeviriyor ve kapının açılmasına izin veriyor, ama biz taş gibi donup kalıyoruz, yüzü benimkinin hemen üstünde ve yanında duruyor.

Sobanın üzerindeki ışık, önümüzdeki karanlık daireye loş bir ışık çizgisi düşüren tek şey. Karanlıkla ilgili bir şey çok çekici, içinde kaybolmamız için bize yalvaran tatlı bir siren, gölgelerde olanların ışıkta var olmadığını vaat ediyor.

"İçeri gir Cortez" diye gergin ve düzensiz bir fısıltı duyduğumda dönmeme saniyeler kalmıştı. Kendimi bilinçsizce başımı yana çevirirken, boynumu onun sözlerine, nefesine... *dokunuşuna* açarken buluyorum. Kalbim atışlar arasında asılı kalıyor, teklifi kabul etmesini bekliyorum. Bunun yerine hem tehdit hem de yalvarırcasına homurdanıyor: "Beni yalancı ıkarma."

Bölüm 13

Finneas Fox, Dut Çiftçisi

Reggie

I Saatlerce yatakta dönüp durdum. Kalbim hâlâ düzensiz atıyor ve Roan'ın çaresiz sözlerinin tenimi nasıl tırmaladığını her düşündüğümde midem bulanıyor. ¹ Kendi koyduğum kuralı çiğnemeye o kadar hazırdım ki. Tadının gözlerindeki fırtına kadar dumanlı ve soyut olup olmadığını öğrenmeye o kadar hazırdım ki. Her anın tadını çıkarmak ister gibi mi öpüyor yoksa her saniye için ısıyor ve savaşıyor mu? Hiç öpüşür mü?

Yoksa beni ters çevirip acı ya da zevk çılgınlıklarımı susturur mu? hangisini umursayarak- yatağın içine aldı ve aldı ve aldı-

Şimdi de komodinden vibratörümü çıkarıyorum. Roan şimdiye kadar kanepede uyumuş olmalıydı. Aceleyle açıyorum ve battaniyemin altına sokuyorum. İki parmağımı yarığında aşağı yukarı kaydırıp ıslaklığımı topluyorum. Kayganlık zaten şişmiş ve sıcak olan klitorisimi kaplarken dişlerimi alt dudağıma gömüyorum. Parmaklarımı değneğin titreşimli başlığıyla değiştirirken, gözlerim karanlık odamda *kilitli* kapımın puslu dış hatlarına kayıyor.

İlk vızıltılı dokunuşta karnım sıkışıyor ve kalçalarım titriyor. Gözlerim kapanıyor ve iddia ettiği gibi kilitli bir kapı onu dışarıda tutamazsa nasıl olabileceğini hayal etmeye başlıyorum. Belki de o kilidi açarken ve kapımdaki gıcırdayan menteşe onun varlığını ele verirken metal kazıma sesiyle uyanırdım. Belki de bu oyunu ne kadar ileri götüreceğini görmek için uyuyormuş gibi yaparım. Ya da belki hiç uyanmam. Ta ki sert bir el ağzımı kapatana kadar.

Bana vereceği yumuşak sessizliği, bir parmağını dudaklarına götürürken nefesinin tıslamasını hayal edebiliyorum. *Şşt*. Bana uslu olmamı ve sessiz kalmamı söylerdi ve belki de canımı *fazla* yakmazdı. Vibratörü klitorisimin etrafında alaycı bir şekilde dolaştırırken ayak parmaklarım kıvrılıyor ama asla doğrudan üzerine gelmiyor. Onun kalçalarını benimkilerin beşiğine sürttüğünü farz ediyorum. Aleti sert ve talepkâr olacak, kot pantolonuna baskı yapacak ama onu kaybetmek için acele etmeyecek. Hayır, bana ne kadar güçsüz olduğumu fark ettirmek için acele etmeyecekti. Güçlü bacaklarıyla dizlerimi açacaktı. Bileklerimi başımın üstünde sabitler. Boğazımın sütununu okşar, sonra rahat edemeyeceğim kadar sert sıkardı.

Meraklı parmağını külotumun içine sokup beni sırısıklam bulduğunda gülecek miydi? *Sapkın küçük sürtük...* Sesinin beni mahvetmesine izin vereceğim tüm yolları mırıldandığını hayal ederken bacaklarım titriyor.

Baş döndürücü bir gerilim göbeğimi sarıyor ve her geçişte amım zonklayıp çırpınırken havasızlıktan boğuluyorum. Tanrım, uzun süre dayanamayacağım. Özellikle de hayalimdeki Roan kemerini çözmeye başladığında, metalin çıkardığı çınlama mutfakta beni eşit derecede güçsüz bir şekilde altına aldığı ilk günü anımsatıyor. Ve tıpkı o zamanki gibi, itiraf etmek istemesem de, nabzım atıyor -hevesli, korkmuş, *heyecanlı*.

Pantolonunu sıkıntıyla çıkarırken bana *dört ayak üzerinde durmamı* emrediyor. Dediğini yapıyorum ama bu onun kemerini alıp boynuma dolmasını ve sıkmasını engellemiyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerim sıkı deriyi pençeliyor, panik ve sıcaklık damarlarıma doluyor. Karanlık bir kahkaha atıyor, sonra keskin bir bıçağın soğuk öpücüğünün omurgamda gezindiğini hissediyorum. Kendimi şiltenin üzerine bırakıp sırtımdan aşağı inen bıçaktan uzaklaşmaya çalışıyorum.

Kemerini çekiyor, kulağıma fısıldayabilmek için başımı geri çekiyor: "*Şimdi bana iyi davranacak mısın?*" Bu kibar bir istek değil, hatta bir soru bile değil. Başımı yastıklara daha da bastırıp, herhangi bir seçim yanılsamasıyla alay ederken değil.

Kalçalarımı havaya kaldırıp kıcıma acımasız bir tokat indirdiğini hayal ettikçe arzu içimi kemiriyor. Sanki bu hayal gücümün bir ürünü değilmiş gibi yüksek sesle inliyorum, baskı ve gerilim artıyor, artıyor ve Tanrım!

Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltıyla, az önce üzerimde ölen vibratörü yatak odamın zeminine fırlatıyorum. Oflayıp puflayarak yatağıma uzanıyorum, tüm vücudum o kadar gergin ki patlayıp uçacağımı düşünüyorum. Ama mekanik vızıltının olmadığı yeni bulduğum sessizlikte, sessizliği başka bir şey kesiyor...

Gerginleşiyorum, azgın sanrılarımda bir şeyler duyduğuma ikna oluyorum. Ama sonra tekrar duyuyorum: erkeksi bir inleme sesi. Ağır ağır yutkunuyorum, kapımın altındaki küçük çatlağa gözlerimi kısarak bakarken yanaklarıma sıcaklık doluyor. Komşu binadan gelen zayıf ışık, kapımın hemen dışında duran ayakların belirgin silüetini ortaya çıkarmaya yetiyor. Sanki bu Roan'ın az önce kulak misafiri olduğu her şeyi bir şekilde değiştirecekmiş gibi bir elimi ağzıma kapatıyorum. Yakalandığım için kalbim göğsümde çılginca çarpıyor ama sonra

Homurtularını gizlemek için zorlanışını dinlerken şeytani bir kararlılıkla temposunu yükseltiyor.

Elimi tekrar bacaklarımın arasına kaydırduğmda midemde bir kelebek fırtınası kopuyor. Çok dikkatli dinlersem, sikini yumrukladığını duyabiliyorum ve aynı ritimle kendimi ovmaya başlıyorum. Ve bu sefer boğazımdan mızımız bir inilti yükseldğinde onu dışarı bırakıyorum, bunu yaparken kalçalarım sıkılıyor.

"*Fuuuh...*" Kapının diğer tarafından ısırıldığını duyuyorum ve sert, bağlanmamış dokusu içimi kıpırdatıyor ve klitorisimin etrafında daha hızlı, daha sert dönüyorum.

Nefes nefese, her vuruşta daha sert ve daha çaresiz hale gelen inlemeleriyle senkronize bir şekilde nefes alıyorum. Alt karnımda sıvı ısı birikiyor ve o kadar hassaslaşıyorum ki, parmak uçlarımda en hafif fırçası bile topuklarımda yatağa kazılmasına neden oluyor, çünkü inşa ettiğim doruğa karşı savaşıyorum.

"Aman Tanrım," diye bağıryorum ve parmaklarımı aç bir şekilde ıslak amıma sokarken sırtım yataktan kalkıyor, orgazmımın başlangıç ruloları zirveye çıkıyor.

"Allah *kahretsin*-" Roan'ın sert sürtünmeleri bir ilahiye dönüşüyor ve her çığlğın dudaklarımdan sınırsızca dökölmesine izin veriyorum. Aynı anda boşalırken bir zevk dalgası üzerinde yükseliyor ve çarpıyorum.

Dans eden parmaklarım durduğunda ve son dalgalar içimde yuvarlandığında kalbim göğsümde kafeslenmiş bir sinek kuşu gibi. İç çekerek ve doymuş bir şekilde uzanıyorum, alnımda tatmin edici bir ter parıltısı ve yanaklarımda yayılan sıcaklık.

Kumaşın yumuşak hışırtısıyla birlikte "*Lanet olsun*," diye sessiz bir lanet geliyor. Sonra onun uzaklaşan ayak seslerini dinliyorum, yatağıma geri gömölüyorum, ama devam eden, rahatsız edici bir huzursuzluk hissi var. Maç bitmiş ama ben skoru bilmiyormuşum gibi.

Fazla düşünmeme izin vermeyip yataktan çıkıyorum ve üzerime büyük bir uyku tişörtü geçiriyorum. Mutfağa doğru yürüyorum, Roan'un yanından geçerken

Kanepede. Sırtı bana dönük yatıyor ama battaniyenin altında duruşunda doğal olmayan bir sertlik var, sanki beni uyuduğuna inandırmak için olabildiğince hareketsiz durmaya çalışıyor ama bu onu daha uyanık gösteriyor. Kapımdan çıktığından beri geçen iki dakika içinde uyuduğuna inanacak değilim.

Dolaptan bir fincan alıyorum ve buzdolabının kapağındaki buz makinesine basıyorum. Buzun bardakta çıkardığı gürültülü şangırtı sessiz alana yayılıyor ve göz ucuyla Roan'ın kaydığını görüyorum.

"İzin verir misiniz? Bazılarımız uyuyor," diye homurdanıyor, sesi cızırtılı ve kalın.

"Hayır, değilsin." Kendi kendime sırtıyorum, sonra bardağıma suyla doldurmaya devam ediyorum. Eğer buna karşılık verecek bir cevabı varsa bile bunu kendine saklıyor.

Onun yanından geçip odama doğru ilerliyorum, kıkırdarken nefesimin altından usulca "İyi geceler, *mentiroso*" diyorum.

Roan

Mentiroso.

Küçük tehdit tam olarak ne yaptığını biliyordu. Benimle oynuyor, benimle alay ediyor, beni ne kadar ileri götürebileceğinden zevk alıyordu. Tuvalete gitmek için kalkmışım ve işim bittiğinde o kusursuz titreşim sesini duydum. Kapısına doğru sürünürken kendi kendime onun güvenliğini kontrol ettiğimi, düşündüğüm şeyi doğrulamam gerektiğini söyledim. Ama kulağımı kapıya dayadığım ve onun iniltisini bastıran sarhoş edici sesi duyduğum anda anladım ki

yürüyüp gidemezdım. Özellikle de şu anda eşofmanımın içinde azgınlaşan ereksiyonla. Öyle ya da böyle ondan kurtulmak zorundaydım, bu yüzden kaldım.

Sadece vibratörün ölmesi için kendini çalıştırmasını dinledim. Biliyordum çünkü çıkardığı inilti bir salıverme değil, hayal kırıklığıydı. Ama sonra tekrar başladı ve parmaklarının üzerinde kendini becerirken, inerken, sırtı kamburlaşırken hayal ettiğim görüntü, göz kapaklarımın arkasında havai fişekler gibiydi. En iyi gösteriydi ve ben onu göremiyordum bile.

İnlemeleri artık kırılmıyor ve ısırılmıyordu. Bunun yerine içinden dökölmelerine izin veriyordu. Her biri en güçlü uyuşturucunun bir vuruşuydu. Zevki, vücudu, sinir bozucu derecede sert ve inatçı tavrı. Onu bu yüzden becermek istediğim kadar, onu becermek de istiyordum. Kalçalarımı yumrukladım, sikimi elimin çemberinden geçirerek onun sıcak, damlayan amcığı olduğunu hayal ettim.

Ona vururken elimi boğazına doladığımı hayal ettim, tespih dövmesi kontrolün gerçekten kimde olduğunu günahkâr bir hatırlatıcısıydı. Çünkü gerçek şu ki, onun dokunmama kuralı sadece ben izin verdiğim için işliyor. Eğer isteseydim, onu kanlı bir şekilde becermekten beni alıkoyabilecek hiçbir şey yoktu.

Orada olduğumu bildiğinden şüpheleniyordum ve bir bardak su aldığında bunu doğruladı. *Mentiroso. Yalancı.*

Belki de öyleyimdir. Çünkü şu anda kahvaltı hazırlarken onu hayal etmeden duramıyorum. İçeri girip, uykudan darmadağın olmuş bir halde, onu tezgaha doğru itip, bana ait olanı alıyorum. Ve lanet olsun onu istiyorum. Damarlarımdaki ateş gibi.

Nihayet yataktan çıktığında yumurtalarımı hazırlıyordum. Koridorda tembelce ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü duyuyorum ve varlığının neden olduğu gerginlikten kurtulmak için kendime aktif olarak hatırlatmam

gerekiyor. Köşeyi dönüp mutfağa giriyor ve benim

Tabağımı sıkıca kavırıyor. "İçeri gir ve pantolonunu giy," diye ısırıyorum, çıplak bacakları kalçalarını pek geçmeyen büyük boy siyah bir tişörtün altında sergileniyor.

"Neden? Seni rahatsız mı ediyor?" Kalçasını kasap taşına dayıyor ve onun kasap taşının üzerine eğildiği anılar zihnimde canlanıyor. İç dudağımı sertçe ısırıyorum, bunun onun çıplak tenini görünce aletimin kabarmasını azaltacağını umuyorum. Parmak izlerimle çürümüş kalçalarının nasıl görüneceğini hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Parmak eklemlerim tabağımın etrafında beyazlaşıyor. Eğer tabağı onun yanındaki adaya koymazsam parçalayacağım. Bu yüzden öne doğru eğilip iki elimle tezgahın kenarını kavırıyorum, ona uzanmamak, onu eğip gömleğinin altında gerçekten ne giydiğini öğrenmemek için tutacak ve sıkacak bir şeye ihtiyacım var. Tabaktan bir parça pastırma koparıp dişlerinin arasına sıkıştırıyor. İtiraz etmememe kaşlarını çatıyor. Sessizce öfkelenmekten başka bir şey yapmadığında, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle tüm tabağı kaldırıyor. "Kahvaltı için teşekkürler."

İyiyim. Buzdolabına gidip tüm malzemeleri geri getirirken kendime "Sorun değil" diyorum. Bir kaseye dört yumurta kırıyorum ve belki biraz fazla gayretle çırpmaya başlıyorum.

"Tamam Hulk, duygularını kontrol edemiyorsun diye beni kırıp dökme." Reggie yemek sandalyesinde dönerek bana bakıyor. Beni kışkırtıyor, biliyorum, ama bu onun alayını görmezden gelmemi kolaylaştırmıyor.

"*Kahvaltı* hazırlamayı bitirdiğimde -tekrar ediyorum- Finn'in telefona bakabilmesi için çiftliğe gidiyoruz." Sırtımı ona dönüp önümdeki ocağa odaklanıyorum.

"Çiftlik nedir?"

"Sadece hazır ol. Bu *pantolon* demek."

Köy yollarında hızla ilerlerken eli camdan dışarıda, rüzgârla birlikte yuvarlanıyor, parmakları arabanın teybinden gelen müzikle birlikte havaya vuruyor. Güneş gözlüklerimin altından ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen otlakları bir ayçiçeği yığını böldüğünde yaklaştığımızı anlıyorum.

Bizi Bartlett Çiftlikleri'ne davet eden tabelayı geçip çakıl taşlı otoparka girdiğimizde, "Kardeşin *burada mı* yaşıyor?" diye soruyor kuşkuyla. "O daha çok şeytani bir sığınak tipine benziyor..." Önünde eski, paslı bir Chevy kamyonet bulunan büyük çiftlik evini ve rustik ahırını inceliyor. "...Bu." Bunu aşağılayıcı bir şekilde söylemiyor, daha çok ilgisini çekmiş ve hatta belki de burayı sevimli bulmuş gibi.

Kamyonun yanına park ediyorum, benim arabam onun yanında bir çocuğun Hot Wheels oyuncağı gibi görünüyor. Dışarı çıktık ve bizi ahırdan dönüştürülmüş dairelerine götürdüm. Ben içeri giriyorum, Reggie de peşimden geliyor, yüksek ahşap kirişlere ve eklektik dekora takdirle bakıyor.

"Finn?" diye sesleniyorum ama yanıt alamıyorum. Elim içgüdüsel olarak belimdeki silaha gidiyor. Hareketi fark ediyor ve onun gerildiğini, arkamda belli belirsiz bir açığı yaptığını görüyorum. Ve bu harekette göğsümü ısıtan bir şey var. Tam olarak anlayamadığım bir şey, ama biraz gurur gibi geliyor. Ya da belki de sonunda beni bir rakip değil de bir koruyucu olarak gördüğü için minnettarlık.

"Muhtemelen stüdyodadırlar." Zorla girme ya da çatışma belirtisi yok. Bu bir yana, kardeşim ve karısı kendi başlarının çaresine bakabilirler. Kendisine karşı gelen son adamı, Finn elinin derisini yüzdükten sonra babası Don'a iade etti.

Reggie beni dışarı kadar takip ediyor, beni rahatsız edilmemiş gördükçe gerginliği azalıyor. Effie'nin resim atölyesi, araziye çevreleyen ormanın içinden dolanan kısa bir patikanın aşağısında. Yaklaşırken pencereden onları göremiyorum ve Finn burada bile değilken beni buraya kadar getirttiği için sinirlenmeye başlıyorum. *Şerefsiz herif.*

Onaylamak için kapıyı itip açtım ve-

"Tanrım, kahretsin, Finn!" diye bağıryorum ve Reggie arkamdan kıkırdarken, kardeşim ve karısı onları yerde serili bir brandanın üzerinde bulduğumuz uygunsuz pozisyonda kendilerini örtmek için çabalıyorlar. İkimizi de kapıdan dışarı itip arkamdan çarparken bakmamaya çalışıyorum. Ne yazık ki, asla olmaması gereken yerlerde -istememe rağmen- boya görmeden önce değil.

"Bu daha önce görmediğim bir sanat projesi," diye kıs kıs gülüyor Reggie.

Ellerimi kırpılmış saçlarımda gezdiriyorum ve bir dahaki sefere yalnız kaldığımızda Finn'e yumruk atmayı aklıma not ediyorum. "Evet, gerçekten kurnazlar," diye kestirip atıyorum.

Birkaç dakika sonra, buruşuk kot pantolonu ve düğmeleri yamuk yumuk iliklenmiş gömleğiyle bizi karşılamak için dışarı çıktı. Yanaklarında ve saçlarında hâlâ mavi ve altın rengi boya izleri var. "Aramalıydın," diyor sıkılmış bir ifadeyle gözlerini devirerek.

"Yaptım, göt herif," diye homurdandım. "Telefonu ona ver." Çenemi Reggie ve onun arasında salladım.

Cebe atıyor ve başını sallıyor. "Pekâlâ, ben bunu kontrol ederken siz de bir saat boyunca yapacak bir şeyler bulun."

Ormanın ıslak, yosunlu kokusu çocukken buralarda koşturduğum anıları canlandırıyor. Çok sık gelmezdik ama bazen babam bizi teğmenleriyle birlikte birkaç günlüğüne gönderirdi. Annem öldürüldükten sonra burada neredeyse bir hafta geçirmiştik. Büyüdükçe bunların rastgele geziler olmadığını, June Harbor'ın ya da sadece babamın yakınında olmanın bile güvenli olmadığı zamanlar olduğunu anladım.

Sadece toprak kokusu bile yalınayak koştuğum, ağaçların arasına girip çıktığım, destansı ebelemece oyunlarımın sahnelerini çağrıştırıyor ve meyvemsi bir tatlılığın damağımı gıdıklamasına neden oluyor. O zamanlar Bartlett'lerin yaşının ilerlemesiyle birlikte operasyonlar azalmıştı ama hala kilometrelerce yabani böğürtlen çalısı varmış gibi görünüyordu.

Amaçsızca dolaşırken Reggie de yanımda yürüyor. Çiftlikteki sıcak anıları hatırlamak buz gibi dış görünüşümü biraz olsun eritiyor ve kendimi sohbeti başlatan kişi olarak buluyorum. "Peki, babanın bekçi köpeğiyle aranızdaki hikâye nedir?"

Yolunda durdu ve bana yan gözle baktı. Kibar olmaya çalışmak buraya kadarmış. "Daniel?"

"Evet."

"Senin yüceltilmiş bir bekçi köpeği olman herkesin öyle olduğu anlamına gelmez." Sesindeki savunmacılık, yemekten sonra şüphelendiğim şeyi doğruluyor. Bir geçmişleri var. Ama kibirli tepkisinin farkına varmış gibi görünüyor.

ve derin bir nefes alıyor. "O babamın şoförü ve sanırım güvenliğinin bir parçası. Bilmiyorum, uzun hikâye."

Ona çarpık bir gülümseme veriyorum. "Öldürecek zamanımız var."

Yavaşça başını sallayarak iç geçiriyor ve o maun gözlerinin ardında neler olduğunu merak ediyorum. Hem ciddi hem de suçluluk dolu bir şeyin titreşimini tanıyorum. Acısını bastırmak için o kadar uzun zaman harcamış birinin bakışı ki, ondan bahsedildiğinde içgüdüsel olarak onu bastırmamak için mücadele etmek gerekiyor. Onunla yüzleşmek istememekle geri adım atmadan onun gözlerinin içine bakabilirsem, artık üzerimde o kadar büyük bir güce sahip olmayacağını hissetmek arasındaki tartışmayı anlıyorum.

"Sadece birkaç hafta arayla doğduk ve birlikte büyüdük. Babası benim yakın bir iş ortağımdı ve annesi de Santiago'nun vaftiz annesiydi. Ama sonunda en iyi arkadaşım olan kişi ablası Sofia oldu." Bakışlarımı kaçırıp elindeki sopayı yere vuruyor, sonra da yarı açık patikada yürümeye devam ediyor.

"Birbirimizden ayrılamazdık. O benim kız kardeşim, ortağım, benim..." Onun için ne olduğunu özetleyen bir kelime bulmakta zorlanıyor.

"Senin şahsın," diyorum, anlayarak.

Bana uysalca bakıyor ve yüzünde göğsümü sıkıştıran yumuşak bir kırılma var. "Evet." Dudakları seğiriyor ve gözlerinin arasında küçük bir kırışıklık belirliyor. Başparmağımla uzanıp düzeltme isteğime karşı koymam gerekiyor. "Kartele yaklaşık aynı zamanlarda katıldık."

O gece yemekte omzundaki dövmeyle gördüğümü hatırlıyorum. Bizi nazikçe arazideki göle ve ilahi bir mucize eseri hala ayakta duran köhne iskeleyle doğru yönlendiriyorum.

Yürürken devam ediyor, "Birlikte yaptığımız ilk işlerden biri rutin bir teslimattı, iş yaptığımız küçük bir çeteye basit bir takastı.

yıllarca barış içinde. Düşük seviyeli pislik. *Katador* numunemizi onayladıktan sonra Sofia ürünün geri kalanını almak için arabaya geri döndü ve-" İskeleye adım attığımda aniden durdu ve bana deliymişim gibi baktı.

"Göründüğünden çok daha sağlam, söz veriyorum."

"Güvenliğim için endişelenmen gerekmiyor mu?" Bana yan gözle bakıyor ve iskeleye mutlak bir güvensizlikle bakıyor.

Her zamanki gibi başımın belası olmaya ne kadar çabuk geri döndüğünü görünce bir gülümsemeyi ısıırıyorum. "Bu da sana ne kadar emin olduğumu göstermeli." Kollarımı iki yana açarak geriye doğru yürüyorum. "Hadi ama Cortez. Yaşamak için ceset kesiyorsun. Neden korkuyorsun?"

Ağzı ince bir çizgi halinde düzleşiyor ve sanki o da sırtıyormuş gibi yana bakıyor. Sonra çenesini yukarı kaldırıyor ve yanımdan geçip iskelenin sonuna doğru yürüyor. İnatçı, rekabetçi ve meydan okumalara karşı koyamayan biri. Klasik Koç burcu. *Bütün bu gereksiz saçmalıkları kafama soktuğu için Stella'ya lanet olsun.*

İskelenin kenarına oturuyor ve bacaklarını sallayarak aşağıda yüzen nilüferleri seyrediyor. Ona katıldığımda, ben sormadan tekrar konuşmaya başlıyor. Bundan sonra olacaklar hakkında konuşmayalı ne kadar zaman olduğunu merak ediyorum. "Bizimkinin hemen yanına park etmiş olan diğer mürettebatın arabalarından birinde bir bomba vardı..." Sesindeki batma acıtıyor ve lanet *olsun*, elimi yarım inç hareket ettirip parmaklarımızın zar zor dokunmasına izin vermek için çok cazip geliyor.

"Anında öldü." Duraklıyor ve gökyüzüne bakıyor. "Küçük bir lütf." Burnundan nefes alıyor ve gözlerini uzaktaki gölün karşı kıyısına dikeyyor. "Ve ben, ben bununla başa çıkamadım. Rastlantısallık, adaletsizlik, benim yerime onun arabaya gitmesi, neden o anda patladığına dair hiçbir neden olmaması. Kimse o ana kadar

Arabamızda olmadığı için başkasına ait olduğunu düşündüm. Ama bu bana hiç doğru gelmedi ve araştırmak yerine kaçtım. Lanet bir korkak gibi, her şeyi bıraktım, üyelikle bağlarımı kopardım ve okul için Amerika'ya geldim."

O duraklıyor ve ben de böyle durumlarda ne yapacağımı bilemediğimden sessizliğe gömülüyorum. Bize empati kurmamız değil, sineye çekmemiz ve çenemizi kapatmamız öğretildi. Birkaç vuruştan sonra devam ediyor, "Eskiden onun yerine ben olmayı dilerdim, ama sonra fark ettim ki tüm bu lanet acı, suçluluk ve pişmanlıkla yaşayan benim. Bırakın en iyi arkadaşımı, düşmanımın bile başına gelmesini istemezdim. O yüzden sanırım öldüğü ve *acı çekmediği için* mutluyum." Yutkunarak rıhtımın yırtık tahtalarını karıştırıyor. "Bu beni korkunç bir insan mı yapar?"

Kuru bir kıkırdamaya zorluyorum kendimi. "Bir insanı neyin kötü biri yaptığını soracak en iyi kişinin ben olduğumu mu düşünüyorsun gerçekten?" O da aynı derecede ağır bir kahkaha atıyor. "Ama gerçekten ne düşündüğümü bilmek istiyorsan." Başını çevirip o duygulu kahverengi boşluğu yüzüme vuruyor ve boğazım daralıyor. Her nasılsa konuşacak nefesi buluyorum. "Yas tutmanın her zaman berbat olduğunu düşünüyorum. Bunu yapmanın doğru bir yolu yok, ama yanlış bir yolu olmadığı için de değil. Yas tutmanın doğru, adil ya da *iyileştirici* hiçbir yanı yok. Bu asla iyileşmeyen bir yaradır."

Bir tahta parçasını çekip ayırıyor. "Sanırım haklı olabilirsin."

Keşke haklı olmasaydım.

Bölüm 14

Sadece Bir Tadımlık

Reggie

I Sofia hakkında uzun zamandır konuşmamıştım. Bunu yapmak göğsümden ağır bir yükü kaldırıyor, ancak onu kaldırma süreci beni ham bırakıyor. ¹ Daniel'ı görmek kesinlikle yardımcı olmadı, onun konumu yaşananların doğrudan bir sonucu ve hatırlatıcısı. Aileleri Sofia'dan üç yıl önce bir tekne kazasında ölmüştü. Daniel'ın sahip olduğu tek şey, geçimini sağlayan kişi, ebeveyn figürüydü. Yani benim Babası yaşlandıkça onu şoförü ve güvenliği olarak işe aldı.

Onu bu rolde her gördüğümde, bu role sahip olmasının nedenini hatırlıyorum ve bu da onun cenazesinin acıttığı gibi acıtıyor. Her sabah uyanıldığında aynı hatırlatıcıyla yüzleşmek zorunda mı? Bu yüzden mi gözleri renksiz ve boş bakıyor?

İskeleden ormana doğru geri dönerken Roan bizi farklı bir yoldan götürüyor ve kendimizi alçak yeşilliklerin sıralandığı bir tarlanın kenarında buluyoruz. "Gel, sana bir şey göstermek istiyorum." Bana el sallıyor ve sıralardan birine doğru ilerliyoruz.

"Çilekler!" Yeşil yaprakların altından çıkan tombul, kırmızı meyveleri fark ederek ciyaklıyorum. "Buranın çalışan bir çiftlik olmadığını söylediğini sanıyordum.

artık?"

"Değil," diyor ve ben sanki lanet olası bir çilek tarlasının ortasında değilmişiz gibi burnumu kırıstırıp çenemi çıkıklaştırıyorum. Dudakları bükülüyor. "Pek sayılmaz. Finn onları sadece..." Başını eğiyor ve kaşları sanki bir kelime arıyormuş gibi birbirine yaklaşıyor. "...*eğlenceli*, sanırım."

Hem cevaptan hem de Roan'ın eğlenmek için bir şeyler yapma fikrini kafasında oturtmakta zorlanmasından dolayı bir kahkaha attım. Önceki konuşmamızın ağırlığından sonra iyi hissettiriyor. "Kurnaz ve dut çiftçisi mi? Siz Tilkiler sürprizlerle dolusunuz."

"Ve görünüşe göre çok iyi bir tane." Diz çöküyor ve bitkiyi aramaya başlıyor. Gömleğinin altından görünen sırtındaki güçlü, gergin kasları takdir etmek için bir an ayırıyorum. Tüm kardeşlerinden birkaç santim daha uzun ve çok daha geniş. Başını yana eğiyor ve güneş boynunu kaplayan dövmenin her küçük ayrıntısını vurguluyor. Ortadaki büyük manolya çiçeği, çene çizgisinin hemen yanından geçen geometrik desenlere dönüşüyor. Bu kadar sert bir adam için şaşırtıcı derecede güzel, sanat ve şiddet arasındaki çizgide ilerliyor.

"Bu," diyor, parmaklarının arasına sıkıştırdığı mükemmel olgunlukta bir dutla ayağa kalkarken, benden çok kendi kendine. Çarpık bir sırıtışla bana bakıyor. "Bunun şimdiye kadar yediğin en lezzetli çilek olacağını garanti ederim."

Bana uzatıyor, gözleri dudaklarıma kayıyor. Hiç düşünmeden öne doğru eğilip ağzımı meyvenin etrafına doluyorum. Ağzı şaşkınlıkla açılıyor ve gözleri parlıyor, göz bebekleri büyüyor. Dişlerimi sulu meyveye geçirdiğimde parmak uçları ağzımın köşesine değiyor, tatlılık dilimin üzerinde güneş ışığı gibi patlıyor.

Diğer eli kabaca kalçasından aşağı kayıyor, parmakları esniyor ve adem elmasının ağır bir kırlangıçta sallanışını izliyorum. Güneş ışığı tarlayı yıkarken ve bana bir mücevher kutusu balerininin parıltısını hatırlatan yumuşak kuş şarkıları yankılanırken zamanın askıda kaldığını hissediyorum.

Çekiyorum ve eli bir an önümde duraksıyor, sonra ağzına götürüp kalan yarısını yiyor. Dili dudaklarındaki suyu silmek için dışarı çıkıyor. Bu küçük hareket midemin bulanmasına neden oluyor. İşaret parmağı ve başparmağından aşağı yakut rengi meyve suyu damlayan eline bakıyor. Dilini dişlerinin arasında gezdiriyor ve parmaklarını tekrar bana uzatıyor.

Beni Roan'a yaklaştırmaya ve çilek kaplı parmaklarını tereddütlü bir ilk öpücük gibi yavaşça dudaklarımdan arasına almaya zorlayan büyüleyici bir büyümenin etkisi altındayım. Çıkardığı sesle içimdeki ısı yükseliyor. Yumuşak, gürültülü, *acılı*. Dilimi parmağıyla başparmağı arasında döndürdüğümde yavaşça nefes veriyor, çenesini kaldırıyor. Boynundaki güzel mürekkepli tendonlar, kısıtlama gibi görünen bir şeyle patlıyor.

"*Lanet olsun*, sen bir tehditsin." Titriyor, boştaki yumruğu yanında toplanmış ve gözleri ağzımdaki parmaklarına yapışmış. Büyüleyici gerilimi keskin bir zil sesi bozuyor ve ikimiz de elektrik çarpmış gibi hızlı adımlarla geri çekiliyoruz. Bildirimi kontrol etmek için telefonunu çıkardı. "Finn'in işi bitti." Hâlâ kalın olan sesi sırtımdan aşağı kıvılcımlar saçıyor.

Çiftlik evine doğru yürürken bir at ahırının önünden geçiyoruz ve geniş koridorun içinde duran küçük uçağı gördüğümde olduğum yerde duruyorum. "Bu Finn'in mi?"

"Evet."

"Beni paraşütle atlamaya götürebilir mi? Hep istemişimdir!" Hep yapılacaklar listemdeydi. Serbest düşüş, adrenalin, kuş bakışı

dünya. Kulağa neredeyse büyülü geliyor.

Roan sadece homurdanıyor. "Hayır."

"Neden olmasın?" Bir elimi kalçama koyuyorum.

"Bir, çünkü sizin güvenliğinizden ben sorumluyum ve uçaktan atlamak kendinizi öldürtmek için harika bir yol gibi görünüyor. İkincisi, Finn uçmayı bilmiyor. Sadece restore ediyor."

Yürümeye devam ediyor ve ben de ona yetişmek için acele ediyorum. "Uçmayacaksan neden uçak alıyorsun?"

"Kahretsin Cortez," diyor sert bir şekilde ve ben onun keskin ses tonuyla geri çekiliyorum. "Her zaman binlerce soru sormak zorunda mısın? Seni öldürtecek aptalca fikirler üretmeyi bırak."

Ayaklarım takılarak durdu. Şaşırdım ve hızla öfkeyle dolup taşım.

"Kahretsin, **ö y l e** demek istemedim." Özür dilemek için ellerini kaldırdı ama

Kızgınlık hala tenime batıyor ve burnumun kenarında boncuk boncuk terler oluşuyor.

Ona ne demek *istediğini* sormak istiyorum ama bunun yerine başımı sallayıp hışımla gidiyorum. "Siktir git, Fox."

Böyle bir şey olacağını biliyordum. Bu yüzden, birkaç dakika önce çilek de dahil olmak üzere, aptal kuralımı atmayı düşündüğüm tüm zamanlara rağmen, atmadığıma memnunum. Roan ve ben patlayıcı olurduk. Zaten iki patlama atlattım. Üçüncüsüyle şansımı zorlamak istemiyorum.

Tedirginlik içinde yumruğumu sıkıp açıyorum. Tüm vücudum seğiriyor, patlamaya bir kıvılcım kadar yakın.

"Sanırım arabalardan sıkıldı."

Zıplıyorum, kaşlarımı çatarak etrafımda dönüyorum. Dev gibi bir adama göre, insanlara nasıl sinsice yaklaşacağını çok iyi biliyor. Muhtemelen dikkatimi dağıtan düşüncelerim yüzünden onu duymadım. Başımı iki yana salladım. "Ne?"

"Bu yüzden Finn uçağı aldı."

"Sıkıldığı için mi bir uçak satın aldı?"

Yanımdan geçip gidiyor, ben de ona yetişiyorum. Dudakları seğiriyor ve Roan sanki bir gülümsemeyi saklamaya çalışıyormuş gibi elini ağzının üzerinde gezdiriyor. Göz ucuyla bana bakıyor ve alaycı bir kahkaha atarak omuz silkiyor. "Cash bir keresinde canı sıkıldığı için koca bir ada satın almıştı."

Şehre geri dönerken Roan'ın arabasının yolcu koltuğuna yığıldım ve pencereden acı acı geçen manzaraya baktım. "Telefondan *hiçbir şey* alamadığımıza inanamıyorum."

"Muhtemelen rastgele bir kutu numarası seçmiştir." Roan her zamanki soğukkanlı tavrını koruyor ama elini saçlarında gezdirip dudaklarını sert bir çizgiye bastırmasından belli ettiğinden daha fazla sinirlendiğini anlayabiliyorum.

"Bunu neden yapsın ki? Bunu seçmesinin bir nedeni olmalı." "Bizi boşa k ü r e k çektiirmek için. Üç günümüzü ve bu bizi sadece gerçekten daha da uzaklaştırdı." "Joder."

Telefonu hackleme beklentisi olmadan, dönüş yolculuğu daha hızlı hissettiriyor. Ne fiyasko. Daireme döndüğümüzde, sadece yatağıma uzanıp somurtmak isteyerek doğruca odama gidiyorum. Kapımı açıyorum

-

Göğsümü tutup geri çekiliyorum, boğazımda bir çığlık kuruyor.

Tamamen siyah giyinmiş ve kar maskesi takmış bir adam odanın ortasında savunma pozisyonunda kambur duruyor. Ayaklarım beton bloklar gibi. Eldivenli parmağını dudaklarının olması gereken yere getirdiğinde hareket edemiyorum.

"Roan!" Onun ve benim şaşkınlığımıza rağmen sesimi bulup çığlık atıyorum. Adamın görünen tek parçası olan koyu renk gözleri irileşiyor ve Roan'ın gümbür gümbür ayak sesleri odaya doğru ilerlerken pencereye doğru koşuyor. Adam yangın merdivenine doğru hamle yaparken o da kapıdan içeri dalıyor.

Pencerenin pervazına doğru koştu ve eğildi. İtti ve silahını beline sokarak bana doğru yürüdü. "*Piç kurusu.*"

"Kimdi-" Sesimdeki zayıf titremeden utanıyorum.

"Çantayı hazırla." Kapıyı yumruklamadan önce bana b i r bakış bile atmıyor. "Kahretsin!" diye kükrüyor ve ben irkiliyorum.

Sanki vahşi bir atla konuşuyormuşum gibi temkinli konuşuyorum. "Roan-" "Burada kalmıyoruz."

Gitmek için döndü, ama ben arkasından bağırdım, "Bekle-"

Bana doğru dönüyor, gözlerinde bir askerin siyah çeliğinden başka bir şey yok. "İki dakika içinde hazır ol."

"*Pendejo,*" diye küfrediyorum içimden o koridorda yürürken.

Giysilerimi ve ihtiyaçlarımı gelişigüzel bir şekilde çantaya atmaya başladığımda kanımda elektriklenme hissediyorum. Gözlerim sürekli pencereye kayıyor, kilidi iki *üç kez* kontrol etmeme rağmen adamın tekrar içeri girmesini bekliyorum.

Beni işte buldu. Arabamı nerede bulacağını biliyordu. Ve şimdi de evime girdi. Derim endişeyle titriyor. Sanki biri beni izliyormuş gibi ensemden bir ürperti hissediyorum.

Roan açık kapımı çaldığında irkiliyorum. Ellerini ceplerine sokuyor ve yüzünü buruşturuyor. "İyi misin?" Sanki bu soruyu sormak fiziksel olarak rahatsız ediciymiş gibi neredeyse havlıyor.

Homurdanıyorum, çünkü bu bir şaka olmalı. "Hayır, hiç de iyi değilim. Yanlış bir şey yapmışım gibi davranman da yardımcı olmuyor."

"Her odayı temizlemeliydim." Yan tarafa bakarken sesi kızgın ve sert, ama bunun bana yönelik olmadığını fark ediyorum.

"Tamam. Bunun için kendine kız ama acısını benden çıkarma." Yatağımdan bir sweatshirt alıyorum ve onu zaten dolu olan çantama zorla sokmaya çalışıyorum. "*Sen sıçtın*, ben değil." Burun delikleri genişliyor ve çenesi sıkılıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Yavaşça başını sallıyor ve gitmek üzereyken gözleri pencerenin yanındaki zemine takılıyor.

"Bu da ne?" Koşarak geldi ve yerden küçük, plastik bir kart aldı. "Bir otel anahtarı."

"Düşürmüş olmalı." İkimiz de kucağımıza düşen devasa fırsatın farkına vararak sessizlik içinde duraklıyoruz. Ama sonra otelin adını okuyunca midem bulanıyor. "Bu babamın kaldığı otel."

Roan

"Kimseyle konuşmak yok. Kimseye yaklaşmak yok-"

"Evet, evet, sadece gözetliyoruz," diyor Reggie, Chariot Hotel'e doğru yol alırken dizini hevesle zıplatmadan duramamasına rağmen ellerini sabit tutmak için kucağında birleştirerek.

Bir duruma yarım yamalak bir planla girmek hoşuma giden bir şey değil. Ama otuz dakika boyunca sürekli başımın etini yedikten sonra, adam oda anahtarının kayıp olduğunu fark edip çıkış yapmadan önce çok fazla zamanımız olduğunu kabul ettim. Ayrıca, günün erken saatlerinde çilek tarlasında parmaklarımı yalayıp temizlediğinden beri kendimi pervasızca bir şey yapmaktan alıkoyma yeteneğim pamuk ipliğine bağlı.

Kahretsin, şimdi bile kirpiklerinin arasından bana bakarken gözlerindeki ahlaksız, baş döndürücü bakışı hatırlayarak sikime kan hücum ediyor. Parmaklarımı kafamdaki sikimle kolayca değiştirebilirdim ve dizlerinin üzerinde nasıl uysal ve şehvetli görüneceğini tam olarak bilirdim.

Yani, evet, aptalca bir şey yaparak biraz stres atma fikrini geri çevirmek çok daha zordu. Ayrıca, bir fikre kafayı taktığında çocuksu bir heyecan duyuyor ve ben de onu beslemekten kendimi alamıyorum. Ve bunu yaparken onu güvende tutacağım.

The Chariot, Vegas'ın Grecian esintili şatafatlı dekoruna sahip gösterişli bir oteldir. Her şey mermer veya yaldızlı ve yapısal olarak alakasız sütunlar her yerde. Tam da bir kralın kalmasını bekleyeceğim bir yer. Endişemi dile getirmiyorum çünkü eminim onun da aklından geçmiştir, ama adamımızın kalabileceği tüm oteller arasında... babası için iyi görünmüyor.

Planlandığı gibi, lobiye ondan birkaç saniye sonra giriyorum ve o doğruca resepsiyona giderken ben de şezlonglardan birine oturuyorum. Resepsiyon görevlisiyle hararetli bir şekilde konuşuyor, ellerini sallıyor ve çenesini elinin üzerine koyup dirseğini masaya dayıyor. Başka bir erkeğin yanında flört ediyormuş gibi yapıp telaşlandığını görünce dudağım kıvrılıyor. Haksız kıskançlığın ekşi tadı boğazımdan aşağı kayıyor. Kolçağı daha sıkı kavriyorum ve kendime toparlanmam gerektiğini söylüyorum.

Cash kendini boş bir depoya çekti, bacağından bıçaklandı ve ardından bir kadının aklına girmesine izin verdiği için June Harbor Katili olarak tutuklandı. Finn de bir kadın yüzünden neredeyse bir savaş başlattığında benzer bir kaderi paylaştı. Eğer orta düzey bir otel çalışanını lanet olası bir çilekle besledikten sonra kafasını koparmaya hazırsam tehlikeli bir yola giriyorum demektir. Tırnaklarım sandalyeyi kazırken deri, yumruğumun altında gıcırıyor.

Asansörlere doğru yürümeye başlıyor ve ben de onu takip etmek için ayağa kalkıyorum. Geldiğimizden beri sıkılı olan çenemi gevşetiyorum. Yüksek topuklu ayakkabıları ve dar, siyah elbisesiyle ölümcül ve muhteşem görünüyor ve bu manzarayı takdir etmekten kendimi alamıyorum. Beni fark ediyor ve ben de gözlerimin onun vücudunda ve sıkı, altın rengi bacaklarında gezinmesine izin veriyorum. Sinirlenmiş gibi sertçe nefes alıyor ve gözlerini tavana çeviriyor ama bacak bacak üstüne atıp kalçalarını birbirine bastırışını yakalıyorum.

Asansörü bekleyen iki yabancı gibi arkasında dururken beni görmezden geliyor. Bir adım daha yaklaştığımda sırtından aşağı bir ürperti yuvarlanıyor. "Gergin misin?" Boş bir yüzle fısıldıyorum, parlak metal asansör kapılarındaki tepkisini izliyorum. İlk içgüdüğü alt dudağını dişlerinin arasına almak oluyor ama sonra kendini tutuyor ve başını ukala bir şekilde eğerek dudaklarını büzüyor.

Gelen asansörün zili çalıyor ve kapılar açılırken bir şeyden kurtulmuş gibi sırtıyor. *Zil kurtardı*. Kapılar kapanıp içeri girer girmez, "Diablo Entertainment hakkında ne biliyorsun?" diye soruyor.

"Onları hiç duymadım. Neden?"

Tırnaklarını karıştırıyor, kaşları çatık. "Odayı kiralamışlar." Anahtar kartını kaldırıyor. "Bu ismi daha önce duymuş gibiyim ama çıkaramıyorum."

Asansör yükselirken ayağını yere vuruyor, sonra başını bana çeviriyor. "Ya babamla ya da Ángel'le karşılaşırsak?"

Omuz silkip kollarımı yukarı itiyorum. "O zaman onları görmeye geldiğimizi söyleriz." Bu kadar kolay bir açıklamayla gözle görülür bir şekilde nefes veriyor.

Katımıza ulaştık ve fısıldadı, "Oda 1604. Solda olması gerektiğini söyledi."

Asansör katının köşesini dönerken oda numaralarını okudum. *1600, 1602, 1604-*

İşe girerken her zaman sahip olduğum sakin ve soğukkanlı odaklanma, kinetik eyleme dönüşüyor. Reggie'yi belinden kavriyorum, bir elimle ağzını kapatıyorum ve bizi küçük duvarın arkasına çekiyorum. "Kapıda biri var," diye kulağına fısıldıyorum. Avucumun içinde nefesi hızlanıyor ve onu sıkıca tuttuğum yerde midesi kasılıyor. Kapının keskin bir şekilde çalınmasıyla kaskatı kesiliyor.

Artık ilk adrenalin patlaması geçtiğine göre, tek düşünebildiğim onun bedenini benimkine karşı hissetmek. Göğsüme bastırıyor ve giderek ağırlaşan nefeslerimi hissetmemesi için nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum.

Art arda gelen hızlı vuruş seslerinin ardından sessizce ve sıkılarak çantasından telefonunu çıkarıyor. Selfie kamerasını açarak, köşeyi dönünce arkamızdaki adamı görebilmek için telefonunu önünde tutuyor. Gri saçları, tasarımcı takım elbisesi ve İtalyan deri mokasenleri gibi düzgünce şekillendirilmiş. Diğer tüm konuklar gibi iğrenç derecede varlıklı görünüyor. Bir o yana bir bu yana endişeyle bakıyor, sonra Rolex'ini kontrol ediyor.

Beklediği süre uzadıkça ayaklarını daha fazla kaydırıyor ve solgun yanakları daha da kızarıyor. Belli ki endişeli ve bu odanın önünde görünmek istemiyor. Otuz saniye içinde saatini iki kez kontrol ediyor.

Kapıyı bir kez daha çalmayı deniyor, sonra yüksek sesle iç çekerek başını sallıyor.

Geldiği yoldan geri dönmek yerine bize doğru yürümeye başladı. Reggie telefonunu vücuduna doğru geri çekiyor ve onun şok olmuş bir nefes aldığını hissedebiliyorum. Yapmayı düşünebildiğim tek bir şey var. Hâlâ onun *güvenliği* için.

Bizi döndürüyorum ve onu duvara doğru itiyorum, bir elim kalçasına giriyor. Çenesini kavramak için ağızındaki elimi yeniden ayarlıyorum. Yumruklarını göğsüme gömüyor ve bunun beni geride tutmak için mi yoksa harekete devam etmek için mi olduğunu gerçekten anlayamıyorum.

"Oynamayı bırakıp odama geleceksin, değil mi?" Kır saçlı adam asansör boşluğuna girerken kalçalarımı onunkilere doğru ikna edici bir şekilde yuvarlayarak inliyorum. Bizimle alay ettiğini duyuyorum ve bir otel koridorunda birbirlerini elleyen bir çiftte rastlasaydım muhtemelen ben de alay ederdim. Reggie'nin gözleri adama kayıyor ve çenesini zorla kendime doğru çekiyorum. Suçlulukla daraldılar. Elim kalçasından ayrılıyor ve bizi döndürdüğüimde yerinden çıkan bir tutam saç kenara fırçalarken ayrık dudaklarından küçük bir nefes düşüyor. "Hadi bebeğim, birlikte eğlenebileceğimizi biliyorsun."

Sırtını duvara yasladı. Sığ nefeslerle göğsünü benimkine bastırıyor. Kalplerimiz birlikte atıyor. "Biliyorum. Sorun da bu zaten." Sesi alçak ve boğuk, inandırıcı-çok *inandırıcı*. "Çok fazla eğleniriz."

Arkamızdaki adamın ayağını yere vuruşunu ve asansörün dişlilerinin vınlayışını duyabiliyorum ama kollarımın arasına hapsolmuş bu kadın varken bunların hepsi önemsiz ve alakasız geliyor. *Her şey*. Özellikle de bunun kötü bir fikir olmasının tüm sebepleri. Pembe dili alt dudağının üzerinde gezinirken gözlerim dudaklarına takılıyor. "Birbirimizden nefret ediyormuş gibi yapsak nasıl olur?" Burnum onunkine değecek kadar alçalıyor ve nefesi yüzümde tüyler ürpertiyor. "Eminim benden nefret ediyormuş gibi beni becermek istersin, ha?"

Adamın güvenli bir şekilde asansöre binmesini ve asansörün beni

üzerinden itmek için alçalmaya başlamasını bekliyor. "Senden nefret ediyorum." Kollarını kavuşturdu

göğsünün üzerinde koruyucu bir şekilde.

"Bunu göstermenin komik bir yolu..." Alay ediyorum. Ağzını açıyor ama sonra sanki uğraşmaya değmezmişim gibi gözlerini devirerek başını sallıyor. "*Mentirosa*."

---

1. Put It on Me-Matt Maeson

Bölüm 15

Occam'ın Usturası

Reggie

"**G** en büyük yatak odası soldaki son kapı." Kafasını arkasındaki koridora doğru çeviriyor, bir yandan da mermileri Yemek masasındaki dergiler.

Dairenin içinde yürürken ne kadar temiz ve kişiliksiz olduğunu fark ediyorum. Roan'ın bir temizlik manyağı olduğunu öğrenince şaşırmadım ama evde Roan'ı bir insan olarak işaret eden neredeyse hiçbir şey yok. Bu bana, insanların kendilerini ve eşyalarını boş evde hayal edebilmeleri için evlerin nasıl seyrek bir şekilde sahnelendiğini hatırlatıyor.

Koridorda yürürken duvardaki tek sanat eseri bir barın eski bir fotoğrafı. Yüzünde "McGregor's" yazıyor, ancak sepya tonları ve geçen zamanın silinmesi sayesinde bunun şimdiki The Fox's Den olduğunu söyleyebilirim. Çatısı bodur ve düz ve şu anda orada bulunan apartmanlar henüz inşa edilmemiş. Kaldırım da henüz yok ve yol asfaltsız, at arabası tekerlek izleri ve toprakta işaretlenmiş at toynağı izleri var. Roan'ın sergilediği tek şeyin neden bu olduğunu merak ediyorum.

Koridorun ilerisinde, çok yersiz hissettiren garip bir metal kapı var. Ticari binalarda kullanılan türden bir kapıya benziyor. Hafif aralıktı, ben de içeri baktım. Buranın misafir odası değil de Roan'ın odası olduğunu anlamamı sağlayan tek şey yerdeki bir çift erkek koşu ayakkabısı ve şifonyerin üzerindeki iki farklı kolonya şişesi.

Misafir yatak odası kendi odasından daha az steril görünüyor. Büyük,

kabarık bir yorgan ve birkaç renkli kırlent ile orta boy bir yatak var.

Komodinin üzerinde bir vazo çiçek bile var. Çantamı özenle hazırlanmış yatağın üzerine atıyorum ve gece için daha rahat kıyafetler giyiyorum.

Dışarı çıktığımda Roan bir koltuğa oturmadan önce yan masaya bir şişe bira ve bir tabanca koyuyordu. Aile yemeğine silah getiren erkeklerle büyümemiş olsaydım, belki daha çok korkar ya da endişelenirdim. Bunun yerine, gece şapkası için bir bardak viski dolduran birini izlemek kadar doğal geliyor.

Bir asker gibi mekanik ve pratik hareket ediyor, emniyetleri kontrol ediyor ve basın kontrolü yapıyor. Belki de bu yüzden burayı yaşanmış ve kişiselleştirilmiş hissettirmiyor. Çünkü kendini kendi olarak değil, daha büyük bir amacı olan bir asker olarak görüyor: aileye hizmet etmek.

"Neden yatak odanızın metal bir kapısı var?"

Eli şişesini almak üzere olduğu yerde donar ve çene kasları kasılır. Sanki programındaki geçici bir aksaklıkmış gibi, yaptığı işe geri dönüyor. "Odundan daha ucuz."

"Tamam." Cevap vermeyişine yarı gülüyor, yarı gözlerimi deviriyorum. "Ne lanet bir gün." Kanepeye uzanıp ayaklarımı sehpanın üzerine koyuyorum ve burada kendimi şaşırtıcı bir şekilde evimde hissediyorum. Her ne kadar buraya son gelişimde Roan'a güvenmediğim tüm nedenler için küfrediyor olsam da. Ve Chariot'ta söylediklerime rağmen ondan nefret etmiyorum.

Yani, bazen öyle hissediyorum. Çilek tarlasından sonra soru sorduğum için beni terslemesi gibi. Ya da hem sinirlerimi bozan hem de beni tahrik eden o kibirli bakışı. Ya da tüm bu dokunmama kuralının bir saçmalık olduğunu bilmek gibi çünkü o da ben de biliyoruz ki istese onu durduramam. O da bunu kanıtladı.

Bu sinir bozucu ve kafa karıştırıcı bir durum çünkü hem buna saygı göstermesini istiyorum hem de bunu bozmasını istiyorum. *Tanrım*, bunu bozmasını istiyorum.

"Kaybetmeyi sevmiyorsun, değil mi?" Şişesinin üzerinden bana alaycı bir bakış atıyor.

"Kimse var mı?" Alay ettim. Etraf temizlendikten sonra 1604 numaralı odaya girmek için anahtar kartımızı kullandık ama oda tamamen boşaltılmıştı ve temizlik malzemesi gibi kokuyordu.

Omuz silkiyor, sonra kollarını ve dizlerini iki yana açarak biradan uzun, yavaş bir yudum alıyor. Eşit derecede yorgun ve rahat görünüyor, ancak yine de her zaman görev başında olan bir bekçi köpeği havası var.

"Her şey çıkmaz sokak değildi. Adamın videosunu Cash'e götüreceğim ve Diablo Entertainment hakkında sorular sormaya başlayacağım. Bir şey bilen varsa, öğreneceğiz."

"Sanki bir hayaleti kovalıyormuşuz gibi geliyor," diyorum yüksek sesle.

"Her erkeğin bir zayıflığı vardır. Biz onunkini bulacağız." Gözlerinde çelik gibi bir ifade var, sanki bu işi daha çok kişisel bir görev olarak görmeye başlamış gibi. Yan masadan bir kitap alıp okumaya başlıyor ve konuşmayı etkili bir şekilde sonlandırıyor.

Çantamdan bilgisayarımı alıyorum ve sanki uzun bir günün ardından birlikte gevşemek dünyanın en doğal şeyiymiş gibi ikimiz de işimize bakıyoruz. Beni deli etse de Roan'ın hayatımda bu kadar çabuk rahatlatıcı bir demirbaş haline gelmesi beni şaşırtıyor.

Aklımdan bir düşünce geçiyor ve enstitünün uzak sunucusuna giriş yapıyorum. Biraz zamanımı alıyor ama işim bittiğinde dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve dehşet verici bir farkındalıkla dik oturuyorum.

"Ne oldu?" Roan kitabını kapatarak soruyor. Cevap vermediğim sürece - çünkü keşfettiğim şeyi dile getirmek istediğimden emin değilim- kaşları birbirine daha çok kenetleniyor. "Cortez, konuş benimle," diye emrediyor, ama neredeyse rahatlatıcı hissettiren endişeli bir alt tonla.

Sonunda konuştuğumda ağzım kurudu. "Occam'ın usturası prensibini biliyor musun?"

"Evet, en basit cevap genellikle doğru olandır."

"Bunu işte her zaman kullanırız. Hyoid kırıkları insanlardaki tüm kırıkların yüzde 0,002'sini oluşturur, ancak boğulma yoluyla işlenen tüm cinayetlerin üçte birinde görülür. Araba kazalarında veya dövüş sanatlarında künt kuvvet travmasıyla da meydana gelebilir, ancak bu son derece nadirdir. Yani bir ceset kırık hyoid kemiği ile geldiğinde-"

Roan başını sallayarak, "Boğulduklarını varsayabiliriz," diye cümlemi tamamladı.

"Doğru. Yani..." Midem bulanıyor. "Geri dönüp DSM Nakliyat'tan aldığımız tüm sahipsiz cesetlerin teslimat tarihlerine baktım ve hepsi de babamın June Harbor'a yaptığı ziyaretlerden birkaç gün öncesine ya da bu ziyaretlerden birine denk geliyor. Bu büyük bir tesadüf olabilir ya da..." Sesim kesiliyor ve bariz sonuçla yüzleşemeyerek yere bakıyorum.

"Ya da en basit cevap genellikle doğru olandır."

Otelden sonra giydiğim salon gömleğinin etekleriyle oynuyorum. "Ne yapacağım ben?" Sesim kırılgan çıkıyor. Roan başlangıçta beni bu konuda uyarmıştı. Bu işin arkasında babamın olup olmadığını gerçekten bilmek ister miydim?

öldürülen kadınlar? Şimdi, gerçek yüzüme bakıyor ve bununla başa çıkabileceğimden emin değilim.

Arkasına yaslanıyor ve parmaklarını başının üstünde birleştirerek iç çekiyor. Gözleri tavanda geziniyor ve düşünüyormuş gibi yavaşça başını sallıyor. Belli ki bir şeyler düşünüyor, zihninde bir şeyler tasarlıyor ama ne olduğuna dair ipuçlarını yüzünden uzak tutuyor. Bir sonuca varmış olmalı ki öne doğru sallanıyor ve dirseklerini dizlerine dayayıp düşünceli bir şekilde soruyor: "Peki ya Tayland?"

Soru sormak için başımı sallıyorum. "Ne?"

"Akşam yemeği için. Tayland yemeğine ne dersin? Şu anda baban için yapılacak bir şey yok ve kim bilir, belki de bir araba kazasında kırılan dil kemiği gibi bir şeydir - bariz bir cevap değil ama imkansız da değil."

Bu fikri takdir ederek zayıfça gülümsüyorum. "Sen ne düşünüyorsun?" "Karar veremiyorum ama sanırım yeşil köriye meyilliyim-"

"Hayır, *tonto*." Gülüyorum ama sonra daha ciddi bir şekilde "Babam hakkında" diyorum.

Konuşmak için ben gözlerine bakana kadar bekliyor. "Benim ne düşündüğüm önemli değil. Benim ne düşündüğüm gerçeği etkilemeyecek ve önemli olan da bu. Henüz tüm bilgilere sahip değiliz, bu yüzden sadece öyle *görünüyor* diye bir şeyin doğru olduğunu varsaymak aptallık olur."

Derin bir nefes alıyorum, başımı sallıyorum, vardığım tüm sonuçları dosyalamak ve daha fazlasını öğrenene kadar bir kenara koymak istiyorum. "Ben pedi getireyim."

Roan memnun bir şekilde gülümsüyor. "İşte benim kızım."

Eminim akşam yemeğini kendi seçtiği için mutlu olmaktan başka bir şey kastetmiyordur ama onun sevgilisi olma fikri midemi bulandırıyor. Bu, önümüzdeki üzücü soruyu biraz daha az

ürkütücü. Ancak onun sevgilisi olma fikrine bağlanmak çok daha büyük bir tehdit oluşturmaktadır.

Roan

Filmin yarısında, iyi tatlı seçimlerim olmadığı için beni azarladı ve tadının gerçek anlaşma kadar iyi olduğunu savunduğumda beni robot olmakla suçladı. Tam olarak ne zaman uyuduğunu hatırlamıyorum. Ona göre "tatlı için üzücü, ketojenik bir bahane" olan dondurmamın yarısını bitirdikten bir süre sonra olmalı. Filmin sonunda ayağa kalktığımda yan yatmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, derin bir uykuya dalmıştı.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Daha önce kanepemde sızmak şöyle dursun, hiç bir kadınla yatıya kalmamıştım. İçeri girmiş ve kendini evinde hissetmiş vahşi bir hayvan gibi ona bakıyorum. Onu misafir yatak odasına taşımayı düşünüyorum ama nedense kollarımın arasında, vücudunu bana sarmış bir şekilde yatma ihtimali, yanan bir binaya girmek kadar tehlikeli geliyor.

Bir bira daha alıp yavaşça yudumluyorum, onunla ne yapacağımı düşünürken nefesinin sürekli yükselip alçalmasını izliyorum. Bazı fikirler bulabilmek umuduyla kardeşlerimin neler yapabileceğini gözden geçiriyorum.

Cash onu yatağına taşırdı, *kendi yatağına*.

Lochlan onun arkasına geçer ve onu göğsüne yaslardı. *Zor pas*.

Finn onu olduğu gibi bırakırdı çünkü orada uyumaya karar vermişti. *Belki de* üzerine bir battaniye atardı.

Bu en mantıklı yanıt gibi görünüyor - gerçi erkek kardeşlerimden herhangi birini tanımlamak için "mantıklı" kelimesini kullanır mıyım bilmiyorum, özellikle de kadınlar söz konusu olduğunda. Battaniye almak için misafir odasına gidiyorum, yataktan hafif bir örtü alıyorum. Elimde tutuyorum, tereddüt ediyorum çünkü geceleri klimayı kısık tuttuğumu biliyorum. *Üşür mü?*

Ellerimi yüzüme sildim. Bu iş iyice saçma bir hal almaya başladı. Battaniyeyi yatağa geri atıyorum ve dolaptan daha ağır bir tane alıyorum, gözlerim ayrılmadan önce yastıklara takılıyor. Başımı sallıyorum. *Prences* kafasını koyacak bir yastık olmadan da bir gece dayanabilir.

Oturma odasına dönüp battaniyeyi onun üzerine örtüyorum, sonra da koltuğu odanın diğer ucuna, kapıya bakacak şekilde sürüklüyorum. Sandalyenin minderlerine gömülüp gözlerimi kapatıyorum, bu aptalca destanı sona erdirmek için uyumaya hazırım. Ama bir şey başımın etini yemeye devam ediyor ve ayağa fırlayıp o lanet yastığı almak için misafir odasına geri dönüyorum.

Başını nazikçe kaldırıyorum. Göz kapakları hafifçe titriyor ama neyse ki uyanmıyor. Onu kanepemde rahat ettirmek için yaptığım acınası girişimin ortasında uyanmasından daha korkunç bir şey düşünemiyorum. Görmesine izin verdiğim parçalarımı dikkatle seçtim ve beni başının altına yastık koymaya zorlayan şey bunlardan biri değil.

Koltuğa geri yerleştiğimde, hemen uykuya dalıyorum.

Sabah, bacaklarım önümde uzanıyor ve boynum ağrıyor. Yumuşak bir hışırtı beni sarsarak uyandırdı. Başımı yana çevirip tehdidin geldiği yöne bakıyorum, ancak Reggie'nin bana far görmüş geyik gibi baktığını görüyorum. Sönüyorum ve kolçakları sıkıca kavrayan parmaklarım gevşiyor.

"Neden orada uyuyorsun?" diye soruyor, sesi meraklı ve hafif.

"Kanepedeydin," diye açıklıyorum basitçe.

"Peki ya yatak odan?"

"Sen buradaydın, ben de buradaydım."

Sandalye titremeye başlıyor ve telefonumu çıkarmak için mindere gömülüyorum. "Evet... Tamam... Delancey'de, değil mi?.. Tamam, görüşürüz." Ayağa kalkıyorum ve ona "Güvenli ev hazır." diyorum.

Bölüm 16

Lağım Faresi

Roan

I kaldırımdaki bodrum kapağını aç. Önce Reggie gidiyor, sonra ben Dino's Meats and Deli'nin bodrumuna giriyorum. Kurutulmuş gıda maddeleri rafları

Bir duvar ve bir yığın boş ürün kutusu bir köşede toplanıyor. Üzerinde tuş takımı olan bir kapı ana kata çıkan bir merdiven boşluğuna açılıyor. Şifreyi giriyorum ve kapı açılmak yerine üzerimizdeki havalandırma açılıyor ve bir merdiven gizli tavan arasından duvardan aşağı kayıyor.

"Önce bayanlar." Elimi uzatıyorum ve o da ilk defa yüzlerce soru sormadan tırmanmaya başlıyor. Aslında, peşinden basamaklara tutunurken, araba yolculuğu sırasında bir mesaj aldığından beri alışılmadık derecede sessiz olduğunu fark ediyorum. Bu durum hislerimi alarma geçirdi.

Merdivenin tepesindeki dönüştürülmüş tavan arası süslü değil, ama güvenli evler açısından çoğundan daha iyi. Arka köşede bir şifonyer, bir duvar boyunca orta boy bir yatak ve diğer duvarın karşısında basit bir mini mutfak var. Burayı diğer stüdyolardan farklı kılan tek şey kaçırılması zor olan banyosu-

"Banyo duvarları neden camdan yapılmış?" Reggie şaşkın şaşkın bakar. Bir bölme kapısının arkasındaki tuvalet dışında banyonun her yeri görülebiliyor. Bir köşeyi kaplayan duş da dahil.

"Burası güvenli bir ev. Seni her zaman gözümün önünde tutabilmem gerekiyor," diyorum basitçe.

"Her neyse." Çantasını yatağın üzerine atıyor ve kenarına oturup telefonuna bakıyor.

Tırnaklarını karıştırdığını fark ediyorum, bu da canını sıkan bir şey olduğu anlamına geliyor. "Sana kim mesaj attı?"

"Kimse," diyor hızlı ve savunmacı bir şekilde, telefonunu önemsiz bir şeymiş gibi yatağın üzerine fırlatıyor. Ben ona doğru hamle yapıyorum, o da kapmak için çabalıyor ama çok yavaş. "Hey!"

Telefonu başımın üzerinde tutuyorum ve o da almak için zıplıyor, kolumu çekiştiriyor ve bana İspanyolca küfrediyor. Telefonun kilidini açıp mesajlarını görüntülerken "Şifremi nereden biliyorsun?" diye itiraz ediyor.

Dikkatimi telefondan ayırıp ona sırtıyorum. "Senin hakkında her şeyi biliyorum, küçük tehdit." Sonra bilinmeyen bir numaradan gelen mesajı yüksek sesle okudum: "Sofia'ya gerçekten ne olduğunu biliyorum. Pier 17. Yalnız gel." Telefonu ona geri veriyorum ve kollarını kavuşturarak meydan okurcasına ofluyor. "Ciddi ciddi gitmeyi düşünmüyordun, değil mi?"

"Pek de davetli sayılmazsın," diye karşılık veriyor.

"*Tanrım*, Cortez. Bunun ne kadar aptalca olduğunu görmüyor musun?" Ellerimi saçlarımın üzerinde gezdirip adımlarımı hızlandırıyorum. "Güvenli bir evde kalmamızın bir sebebi var-"

"Ama o Sofia. Ya-"

"Onun senin için ne anlama geldiğini biliyorum, ama *onlar da biliyor* ve onu sana karşı kullanmaya çalışıyorlar." Sesimi alçalttım, acının ve kendinden nefretin farkındaydım.

Acısını biraz olsun dindirmek için aptalca bir şey yapmanın cazibesi yüzüne vuruyordu.

Avuçlarının topuklarını gözlerine bastırıyor ve inliyor. "Biliyorum, sadece..." Başını sallar ve parmaklarını kabaca saçlarında gezdirir.

Bunu söylemek istemiyorum ama cevaplara olan arzusunun muhakemesini ne kadar kolay gölgeleyebileceğini görüyorum. Çenemi kaldırıyorum ve sesimi düz ve sert tutuyorum. "Kaçmaya çalışırsan, seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmem."

"Bu ne anlama geliyor?" Bana acı acı bakıyor ve bundan nefret ediyorum. Sonunda onun yanında kötü adamdan başka bir şey olduğumu hissettim ve şimdi bana yine en baştaki gibi bakıyor.

Burnumu çekiyorum, incinmişlik ve yetersizlik duygularını bastırıyorum, böylece taş bir duvardan başka bir şey görmüyor. "Beni it ve öğren."

Alay ediyor, sonra içinden mırıldanıyor: "Tam da senin gerçekten bir kalbin olduğunu düşünmeye başlamıştım."

Sözleri göğsüme saplanan bir hançer gibi, derinlere inmesine izin veriyorum. Bu acının bana günün sonunda onun bir iş olduğunu ve duygularımın bununla hiçbir ilgisi olmadığını hatırlatmasına izin veriyorum.

O yatağı alıyor, ben masayı alıyorum ve düşmanca bir sessizlik içinde kaynıyoruz. Bir saat sonra ayakkabılarını tekmeledi ve yirmi dakikadır kitabından başını kaldırmadı, bu yüzden hiçbir yere gitmediğini varsaymanın güvenli olduğunu düşünüyorum. Çok ihtiyacım olan bir tuvalet molası verdim.

Aradan on saniye bile geçmeden havalandırma deliğinin ve merdivenin mekanik uğultusunu duyuyorum. "*Kahretsin*," diye tıslıyorum, kendimi pantolonum aşağıdayken yakalanmış bir aptal gibi hissediyorum - kelimenin tam anlamıyla.

Hay sikeyim. İşimi bitirmek için acele ediyorum, masadan bir çift kelepçe

alıyorum ve son on iki basamağı atlayarak bodruma iniyorum. Yanaklarım yanıyor, kendime kızıyorum ve ona sinirleniyorum. Ayaklarının kaybolduğunu gördüm.

merdivenlerin üstündeki sokağa. Eğer onu bekleyen bir araba varsa yandım. Bacaklarımı daha sert itiyorum, basamakları ikişer ikişer çıkıyorum. "Cortez!"

Başını çeviriyor ve gözlerimiz kilitlendiğinde *fısıldadığını* görüyorum. Bana dönüp bakmakla o kadar meşgul ki, caddede hızla ilerleyen dev buzdolabı kamyonunu göremiyor, tam içine girmek üzereyken. "Dur!" Bağıriyorum, kamyon vızıldayarak geçerken onu geri çekmek için her zamankinden daha hızlı koşuyorum.

Sokak yıkandıktan sonra oluklarda kalan siyah su birikintisinden geçerek üzerimize bir dalga gönderiyor. Önümde tutunan Reggie suyun çoğunun bana çarpmasını engelliyor ama sıırıslıkam oluyor.

"İğrenç!" diye bağıriyor, elimde çılgınca dönüyor ama iki elini de arkadan tutup kelepçeleylene kadar bırakmıyorum. "Beni kelepçeliyor musun lan?" diye bağıriyor ve sokakta kimse olmadığı için şükrediyorum.

Oluktan yeni çıkmış gibi kirli, kahverengi su damlatıyor ve ıslak, iğrenç bir saç telini yüzünden çekmeye çalışıyor. "Sana bunun olacağını söylemiştim," diye homurdanıyorum ve o da bana ateşli bir kaş çatmayla karşılık veriyor.

Kaçmaya karar verdiği anı, kaçmadan saniyeler önce gözlerinde görüyorum. Kaldırımında sağa doğru kaçıyor ve ben onu sadece birkaç saniye sonra yakalıyorum.

Onu belinden kavrayıp omzuma atıyorum ve sırtıma tekme atıp feryat ediyor. "Bana dokunmaya iznin yok!"

"İnan bana, lağım faresi gibi görünüp kokarken sana dokunmak şöyle dursun, üç metre yakınında bile olmak istemiyorum," diye homurdanıyorum burnumu kıvrarak.

"O zaman beni yere bırak!" diye bağıriyor.

"Bu senin güvenliğin için," diye ısııyorum ve onu merdivenlerden aşağı taşıyorum. Onu yere bıraktıktan sonra kapağı kilitlemek için bir asma kilit kullanıyorum. Dikkatle baktı. "Bu da senin güvenliğin için."

Merdivene doğru yürüyorum ve o kendini beğenmiş bir şekilde gülüyor. "Şimdi oraya nasıl çıkacağım, dahi?"

"Kapa çeneni, olur mu?" Alnımı ovuyorum. Başımı ağrıtıyor. Sonra onu kucağıma alıp omzuma atıyorum, onu kontrol edebilmemin tek yolu buymuş gibi hissetmeye başlıyorum.

Tek elle tırmanmaya başlıyorum ve geçen seferki gibi çırpınmıyor ama "Beni düşürürsen taşaklarını keserim" diye tehdit ediyor. Yol boyunca beni cezalandırmanın diğer yaratıcı yolları arasında.

Merdivenin kontrol kutusundan anahtarı çıkarıyorum ve cebime koyarken beni izlediğinden emin oluyorum. "Anahtar yoksa, çıkış da yok."

"Pekâlâ, demek istediğini anladım. Kelepçelerimi çöz de üzerimdeki bu pisliği yıkayabileyim." Çamurlu suyun bir kısmı kurumaya başlamış, yüzünü gri kalıntılar kaplamıştı.

Başparmağımı yaralı parmak eklemlerime sürüp alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum. "Duş alabilirsin ama kelepçelerini çözmeyeceğim."

Sırtı bana dönük olana kadar dönüyor ve ellerini oynatıyor. "Bunlar üzerimdeyken bunu nasıl yapmamı bekliyorsun?"

"Sana yardım edebilirim" - dudaklarımda yavaş bir gülümseme beliriyor - "ama kırılmıyorum
senin kuralların."

"Cehenneme git, Fox." Başını dramatik bir şekilde sallayarak ıslak saçlarıyla yüzüme kasıtlı olarak vuruyor. Çalımlarla banyoya giriyor ve yüzüme çarpacak bir kapı olmadığını fark edince yüksek sesle inliyor.

Reggie

Lanet olası bir *kapı* bile yok. Bu banyo hayatımda gördüğüm en saçma şey. Ama Roan'un şimdi ondan yardım isteyeceğimi düşünmesi kadar saçma değil. Ya da ben öyle sanıyordum... Ta ki pantolonumu kalçamın dörtte biri kadar indirmem on dakikamı alana kadar.

Tüm bu zaman boyunca, Roan camın diğer tarafında durup benim mücadelemi izliyor. İşi daha da kötüleştiren şey ise hiç böbürlenmemesi. Tek yapması gereken başını hafifçe eğip dudaklarında bir sırıtiş hayaleti ile orada durmak ve ben kendimi iki ayak uzunluğunda hissediyorum. Her nasılsa, beni bir patates çuvalı gibi fırlatıp atmasına rağmen, ben bir lağım faresi gibi görünüp kokarken onun gömleğinde sadece hafif bir leke var.

"Ahmak, buraya gel." Başımı ona doğru salladım. Kendini beğenmiş piç kulağını kapatıyor ve kaşları birbirine çarparak cama doğru eğiliyor. "*Lütfen*." Bu boktan şeyden kurtulmak istiyorum. Şehrin en iğrenç sokak suyunun üzerimde olduğu düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor.

Bir santim bile kıpırdamıyor ama kaşını kaldırıyor. Başımı arkaya atıyorum ve teslim oluyorum. "Lütfen f adresinden kıyafetlerimi almama yardım eder misiniz?" ¹

"Yalvarmak sana yakışıyor." Gözleri kararıyor ve sesi boğuk çıkıyor, o kadar çakıllı ki kollarımdan aşağıya kum gibi sıyrıldığını hissedebiliyorum. Yanımdan geçip suyu açıyor. Duş, banyonun geri kalanından yer dışında başka bir şeyle ayrılmıyor. Bir köşeye sıkışmış, banyoyu

Odanın geri kalanıyla aynı mavi fayanslı zemin. Perde yok, küvet yok, kapı yok, yarım bir duvar bile yok. Her şey açıkta.

Bir metal sesi duyuyorum ve ardından bir çakının keskin ucunun omzumda sürüklendiğini hissediyorum. Bıçağı boynumun yamacında gezdirip çenemin altında durduğunda derin derin yutkunuyorum. "Nabzını görebiliyorum." Bıçağın yassı kısmını derimin derinliklerine bastırıyor ve nabzımın derimin içine doğru itildiğini hissediyorum.

Her şey, şahdamarımı ince ince kaplayan derimi ısırarak hassas noktaya kadar daralmış durumda. Tek temas noktamız boğazımın birleştiği yerdeki bıçağı olmasına rağmen sırtımdaki varlığı boğucu. Burnumdan uzun ve dolu nefesler alıyorum, nabzımın yükselmesini ve beni bekleyen bıçağına atlamasını engellemek için her şeyi yapıyorum.

Tişörtü boynumdan kaldırıyor ve ıslak saçlarımı omzumdan fırçalamak için kullanıyor. "Umarım bu tişörtü çok sevmemişsindir." Atletimin askılarını kesiyor ve kalçalarımın bir yığın haline geliyor.

"Bu kıyafetleri zaten yakıyorum."

Sütyenimi çözerken yansımalarımızı izlemek için yanımdaki aynaya bakıyorum ve göğsü ağır bir nefesle çöküyor. Sütyenimin askılarını kestiğinde yere düşmesin diye kollarımı yanıma sıkıştırıyorum.

Yanaklarım ısınıyor ve düşmesine izin vermeden önce tenim karıncalanıyor. Parmakları kıvrılmış atletimi büküyor ve kalçalarımın aşağı doğru kaydırmaya başlıyor. Taytımı çıkarmaya çalışırken durduğum yere geldiğinde dizlerinin üzerine çöküyor. Göğsüm aciliyet ihtiyacıyla yanıyor, alt midemde yavaş yavaş demlenen ve bunu uzatmak isteyen sıcaklıkla savaşıyor. Bakışları kırımın açıkta kalan üst kısmını kavuruyor. Pantolonumu ve gömleğimi yumruklayarak her şeyi aşağı çekiyor.

Gözlerim aynaya kayıyor ve Roan'ın çoktan orada olduğunu görüyorum. Çıplak bedenime bakarken alt dudağı aralanıyor ve kaşları acı çekiyormuş gibi birbirine dolanıyor. Başını geriye atıyor ve çenesini sıkıyor, boynu bir yutkunmayla sallanıyor.

Onun ilgisinin ağırlığını kaldıramam. Ben bu kadar açıktayken, üzerimi örtemezken ve o tamamen giyinikken olmaz. Yanından geçip sıcak suyun akışına girdiğimde ona bakmıyorum. O da gitmiyor.

Onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum ve duvara oyulmuş bir raftan bir şişe vücut yıkama suyu alıyorum. Ellerim arkamdayken tutması zor ve garip. Şişeyi bırakıyorum ve ondan tekrar yardım istemek zorunda kalacağımı bilmek yanaklarımı ısıtıyor.

Şişenin duşun ortasına yuvarlanmasını izliyor, sonra kapüşonlu bakışlarını bana kaydırıyor. Sokak suyunun pis kokusu buharın içinde büyümüş gibi görünüyor. Mümkün olsaydı, üzerimdeki pisliği haşlayana kadar suyun altında dururdum. Ama temizlenene kadar kendimi temiz hissetmeyeceğim.

"Bana yardım edecek misin?" Ayaklarıma bakıyorum.

"Sana dokunmam gerekecek," diyor korkuyla, sanki *dokunacağından* emin değilmiş gibi.

halledebilir.

"Sadece beni yıkamak için, başka bir şey için değil." Kelimeler içimde titreyen aleve ihanet gibi geliyor.

Yaklaşıyor. "Arkanı dön." Duvardan çıkarılabilir duş başlığını alıyor ve saçlarımı ıslatıyor. Şampuanı nazik parmaklarıyla saçlarıma masaj yaparak yedirmeye başladığında geriliyorum. Çok tatlı, çok şefkatli geliyor. Ama saç kremini durulamaya başladığında, sert ellerinin ve yumuşak dokunuşlarının hissine kapılıyorum.

Hala yerde duran vücut yıkayıcısına uzanıyor ve içimi bir panik kaplıyor. "Dokunma bana," diyorum hızlıca ve kaşlarını kaldırıyor. "Dokunma.

Bana doğrudan dokun. Aramızda bir bez bulundur." Eğer bana dokunursa, ten tene, sanırım yanabilirim. Su beyaz gömleğini ıslatmış ve belirgin göbeğine yapışıyor. Islak kumaşın arasından görünen dövmlerinin bulanık çizgileri gizli bir tuval gibi.

Arkama geçerek, kirleri temizlemek gibi hassas ve sıkıcı bir işe başlıyor. Elinin her geçişinde cızırtılı havlu bezi etimin üzerinde gezdiriyor ve tenimin karıncalanmasına neden oluyor. Sırtımın alt kısmına ulaştığında, nefesimi sabit tutmak için mücadele etmek zorunda kalıyorum.

"Bacaklarını aç," diye hışırıyor, sesi boynumdaki nefesinin hafif tüylenmesine kıyasla çiğ ve sert. Kalbim sudan çıkmış balık gibi sıçırıyor ve çırpınıyor, işe yaramaz bir şekilde çırpınıyor. Bacaklarım ve ayaklarım sertçe birbirine kenetleniyor. Onları yavaşça birbirinden ayırıyorum ve ondan gelen titrek bir nefes omurgamda bir ürperti yaratıyor.

Sabunlu bezi kıcıımın kıvrımlarına ve kalçalarımın kabarıklığına doğru sürüyor. Bezi kalçamın arkasında aşağı yukarı gezdirdiğinde başım dönüyor. Tenim daha da hassaslaşıyor ve gıdıklanıyor, ayak parmaklarımı fayansın içine kıvrıyorum. İşini bitirdikten sonra duş başlığını sırtıma doğru tutuyor ve her tarafıma püskürtüyor.

Önümde durmak için hareket ediyor ve bakışları vücudumda geziniyor, buz gibi soğuk ve aynı zamanda öfkeli bir cehennem. Gözü kapalı bir şekilde beze daha fazla vücut yıkama suyu eklerken diliyle yanağını dürtüyor. Taze mandalina ve bambu kokusu buharı dolduruyor.

Havluyu iki parmağına sarıp yanaklarımı silmeye başladığında gözlerim faltaşı gibi açılıyor. Göz kapaklarımı nazikçe fırçalarken o kadar hassas ki, gözlerim kapalıyken bu şefkatli dokunuşun ardındaki kişinin o olduğuna inanamıyorum. Bitirdiğinde ve sabun durulandığında, gözlerimi açtığımda onunkilerin genişlediğini ve alt dudağında dişlerinin kazdığı çukurlar olduğunu görüyorum.

Karnım sıkışıyor ve o göğüslerimi yıkarken içimde bir sıcaklık oluşuyor, meme uçlarım sıcak suya rağmen sertleşiyor. Eli vücudumda aşağılara indikçe sinirlerim daha da titriyor. Kaburgalarımın dibindeki aslan dövmesini ve göbek deliğimin altındaki V şeklindeki zeytin dallarını okşuyor, sonra kalçamla uyluğumun birleştiği yere geldiğinde duruyor.

Göğsünden ne tam bir iç çekiş ne de tam bir inilti sayılabilecek bir ses geliyor. Bu sert ses içimdeki ilkel arzuyu tırmalıyor. Bir dizine eğilip bir ayağımı kalçasının üzerine kaldırdığında neredeyse başımın döndüğünü hissediyorum.

Gömleği sırlıslıkla olmuştur, siyah pantolonu ise daha da koyu bir gece yarısı rengine bürünmüş. Kumaşın her santimi her bir kası öpüyor ve sarıyor, vücuduna yapışıyor. Ayak bileğimden başlıyor, yavaşça baldırıma doğru ilerliyor. O hâlâ örtülüken tamamen çıplak olmanın bunu daha da dayanılmaz bir samimiyete dönüştüren bir yanı var.

Dizimi yana doğru iterek beni ona doğru açıyor ve eli uyluğumun iç kısmına doğru kayarken keskin bir nefes çekiyorum. Daha da yaklaşarak bakışlarını bedenimden ayırıp gözlerime kilitliyor. Amıma ulaşmadan hemen önce yönünü değiştirip kalçamla uyluğum arasındaki hassas kıvrımın üzerinde kaymaya başladığında nefesim kesiliyor. "*Roan...*" Dudaklarımdan yumuşak bir yakarış dökülüyor, ancak tek bir nefesten daha yüksek sesle.

Boştaki eli sıkı, beyaz bir yumruk haline gelmeseydi beni duyduğundan bile emin olamazdım. Hiçbir şey söylemiyor. Bana bakmıyor. Hava benim cevapsız yakarışımla kalınlaşırken diğer bacağına geçti.

Duş başlığını tekrar tutarak, gövdeyi ve her bir bacağı durularken dizlerinin üzerinde kalıyor. Suyu bacağımdan yukarı doğru akıtırken göğsünün daha derin nefeslerle yükselişini izliyorum.

Vücudum içten dışa doğru daha da ısınıyor ve buna kıyasla sıcak su ılık geliyor. Amımın üzerinden diğer bacağıma geçerken gözleri kapüşonlu ve şehvetli bir şekilde hareketlerini izliyor, vücudum hafif bir ürperti veriyor. Ağzı açık kalıyor, sonra tepkimden büyülenmiş gibi alt dudağını ıslatıyor. Tekrar geçiyor, beni ürperten yerde sadece bir saniyeliğine geziniyor.

Bunu tekrar tekrar yapıyor, gözlerini kaldırıp kaşlarımın nasıl birbirine çarptığını ve nefes alışımın her geçişte, her geçen saniyede daha da çaresizleştiğini izliyor. Artık istemekten, yalvarmaktan utanç duymuyorum. Klitorisim ihtiyaç ve beklenti içinde şişerken, amım hiçbir şeyin etrafında acı verici bir şekilde sıkılıyor. "Lütfen. *Lütfen*, Roan."

Aniden ayağa kalkar ve suyu kapatır. "Dokunmak yok."

Tırmanıştan başım dönüyor, ancak zirveden önce aniden düşüyorum. Narenciye kokusu buharda asılı kalıyor. Kendimi temiz ama çiğ hissediyorum. Roan omuzlarıma bir havlu sarıyor ama kendimi daha az açıkta hissetmiyorum.

Doğruca çatı katının arka tarafındaki küçük pencereye gider ve pencereyi iterek açar. Pencere pervazından bir paket sigara alır, bir tane yakar ve bir ayağını üzerine koyarak çıkıntıya oturur.

Arkasına yaslanıp uzun bir nefes çektikten sonra dumanı pencereden dışarı üflüyor. Yanına gidiyorum ve bakışlarını mavi gökyüzünden ayırmadan sigarasını bana uzatıyor. Üzerindeki stresin, kendini tutma stresinin dağıldığını hissedebiliyorum. Dudaklarım sigarayı tutan iki parmağına değene kadar gözleri dışarıda kalıyor. Bir kırbaç şaklaması gibi keskin ve yakıcı bir şekilde beni kesiyorlar. Tenimizin değdiği yerde daralıyorlar ve buz grisi gözbebeklerinin ardında alevler yanıyor.

Ağzımı geri çekiyorum ve dilim alt dudağımın üzerinde gezinirken nefesimi tutuyorum. Önümü pencere pervazına yaslıyorum ve nefes veriyorum, duman

Ön kolumu saran bir yılan gibi dışarıda dönüyor.

Roan'ın kalın bir nefes daha aldığını duyuyorum ve dumanının benimkine katılmasını izliyorum. Sonra söylediği şey beni şaşırttı. "Meksika'da bir suikastçı dostum var. Sofia bir suikastsa ve o yapmadıysa, kimin yaptığını biliyordur." Gözlerim duygusallaşıyor. "Ne olduğunu öğrenmek için güvenliğini tehlikeye atmakta ısrar edeceksen, o zaman ben senin için öğrenirim."

Teşekkürüm boğazımda düğümleniyor ve beni bu şekilde hissettiren başka bir hediye hatırladığımı sanmıyorum.

Bölüm 17

Seni Düşünüyorum

Reggie

L Umarım gri saçlı adamı yakında bulurlar. ¹ Roan'la burada tıkkılı kalalı daha bir gün bile olmadı, yine de lanet olası derimden sıçramak üzereyim.

Bütün gününü odanın etrafında dönerek geçiriyor. İster volta atarken öfkeyle bir mesaj yazsın, ister sigara içmek için pencereye gidip gelsin, Roan yürümüyor. Geziniyor. Sanki bir aslanla kapana kısılmış gibiyim. Kafesinin her boyutunda sinsice dolaşıyor.

Daha az gergin olduğumu söyleyemem. Duşta, içimde parlak ve sıcak bir şekilde yanan ve sönmeyi reddeden bir şeyi ateşledi. Bütün gün canlı bir telin üzerinde oturmak gibiydi. Tek yatağı paylaşmak zorunda kalacağımız andan korkuyordum. Kalçalarımın arasındaki ağrıyan ihtiyaç kadar yatak da beni rahatsız ediyor. Bu dokunmama kuralının en iyisi olduğunu biliyorum ama aramızdaki sınırlar hızla yok oluyor.

Ama babam haklıydı. Ben yokum. Ve geri dönmeyi planlamıyorum. İnsanların kartele bir şehir kulübü gibi girip çıkmasına izin veremezsiniz. Ya içindesindir ya da dışında... ve ölü. Sekiz yıl önce farklıydı.

Sofia'nın kaybıyla ve El Jefe'nin kızı olmakla uğraşırken. İçerideki hayatım daha başlamadan çekip gidebilirdim.

Eğer bu hayata geri dönersem, bunu bir Tilki'nin kolunda yapamam ve geri dönmeden de bir Tilki'nin kolunda olamam. Tehdit geçtikten ve iş bittikten sonra, Roan ve ben yollarımızı ayıracağız. En iyisi hiçbir şeyin başlamaması.

Birine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrendikten sonra onu bırakmayı sevmiyorum.

Roan duş alacağını söylediğinde saat daha dokuz olmasına rağmen, o bana katılmadan önce uyumaya çalışmam gerektiğine karar veriyorum. Eğer o yatağa geldiğinde uyanık olmazsam, belki de sabah hiçbir şey olmamış gibi olur.

Banyonun cam duvarları buharlanmaya başlar başlamaz Roan kıyafetlerini çıkarıyor ve ben de yüzümü bir kitapla kapatıyorum. Mürekkepli omuzları ve sırtı geceleyin sisin üstündeki dağlar gibi buharı yarıp geçerken varlığını görmezden gelmek hiç de kolay değil. Karın kaslarından aşağıya ve gergin kürek kemiklerinin arasından akan su perçemleri zihnimde canlanırken vücudum sıcak ve kaşıntılı hissediyor. Kitabımı kapatıyorum, lambayı söndürüyorum ve aklımı yitirip ona katılmadan önce uykuya dalmaya kararlı bir şekilde yuvarlanıyorum.

Zihnimi sakinleştirmek için duşun sesine odaklanıyorum, bir yağmur ormanı olduğunu ve bu klostrofobik gerilim seviyesine sahip çatı katından uzakta bir yerde olduğumu hayal ediyorum. Suyun sesine odaklanmaya çalışıyorum ama sert bir nefes alış veriş araya giriyor. Bir kez, hayal edebilirdim. İki kez ve kafamın içinde olmadığını biliyorum.

Roan'ın karanlıkta pozisyonumun ayrıntılarını fark edemeyeceğini umarak yavaşça yuvarlanıyorum. Lamba kapalıyken duşun ışığı onu aydınlatıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Buharın içinde her şey sisli bir bulanıklık halinde ama

hareket çok net. Elinin silueti ileri geri pompalanırken sert bir inilti tüylerimi diken diken ediyor.

Ağzım kuruyor. Tenim yanıyor. Midem o kadar sıkışıyor ki nefes alamıyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, k lotumu çıkarma ve parmaklarımı bütün gün var olan ıslaklığın içinde kaydırma dürtüsüyle savaşmaya niyet ediyorum. Gürültülü bir şaplak sesiyle gözlerim çarparak açılıyor. İçgüdüsel olarak bakışlarım sese doğru yöneliyor ve Roan'ın büyük avucunu görüyorum, parmakları bükülmüş ve cam duvara yayılmış.

Başının arkaya doğru döndüğünü ve avucunun destek almak istercesine cama daha sert ve düz bir şekilde bastırđđını izlerken ağzımdan havadar bir inilti d k l yor. G rtlaktan verdiėđi nefesler daha da yükseliyor ve ben alevle daha fazla mücadele edemiyorum.

Yorganın altında k lotumdan sıyrılıyorum ve sonunda parmaklarımı ağrıyan klitorisime bastırıyorum. Ařaėđı doğru iniyorum ve tüm kayganlıėđı ve şişmiş eti hissediyorum. *Kahretsin, daha önce hiç bu kadar azgın olduėđumu sanmıyorum.*

Roan

Nefesimi tutup başımı arkaya atarken, orada durup kaynar suyun sırtıma vurmasına izin veriyorum. Serbest bırakma sonrası coşkulu his asla gelmiyor.² Bunun yerine daha da güçlü, daha sıcak bir *ihtiyaç* kan akışına bulaşarak nefes nefese kalıyorum, aletim yumruėđumda yumuşarken bile.

Tedirgin ve bitkinim. Yorgunum ama doymamışım. Eğer bugün buradaki zamanımızın geri kalanının nasıl ge eceėđinin bir g stergesiye, cehennemde ya da en azından cinsel arafın berbat bir versiyonunda

olduğumdan eminim. I

musluğu kapatıyorum. Tanıdık, nefes nefese bir vınlama duyduğum anda gelen sükûnet hızla dağılıyor. Kontrolüm zar zor devam ediyor.

Banyonun ışıklarını kapatıyorum ve görüşüm karanlığa alışana kadar karanlıkta bekliyorum. Yataktan gelen tüm sesler kesiliyor. Reggie'yi seçmeye başlıyorum, sırtüstü yatıyor, yüzü tamamen hareketsiz. Çok hareketsiz. Yüzü boş bir maske olsa da, göğsü onu ele veriyor, çarşafların altında fark edilir derecede derin nefes alıp veriyor.

Yatağa doğru yürüyorum, uyuyormuş gibi yapmakta ısrar ederse ne yapacağımı merak ediyorum. Yanına tırmanıp ben de aynısını mı yapacağım? Yoksa arkasına geçip boynunun eğimine doğru fısıldar mıyım, *uyan, senin içinde olmam gerek?*

Eski, ahşap döşeme tahtaları yaklaştıkça gıcırıyor ve her seferinde kıpırdayıp kıpırdamadığını görmek için donup kalıyorum. Yaklaştıkça aletim daha çok seğirmeye başlıyor. Uykuya dalmadan önce zihinsel olarak yumruğumu bir kez daha becermeye hazırlanıyorum ki, beyaz yorganın altından çıkan, yerinde olmayan siyah bir kumaş parçası görüyorum.

"Uyuyormuş gibi yapmana gerek yok."

"Öyleyim." Dudaklarını büzüyor ama gözlerini kapalı tutuyor, nefeslerimiz arasındaki boşluktaki tek ses çıplak tenimden aşağı kayan ve tahtaya düşen bir damla su olsa bile.

Daml

a.

Bırak

.

Çelik gibi bir kıkırdama beni terk ediyor. "*Mentirosa.*" Eğilip siyah külotunu battaniyenin altından çekip çıkarıyorum. O anda gözleri fal taşı gibi açıldı. Dantelli kumaşı parmağımın ucunda sallarken yüzündeki duygu kokteylini içime çekiyorum: şok, utanç, *arzu*. Sarhoşum ve unutulana kadar sürmeye kararlıyım.

"Yani benim elimi dar amcığın olmasını dileyerek sikmemi izlerken kendine dokunmuyor muydun?"

"Hayır," diye soluk soluğa bağılıyor, sesini gücenmiş gibi çıkarma cüretini göstererek. Doğruluyor ve çarşafları göğsüne doğru daha sıkı çekiyor.

"Beni, sadece uyuyabilmek için yumruğumu vurmak zorunda kalacağım kadar vahşi yaptığınızın bilmekten zevk almadınız mı?"

"Bu çok acınası," diye alay ediyor ama içinde nefret yok.

Kuru bir kahkaha attım. "Yanılıyor olsaydım öyle olurdu. Eğer burada *beni* düşünerek kendini tatmin ederken uyuyor numarası yapmasaydın."

Ses tonu yükselir. "Sen wro-"

Kızın telaşı beni daha da heyecanlandırıyor. "Kanıtla." "Ne?"

Dilimi azı dişlerimin üzerinde gezdiriyorum ve daha yavaş tekrarlıyorum, "*Kanıtla. It.*"

Kaşları birbirine çarpıyor, sonra gözleri büyüyor, küstahlaşıyor. "Ben nasıl-"

"Çarşafları indir, tişörtünü kaldır ve şu anda benim için sırlıslıkla olmadığınızı göster." Gözleri inanılmaz derecede büyüyor ve eminim yanakları binlerce derece hissediyor. Ağzı açılıp kapanıyor ve cevap veremiyor. Bunu yapmayacağını anladığımda ve zaten bildiğim bir şeyi kanıtlamak için onun kuralını bozmayacağıma emin olduğumda, onunla daha fazla alay ediyorum. "Elbette, seni parçalayacağım düşüncesiyle o daracık amını parmaklamadığını kanıtlamak istiyorsun-"

"Ne var biliyor musun? *Güzel*. Tamam!" Yorganı itiyor ve dizlerini kaldırarak iki ayağını da yatağın üzerine koyuyor. Aminin dolgun, çıplak dudaklarını görebiliyorum ama bu yeterli değil.

"Bu senin mükemmel bir amcığın olduğundan başka bir şeyi kanıtlamaz. Hâlâ sırlıslıkla olabilirsin." Başımı yana eğdim ve tembelce okşamaya başladım

ıslak k lotuyla sikimi ok uyordu. Banyodan  ıktı ımdan beri ilk kez gözleri benimkilerden ayrılıp a a ı yukarı hareket eden elime kaydı. Alt duda ını dişlerinin arasından geçiriyor ve bakışlarını tekrar kaldırdı ında, içinde kötülük ve  ehvetin kışkırtıcı bir kombinasyonu var.

Çenesini kararlı bir şekilde kaldırarak elini vücudundan a a ı kaydırıyor ve amını açıyor. İki parmağı a a ıya inip içinde kaybolurken bakışlarını ayıramıyorum. "Oh, lanet olsun." Kal alarımla bir iniltiyle k lotuna çarpıyor.

İlkel, a  sesle Reggie'nin gözleri başka bir sıcaklık seviyesine batıyor ve parmaklarını daha derine itiyor. Bo azına bir nefes takılıyor, ancak kal alarımla sallanmasıyla senkronize olarak parmaklarını tekrar amına pompaladı ında serbest kalıyor. "*Tanrım...*  u haline bak, çaresiz küçük bir fahi e gibi parmaklarını beceriyorsun. Hayal etti in benim sikim mi? Seni geriyor. Seni dolduruyor."

Başını sallıyor ve keskin bir inilti çıkartıyor. "Yeterince iyi değil Cortez," diyorum, sesim o kadar alçak ve karanlık ki titredi ini hissediyorum.

"Evet," diye inliyor.

"Yalan söylemiyorsun, değil mi?" "Hayır."

"Güzel. Şimdi, sikimin üzerine böyle bo alır mısınız?" A  gözlerim amına doğru kayıyor ve amının tadını, kokusunu, parmaklarını emerken hissettiklerini hayal ediyorum.

"Bu şekilde değil. Hayır." Cevabı beni  a ırtıyor ve yüzüne baktığımda günahkâr dudaklarında alaycı bir g l msemi buluyorum. "Klitorisimi bu şekilde ovman gerekir."

Diğer elindeki iki parmağını yalayıp diğerine katılmak için indirdi inde karın kaslarım   k yor. Yumru um sikimin etrafında sıkıla ıyor ve kaslarımdaki tendonları hissediyorum.

Diğer parmaklarını içeri ve dışarı pompalamaya devam ederken başlığını daire içine alırken boynu bükülür.

"Oh..." Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Yesss..." diye inlerken gözleri geri kaçıyor.

Ona dokunamamak, ellerini koparmak ve onu sikime oturtamamakla başa çıkamıyorum. Onun kendini tatmin edişini izlemek ve amcığının sıkışmasını hissedememek. "Ayağa kalk. Masanın üzerine çık," diye aceleyle emrediyorum, külotunu yere atıyorum ve masadan birkaç adım ötedeki masa sandalyesini çekiyorum. Basit, dört ayaklı, ahşap bir sandalye. Bir tahttan daha fazlası olamazdı, ama emirlerime uyduğunda kendimi hiç bu kadar kral gibi hissetmemiştim.

Sıçrayarak yanıma geliyor ve dizlerini birleştirip masanın kenarına tünüyor, mahvedilmek için yalvaran porselen bir bebek gibi bana bakıyor. "Geri çekil ve ayaklarını masanın üzerine koy." Başka zaman istediğim her şeyi zorlukla yaptırabiliyorum ama bu şekilde mükemmel bir evcil hayvan oluyor; itaatkâr, uyumlu ve boşalmaya o kadar hevesli ki onu avucumun içine alıp yiyebilirim.

"Şimdi kendine dokun ama gözlerini benden ayırma. İçine girdiğimi hayal ederken yüzündeki her saniyeyi izlemek istiyorum..." İki parmağını tekrar sokuyor, ağzı açık kalıyor. Dizlerimi açıp arkama yaslanıyorum, sert uzunluğum elimde zonkluyor. Klitorisinin etrafında dönmeye başlıyor ve elim sikimin etrafını sarıyor.

"Kahretsin, çok büyüksün," diye inliyor ve içimdeki karanlık bir parça tutuşuyor.

"Ama sen alacaksın, değil mi? Alacaksın ve her santimi için bana teşekkür edeceksin."

Boğazı düğümleniyor ama başını sallıyor. "Evet."

"Çünkü durmayacağım. Ağlarsan durmam. Gelsen de. Bana yalvarsan bile."

"Tanrım, evet," diye haykırıyor ve ben ondaki eşdeğer ama zıt karanlığı fark ediyorum. Benimki hükmetmek ve kirletmek için çılgılık atarken, onunki kullanılmak ve kirletilmek için yalvarıyor.

Daha önce hiç bu kadar güzel bir şeyin kırıldığını görmek istememiştim.

Gözlerindeki ateşli girdaplara ve ıslak amına girip çıkan parmaklarının sesine o kadar kapılıyorum ki, doruk noktam sinsice yaklaşıyor. "Siktir, boşalacağım." Sikimi daha sert soyuyorum ve o da başını geriye atıp daha hızlı sürüyor. Taşaklarım çok sıkılaşıyor, zevk ve basınç birlikte artıyor. Gözlerinin içine bakmadan boşalmayı reddediyorum, ruhuna kadar hissettiriyorum, onun üzerinde hak iddia ediyorum.

"*Gözlerini* siktiğimin gözleri," diye homurdanıyorum. Nefesi kesilirken aynı anda başı öne doğru yuvarlanıyor ve boşalıyorum. Öfkeli, sıcak döl damlaları yere fişkırıyor ve elimi kaplıyor. Boğazında sıkışan nefesi bir çılgılık olarak dışarı çıkıyor ve orgazmı onu ezip geçerken bacakları masanın her iki yanında titriyor.

Parmaklarını geri çekiyor ve parmaklarını çekerken dölünün parmaklarından nasıl parladığını izlerken başım dönüyor. Bacaklarının kenara düşmesine izin veriyor ve ellerini bacaklarının arasındaki masaya dayayarak öne doğru sallanıyor. Ciğerlerim nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışırken o hafif nefes alıp vermelerle nefesini tutuyor.

Masadan zarifçe kayıyor ve başını düşünceli bir şekilde eğerek kendimi ve yeri ne hale getirdiğimi inceliyor. Eminim ona dizlerinin üzerine çöküp beni temizlemesini söylesem temizlerdi. Ama ben bunu yapamadan o yavaşça tişörtünü kaldırıyor ve kollarını kaldırarak çıılçıplak soyunuyor. Benim zavallı, bitkin

Onun esnek göğüslerini ve yumuşak, mürekkepli karnını görünce horoz yeniden canlanmaya çalışıyor.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyor, bakışlarını benimkilerden hiç ayırmıyor, atılmış gömleğini alıp döllerimi silmeye başladığında bile.

Boğazım kuruyor ve zihnim bomboş kalıyor. Tek şey şimdi ve burası ve gömleğini ileri geri sürüklerken havaya kaldırdığı kıcı. Ayağa kalktığında, gömleğin kirli kısmını katlayıp bana doğru adım attığında, i s t e s e m de hareket edemezdin. Dizlerimin arasında durdu, dış kalçası bir tanesine sürtündü. Gömlekli elini dizlerimin üzerine bıraktı.

Karnıma dökülen tohumlarımı temizlerken gözlerinin içine bakıyorum.

Gözlerini kırpmadan temizliğini bitiriyor. Gözlerini aydınlatan kahverengi ve kestanenin her zengin tonunu ezberlemeye çalışıyorum, aynı anda inanılmaz derecede yüksek ve hayal edilemez derecede topraklanmış hissediyorum. Gömleği yana atıyor ve parmağıyla son bir damla daha alıp emerek temizlerken aşağıya bakıyorum. Sonra aynı parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor ve tatlı tatlı "*Aferin oğlum*" diye fısıldıyor.

Nazlı, zoraki bir gülümseme beliriyor, sonra parmağını bırakıyor ve başka bir şey söylemeden yatağa giriyor. Haftalardır ilk kez yatağa tamamen doymuş ve dinlenmiş olarak giriyorum. Benden uzağa bakacak şekilde yan tarafına kıvrılmış, ama sırtüstü yattığımda yine de aramıza bir yastık sokuyorum.

Hafifçe güldüğünü duyuyorum, sonra da "Öyleydim bu arada" diyor. "Neydin?"

"Seni düşünüyorum."

"*Kahretsin*," diye inleyerek yataktan geri kayıyorum. "Lanet bir sigaraya ihtiyacım var."

---

1. Neredesin? -Elvis Drew, Avivian

2. Cravin'-Stileto, Kendyle Paige

Bölüm 18

Wilson Goyle

Reggie

I Ertesi sabah arabadayken Roan'la aramızda yeni bir gevşeklik vardı. Bizi birbirimize bağlayan tehlikeli derecede gergin ipin bazı lifleri gibi gerginliği biraz daha katlanılabilir hale getirdi. Bu sabah yastık hâlâ aramızdaydı, ikimiz de dün gece hiç yaşanmamış gibi davranıyorduk. Gizli bakışlar yoktu. Dikenli sözler ya da ağır sessizlikler yoktu.

Arabanın radyosunun sesini kısıyorum. "Nereye gittiğimizi bana hiç söylemeyecek misin?" Roan hemen kadranı geri çeviriyor. "Hey! Ne zaman bir soru sorsam müziğin sesini açıp duramazsın."

"Tamam," diye dostça kabul ediyor. "Teşekkür ederim," diye gülümsüyorum.

Sonra tekrar açıyor. Bir sonraki sorum, yolun aşağısında yanıp sönen mavi ve kırmızı büyük bir duvar gördüğümde kayboluyor. Yolun geri kalanında büyük, sarı bariyerler var. Arkalarında, iki şeritli yolun karşısına park etmiş polis arabaları.

"Roan, geri dönmeliyiz." *Ya bu bir tuzaksa? Ya daireme giren adam bana ulaşmak için daha ayrıntılı bir hile denediye?*

Endişeli ya da duracakmış gibi görünmüyor. "Roan, bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet." Barikatlardan birine yanaşıyor ve kalbim daha hızlı atıyor. Birçok polisin yüzü dönüp bize doğru bakıyor. İki polis barikatı döndürüyor, böylece Roan uzun, özel bir araba yolundan geçip gidebiliyor.

June Harbor'ın en pahalı bölgelerinden birindeyiz. Yolun sonundaki Yunan döneminden kalma malikane bir zamanlar özel bir mülkmüş, ama şimdi üzerinde Wilson Goyle Law yazan büyük bir tabela var. Takım elbise ve resmi kıyafetler giymiş bir grup insan, tahliye edilmiş gibi evin karşısındaki çimenlikte toplanıyor. Aralarında birkaç polis de var.

Roan yüzünde şüpheyle sormama neden olan sinsî bir sırıtışla park ediyor, "Burada ne işimiz var Fox?"

"Bir bomba tehdidi vardı-"

"*Burası mı?*" Midem bulanıyor ve elim refleks olarak kapı kolunu tutuyor.

"Kahretsin, hayır." Elini başının üzerinde gezdiriyor. "Şey, evet, ama gerçek değil." Gözleri endişeyle kısılıyor, sanki bir bomba tehdidinin beni biraz panikletebileceğini yeni fark etmiş gibi. "Gri saçlı adam." Elini eve doğru uzatıyor.

"Aman Tanrım, öldürüldü mü?" Nabzım hızlandı.

"Hayır." Bana çarpık bir gülümseme veriyor. "En azından, henüz değil."

Anahtarları kontaktan çıkarıyor ve ben çılgınca tekrar soruyorum, "O zaman burada ne işimiz var?"

"Ona birkaç soru sormak isteyebileceğinizi düşündüm." Dışarı çıkarken dudaklarında memnun bir gülümseme beliriyor. Hâlâ her şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum.

dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Bunu giy." Bana lacivert bir rüzgârlık ve şapka uzattı. O da aynısından bir tane giyiyor ve şapkasını yüzüne doğru indiriyor. Arkasındaki büyük, sarı yazıyı okumak için ceketini tutuyorum: JHPD. *June Harbor Polis Departmanı*.

"Biliyorsun, polis kılığına girmek ağır bir suçtur," diye takılıyorum rüzgarlığı giyerken.

"Şansımı deneyeceğim," diyor kendini beğenmiş bir ses tonuyla. Otoparktan geçip binaya doğru yürüyoruz. "Ee, ne düşünüyorsun?" diye sorarken sesinde şeytani bir tını ile kaşlarını kaldırıyor.

"Hmm. Yani Wilson mı yoksa Goyle mu?" Merdivenlerden çıkarken sordum. "İkisi de." Kıkırdıyor, yarı eğlenmiş bir halde. "O Wilson Goyle." Polisin yanından geçiyoruz ve lobide yolumuza devam ediyoruz. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken onun enerjik adımlarına ayak uydurmak için koşmam gerekiyor.

Sahanlığın sonundaki kapının önünde duran lacivert takım elbiseli bir adam bizi görünce gülümsüyor. Takım elbisesinin ceketinin düğmeleri açık ve kalçasında altın bir kalkan parlıyor. "Hey, dostum." Roan'ın elini dostça sıkıyor. "Sizin için hazır."

"Teşekkürler, Quincy." Omzuna vurdu. Quincy bana gülümsüyor ve bizi kapıda yalnız bırakarak uzaklaşıyor.

Gri saçlı adamı görmek için kapıyı açtığı anda Roan'ın gözlerindeki maviyi aydınlatan bir beklenti ışıltısı yakalıyorum. Ağzında koli bandı var ve halıyı kaplayan plastik bir muşambanın ortasında bir sandalyeye bağlanmış.

İşte o zaman bunun ne olduğunu anladım. Bana nereye gittiğimizi söylemedi, polisin varlığını açıklamadı. Beni *şaşırtıyordu*. Ne olduğunu sorduğunda

Birine bir hediye ile sürpriz yapan birinin aynı hevesli umutluluğuyla düşündüm.

Roan'ın sapkın, boktan suçlu zihninin bir yerinde, bağlanmış ve kanlı bir sorgu için hazırlanmış bu adam bir hediyedir. Bir adak.

Ve eğer bunu en azından *biraz* sevimli bulmazsam lanetleneceğim. "*Qué lindo, mentiroso.*"

Büyük bir masanın üzerinde bir dizi bıçak, pense ve ateş çubuğunun dizili olduğu odanın diğer tarafına doğru yürüyor. Goyle'un vahşi ve korkmuş gözleri, benimle Roan arasında telaşla gidip gelirken bandın üzerinde şişkinleşiyor. ¹

Bir pense bulmaya karar verir ve Goyle'un başparmağının tırnağını denemek için çekmeye başlar. Goyle banda doğru çılglık atar ve kıvrılarak uzaklaşmaya çalışır ama bileği sandalyenin koluna sıkıca bağlanmıştır. Roan tırnağı bırakarak, "Evet, bu iş görür," der ve Goyle acınası bir rahatlama iniltisiyle yere yığılır. "Sana bunun nasıl işleyeceğini anlatayım. Soruları o soracak, sen de cevaplayacaksın." Çenesine bir fiske vurarak beni işaret ediyor. "Eğer cevap vermezsen, bir çivi çıkarım. Anladığına dair başını salla."

Kafası çılgınca bir o yana bir bu yana sallanıyor.

"İyi adam." Elindeki penseyle küçümseyici bir vuruş yaptı, sonra bana yer açmak için geri çekildi.

Havasız ofisin ortasını tutarken güçlü bir heyecan ayaklarımdan başlayıp başımın tepesine kadar çıkıyor. Boyut olarak havasız değil -neredeyse güvenli ev kadar büyük- ama ruhsuz bir sıradanlık. Duvarlar en tutkusuz krem renginde ve zenginlere zenginliklerini hatırlatmak için yapılmış atlı yağlı boya tablolar odanın etrafında asılı. Cilalı çini tabaklar üzerinde parlak ödüller ve eski Vali Campbell ile çekilmiş çerçeveli fotoğraflar gururla sergileniyor.

"Sigara içmemin sakıncası yok, değil mi?" Roan bir paket sigara çıkarır ve sanki gerçekten izin istiyormuş gibi etrafta sallar. Yanıt alamaz ve omuz silkerek yine de yakar.

Benimle yüz yüze geldiğinde gözlerindeki dehşet kayboluyor ve yerini rahatlamaya benzer bir ifade alıyor. Sanki bana bir kez baktı ve tehdidin ortadan kalktığını düşündü.

Bu beni deli ediyor.

Cinsiyetçilik ve kadın düşmanlığı o kadar yaygın ki, bir sandalyeye bağlı ve ağzı tıkalı olsa bile benden daha iyi olduğunu düşünüyor. Dudağım kıvrılıyor ve Roan'a el sallıyorum. "Başparmağı al," diyorum soğukça, sonra Goyle'un gözlerinde cehennem ateşinin yeniden alevlenmesini izliyorum.

"Sen gerçekten bir baş belasısın." Goyle'un gözündeki sigarayı söndürüp cebinden penseyi çıkarmadan önce bir kahkaha attı.

"Tırnak çekmenin nesini seviyorum biliyor musun?" Roan, penseyle tırnağı kavramak için farklı açılar denediğini gösterirken, kabaran gözlerinden ve hıçkırıklarından etkilenmemiş bir şekilde düşünür. Goyle kesik kesik nefesler arasında banttan tutarsızca bir şeyler mırıldanıyor.

"Ağzı *bantlıyken* cevap veremez, Roan." Ses tonumu kasıtlı olarak küçümsemeyle süslüyorum. Roan'ın çenesi kıpırdıyor ve dudakları gergin bir çizgi halinde düzleşiyor. Umarım ne yaptığımı anlamıştır. "*Tonto*, bandı çıkar!" Sesim bir parça histeriyle çatlıyor. Bu da Roan'ın bana sinsice göz kırpmasına neden oluyor. Şimdi anlıyor. Goyle'un kararları benim verdiğimi bilmesini istiyorum. Korkması gereken kişi benim.

Roan bandı sert bir çekişle koparır ve sakal parçaları da onunla birlikte kopar. "Ben, ben bilmiyorum," diye hüngür hüngür ağlıyor.

"Tırnaklarla başlamayı seviyorum çünkü teşvik etmek için doğru miktarda acı veriyor." Roan esirimizin başparmağının tırnağını kırarak ne demek istediğini kanıtlıyor.

Kapalı. Goyle'un sınır tanımayan çığlığı duvarları sarsıyor. "Ama erken işbirliği yaparsan, buradan hiçbir şey almadan ayrılabilirsin..." Bir kelime arıyormuş gibi duraksıyor. "*Kalıcı*." Goyle hıçkırarak öne doğru yuvarlanıyor. Çocuğunun mızızlanmayı kesmesini bekleyen bir ebeveyn gibi sabırsızca ona bakıyorum. Bana Lilith'mişim gibi bakarken terli alnı kasılıyor.

kişileştirilmiş. "Neden Chariot'daydın?"

"Ben, ben değildim!" diye ısrar ediyor hemen. Sıkılmış gibi inliyorum ve sessiz bir emirle gözlerimi Roan'a dikeyorum. Roan bir çiviye daha sökmeden önce ona cevabını değiştirme fırsatı vermiyor.

"Soruyu tekrarlamamı ister misin Wilson?" "Hayır, hayır... lütfen, sadece biriyle tanışmak için oradaydım." Ona kuşkuyla baktım, "*Kimdi* peki?"

"Söyleyemem. Beni ldrecek!" Yalvarırken smk ve tükürük uçuşuyor. Başımı yana eğiyorum ve ona iki kafası varmış gibi bakıyorum. Ona yaklaştığımda kendini sandalyenin arkasına yaslıyor ve benden uzaklaşmaya alışıyor. Bu mesafeden, yanmış gözünün sızdığı grotesk şekli görebiliyorum. Bir ayağımı kaldırıyorum ve yüzü acıyla kıvrılana kadar botumu kasıklarına bastırıyorum. "Oh, Willy," diye mırıldanıyorum. "Biz de öyle yapacağız."

Sulanmış ve harap olmuş gözleri bana yalvarıyor, başparmağımı yalayıp yanağından sıçrayan kanı silerken umutsuz bir umutla doluyor. "*Ponte las pilas*, ve bana bilmek istediklerimi söyle." Aletini itiyorum ve Roan'a başka bir parmakla çalışması için yer açmak üzere geri çekiliyorum.

"Bekle! Bekle! Sana söyleyeceğim, sana söyleyeceğim," diye bağırır ve Roan duraklar, elindeki pense hazırda beklemektedir. "Onu sadece Müdür olarak tanıyorum."

"Müdür, hapishane müdürü gibi mi?" Zihnim bir bağlantı arıyor.

"Hayır, daha çok bir av bekçisi gibi - Aman Tanrım, işte bu," diye nefes nefese kaldı ve hem ben hem de Roan gerildik. "İşte seni oradan tanıyorum. Asansörün yanındaki fahişeydin sen!" Bu kelime ağzından çıkar çıkmaz Roan'ın üzerine hayvani bir karanlık çöküyor, kontrollü ve yırtıcı.

Göz açıp kapayıncaya kadar Roan silahını çıkardı ve onu sikinden vurdu. Daha önce hiç bu kadar kan dondurucu çığlıklar duymamıştım. Ağır bir ayak sandalyeyi deviriyor ve kafası içi boş bir gümbürtüyle yere çarpıyor.

Roan karanlık bir fırtına gibi üzerine iniyor, boynunun kırılma sesi duyulana kadar kafasına basıyor. İri cüssesi Goyle'un üzerinde durur, omuzları derin nefeslerle kabarır, boynundaki damarlar zonklar ve kanla kaplı elleri yanında sallanır.

Nabzına bakmadan ölü olduğunu anlayacak kadar çok ceset ve kırık boyun gördüm. "*Pendejo*." İnledim. "Şimdi ondan nasıl cevap alacağız?" Ellerimi havaya kaldırıp hışımla dışarı çıkıyorum. Roan'ın gümbürdeyen ayak sesleri beni takip ediyor ve bağırmak için dönüyorum, "Senin öfke nöbetin bize tek ipucumuzu kaybettirdi, hem de ne için? Bana fahişe dediği için mi? Bana o kadar çok şey söylendi ki-"

Çenesi aşağıda ve gözleri alev alev, beni sahanlığın arka duvarına doğru sıkıştırıyor. İri cüssesi bana dokunmadan bile beni hapsediyor. Bir elini başımın yanına koyuyor ve öne doğru eğilerek homurdanıyor: "Sana orospu dediği için onu sikinden vurdum-"

"Büyü artık." Etrafından dolaşmaya çalışıyorum ama diğer elini duvara vurarak beni hapsediyor. Kan yüzünden keskin bir bakır kokusu var. Çarpık bir nedenden ötürü, zengin kolonyasıyla karışması amımın sıkılmasına neden oluyor ve o da bunu biliyormuş gibi kendini beğenmiş bir parıltıyla bana bakıyor.

"Onu *öldürdüm* çünkü sana böyle hitap edebilecek tek kişi benim." Kırmızıya bulanmış ellerini bir mendile silerken sözlerinin beni duvara yapıştırmasına yetecek kadar oyalanıyor. Kanlı bezi ayaklarımın dibine atarak uzaklaşıyor. Hâlâ şehvet ve korkunun sarhoş edici karışımıyla duvara yapışmış durumdayım.

"Ya Cortez?" Omzunun üzerinden merdivenlerin tepesine bakıyor. "Eğer birine işkence ederken beni bir daha bu kadar sertleştirirsen, seni cesedinin yanında beceririm."

---

1. DECAY-SXMPRA, Teddy Sluz

Bölüm 19

Sonunda akıştıkları Yer 2.0

Roan

I Reggie'nin gecenin üçüncü içkisini atıyorum -çünkü içkileri yere bırakıp duruyor ve ben *de* gözlerimi ondan ve içkilerinden alamıyorum- o sırada kulübün öbür ucunda bir yüz tanıyorum. Sahnenin diğer tarafında kızıl saçlarını ve beni siken gözlerini gördüğümde midem bulanıyor.

Madison birkaç parmağını sallıyor ama ben onu tanıımıyormuş gibi gözlerimi kaçırıyorum. Bu onu durdurmuyor VIP alanımıza gelmesini engelledi.

Reggie, bugün Goyle'u ziyaret ettiğimizden beri canlı bir tel gibi zıplıyor, bu yüzden 'a gitmekte ısrar ettiğinde o kadar da şaşırmadım. ¹ Onunla olan çoğu şeyde olduğu gibi, hayır dedim, on kez ileri geri gittik ve sonra şartlarımda anlaştık. Bu geceki şartlarım buraya, Peaches'e gelmemizdi. Onu kendi kulübümde güvende tutabilirim. Lochlan'ı aradım ve güvenliği iki katına çıkarıp fedailere metal detektör çubukları aldurdım. Finn geçen yıl kameralara yüz tanıma sistemi kurdu ve tüm müşterileri Fox'a ait işletmelerde istenmeyen kişiler veritabanıyla karşılaştırdı.

Reggie dans ediyor, görünüşe göre etrafındakilerden habersiz. Madison kadife ipe yaklaşır yaklaşmaz gülümsemesi kayboluyor ve keskin bakışlarla onu izliyor. Vücudu hâlâ sallanıyor, hoparlörlerden yükselen müzikle birlikte hareket ediyor ama tüm dikkati kızıl saçlı kıza odaklanmış durumda. Boyalı deri şortu ve üzerinde siyah takım elbisemin ceketinden başka bir şey olmayan siyah, dantelli sütyeniyle bütün gece gözümü ondan alamadım ama özellikle de şimdi gözlerindeki vahşi sahiplenme kıvılcımını gördüğümde.

"Hey, bebeğim!" Madison şarkı söylüyor. Kolumu kanepenin arkasına atıyorum ve Madison'ı görmezden geldikçe Reggie'nin gülümsemesinin artan bir kendini beğenmişlikle geri dönüşünü hastalıklı bir hayranlıkla izliyorum.

Lochlan aynı anda bardan döner ve bir kolunu Melissa'nın omzuna atar. "Hey. Melissa, değil mi?"

O gülümsemeye çalışırken ben kahkahalara boğuluyorum. "Evet! Adım Madison, ama-"

Lochlan ipi kaldırır ve onu içeri alır. "İçeri gel, içeri gel. Şerefsiz kardeşim seni uzun süre burada mı bıraktı?" İçkisi kanepenin diğer ucuna düşerken şırıldıyor.

"Sen çok tatlı bir yavrusun ama ben büyük Tilki'yle ilgileniyorum." Zarif parmağıyla onun burnuna vuruyor ve bana göz kırptıyor. *İğrenç.*

Kayarak yanıma oturuyor ve elini göğsümde gezdiriyor. "Beni hatırlıyorsun, değil mi bebeğim?" *Acınası.*

Reggie'yi ararken "Elbette," diye kestirip atıyorum. Onu öyle zehirli bir bakışla yaklaşırken buluyorum ki Madison'ın oracıkta düşüp ölmemesine şaşırıyorum. Yüzündeki saf kıskançlık ifadesi sikime kan hücum etmesine neden oluyor. Bize doğru yürüyor, çenesini dik tutarak takım elbise ceketinin düğmelerini açıyor. "*Birinin içkilerini atıp durması yüzünden yeniden doldurmaya ihtiyacım var. Sen*

Bir şey ister misin?" diye sorarken göz ucuyla Madison'ı süzüyor.

"Viski ekşisi. Teşekkürler tatlım," diye hemen cevap veriyor Madison ve Reggie'nin dudakları alaycı bir ifadeye bürünüyor. "Senin için bir şey var mı bebeğim?" Madison elini aşağı doğru kaydırırken bana soruyor. Kullanılmış bir prezervatif gibi baş ve işaret parmaklarımın arasına sıkıştırdığım elini vücudumdan çıkarıyorum.

Saçlarını avuçluyorum ve gözlerinin içine bakarak soğukkanlılıkla, "Bana bir kez daha bebek dersin boğazını keserim," diyorum.

Sinirli bir şekilde gülüyor, sanki beni hırpalamadığı sürece elleriyle ne yapacağını bilmiyormuş gibi parmaklarını saçlarında gezdiriyor.

Reggie tüm bunları görüyor ve alt dudağını dişlerinin arasına alıp gülümsemesini bastırıyor, sonra da bara yöneliyor. Madison'ın gevezeliklerinin sadece belli belirsiz farkındayım çünkü Reggie sipariş verirken gizlice bizi kontrol etmeye çalışıyor. Elinde sadece bir içkiyle geri dönmeye başladığında içimden gülümsüyorum.

Reggie birkaç metre ötedeki bir sütuna yaslanmak için durur ve bir ayağını üzerine koyar. İçkisini ağzına götürüyor ama bir yudum bile almıyor. Madison'ın kucağıma tırmanışını izlerken gözleri kararıyor ve için için yanarken dili pipetle oynamak için dışarı fırlıyor. Bana sarılmak için hareket ediyor ve Reggie'nin yüzüne buz gibi bir gülümseme yayılıyor.

Onu üzerimden itip ayağa kalkıyorum ve bütün gece bunu beklemiş gibi dudaklarını büzen Reggie'ye doğru ilerliyorum. Arkamda topuk sesleri duyuyorum. Ona yaklaştığımda, malikânedeki gibi onu kafeslememe hazırlanmış gibi sırtını sütuna yaslıyor. Bunun yerine bir adım ötede durup ellerimi ceplerime sokuyorum. "Bir şeye mi ihtiyacın var Cortez?"

Dudaklarında şakacı bir gülümseme beliriyor ama hemen siliyor. Bunun yerine sütunu tekmeliyor ve aramızdaki mesafeyi sadece birkaç santime indiriyor,

Burnu göğsüme çarpmasın diye başını geriye eğiyor. "Senden değil."

"Oh, bu benim için olmalı," diyor sinsi bir ses yanımda ve Reggie'nin elinden içkiyi alıyor. Reggie'nin yüzündeki kendini beğenmiş ve cilveli halden soğuk kaltak haline ani dönüşüm büyüleyici ve göğsüm sıcak havayla şişip aletimin zonklamasına neden oluyor.

Eli Madison'ın içkiyi tutan bileğini sarmak için uzanıyor. Reggie o kadar sakın ve alçak sesle konuşuyor ki duymak için eğilmesi gerekiyor. "*Mira, puta.* İnsan vücudundaki her eklemi parçalara ayırdım. Elini içkimden çek yoksa sana elinde kaç tane eklem olduğunu gösteririm."

"*Sapık sürtük,*" diye tıslıyor ve içkiyi yere döküyor. "Adamımı rahat bırak."

Reggie gülüyor. "Adamın açlıktan ölüyor ve bu senin servis ettiğin şey için değil. *Adamın* benim için saniyeler içinde dizlerinin üzerine çökerdi, ama seninle birlikteyken, bahse girerim dizlerinin üzerine çöken tek kişi sensindir."

Ağzı bir karış açık, şaşkın, sonra ağlamaklı gözlerle bana dönüyor. Kollarımı yukarı itip omuz silkiyorum.

"Ama-"

Reggie tarafından bölündü. "Ofisinde bekliyor olacağım." Dudağını ısırtıyor ve parmaklarını hafifçe ceketinin yakasından aşağıya, göğüslerinin üzerinde gezdiriyor. Ayrılmadan önce Madison'a dönüyor. "Git de becermek için başka birinin bacağını bul."

Bir fedaiye el sallayıp başımı Madison'a doğru çevirdiğimde içimi zafer sarhoşluğu kaplıyor. "Burada işi bitti." İlgilenmem *gereken daha önemli şeyler var* .²

Ofise doğru yürürken acele etmiyorum, hazdan önce beklentinin tatlı tadını çıkarıyorum. Elim kolun üzerinde geziniyor, tenim diğer tarafta beni bekleyen şeyle uğulduyor.

Sonunda kapıyı açıp odaya girdiğimde, kapıyı arkamdan kapatıyorum. Kilidin yerine otururken çıkardığı ses içimde bir davul sesi gibi yankılanıyor. "Beni buraya getirdin. Şimdi ne olacak?" Ofisin ortasında kendinden emin bir şekilde duran Reggie'ye soruyorum. "Yoksa sadece büyük bir oyun mu oynuyorsun?"

Kapıyı itiyorum ve ben ona doğru yürürken yavaşça yutkunuyorum. "Burada yalancı olan ben değilim."

Arka duvara çarpana kadar attığım her ileri adım için bir adım geri atıyor, aramızdaki enerji birbirini hedef alan iki dolu silah gibi çatırdıyor. "Sana dokunmam için bana izin mi veriyorsun?" Sesim hırıltılı ve sert çıkıyor, karanlık arzum beni içten içe yiyip bitiriyor.

"Kuralları biliyorsun," diyor nefes nefese, çenesini kaldırarak. "Tehlikede olmadığım sürece dokunmak yok."

Uyarmak için homurdandım. "Şu anda etrafımda güvende olmadığından emin olabilirsin." Tendonları esnemiş elim ona doğru uzanıyor ama yanağına yarım santim kala duruyor.

"Peki, o zaman..." Hem bir soru hem de bir meydan okuma olarak kaşlarını kaldırıyor.

"Sana dokunmam için bana izin mi veriyorsun?" Tekrar soruyorum, daha sert, daha haşın. Elimi havada gezdiriyorum, çenesinden aşağıya ve boğazına doğru. Elim aradaki mesafeyi kapatma, nabzını avucumun altında hissetme ihtiyacıyla titriyor.

"İstediğin bu mu?" diye zayıfça nefes alıyor, sanki varlığım göğsüne çöken bir ağırlıkmış gibi. "Bana dokunmak mı?"

"Hayır." Elimde olmadan karanlık bir şekilde alay ediyorum, ses tonumda şeytani bir ürperti var. Elimi boynu ile omzu arasındaki boşluğa koyuyorum ve vücuduna dokunmadan ceketini geriye doğru sıırıyorum. "Seni dolduran tek kişinin benim aletim olmasını istiyorum. Seni hissetmeyi bilen sadece benim ellerim olsun istiyorum. Seni işaretleyen sadece dişlerim olsun istiyorum..." Ceket üzerinden kayıyor.

Omzundan tutup diğerk tarafa geiyorom ve atan kalbinin üzerinde duruyorum. "Yani, hayır Cortez, sana dokunmak istemiyorum, seni becermek, sana sahip olmak, seni *mahvetmek istiyorum*."

Son bir hamleyle blazer ceket tamamen üzerinden kayıyor ve yere düşüyor. Ceketin yokluğubronzlaşmış göğsünü, omuzlarını, karnını ve duşta ilk gördüğümden beri her saniye tatmak istediğim o lanet dövme yi ortaya çıkartıyor. Havadar, küçük nefesler dudaklarından dökölüyor. Sessizliğı göğsümün içinde bir işaret fişegi yakıyor, kanımı yakıyor ve kontrolümü sıfıra indiriyor.

Ellerim titriyor ve onu kemer halkalarından tutup kendime doğru ekiyorom. "Kopup almadan önce onu bana ver." Başını yana çeviriyor, sanki sözlerim fiziksel olarak tenine değıyormuş gibi.

Pembe dili dudağını ıslatıyor ve sonra yumuşak ama umutsuzca "Al şunu" diyor. Sanki zaman durmuş ve sadece o konuştuğunda başlamış gibi, harekete geçiyoruz. Kemerini peneliyorum. O gömleğimin düğmelerini koparıyor. Ellerim aynı anda her yerde olmak için savaşıyor. Saçlarına dolanıyor. Kıçını sıkıyorum. Sütyenini yırtıyorum. Boğazını sıkıyorum. Teninin her santimi bir diğerkinden daha elektrikli hissettiriyor ve vücudum kıvılcımların tadına bakma ihtiyacıyla uğulduyor.

Onu döndürüp duvara doğru itiyorum, şortunu ve külotunu sert bir çekişle yırtıyorum. Arkasında diz çöküp, kıçının yanaklarını avuçlayıp açtığımda ve klitorisini yalamak için yüzümü gömdüğümde yüksek sesle nefes alıyor. Beni terk eden inilti tanınmaz haldeydi. Yeni bir bağımlılığın oluşma sesi.

"Bırak gireyim," diye homurdanıyorum, kalçalarını geri ekiyorom ve bacaklarını açması için onu dürtüyorum.

"Roan," diye inliyor, "Canımı acıtıyorsun."

Şehvetinin tadı beni delirtiyor ve kalçalarını ne kadar sıkı kavradığımı fark etmiyorum. "Güzel." Tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Yarın benim el izlerimi taşıyacaksın."

Daha sert bastırıyorum, dilimin ucuyla klitorisini okşuyorum. "*Oh, siktir...*" Yüksek sesle inlerken sırtı kemerli.

Ayağa kalkıyorum ve başını geriye çekmek için uzun, siyah saçlarını avuçluyorum. Dilimi boynunun yanından kulağının arkasına doğru uzun, sıcak, ahlaksız bir vuruşla sürüklüyorum. Dudaklarım kulağının kabuğunu okşuyor. "Nazik olacağımı mı sandın?"

Ellerini sıkıca duvara dayıyor. "Hayır." "Yine de sana dokunmama izin mi verdin?"

"Evet..." Kıçını kalçalarımın beşiğine geri iterken ürperiyorum. "O yüzden şimdi başlama."

"Artık benimsin, küçük tehdit. Sana istediğim her şekilde sahip olacağım." Saçlarını serbest bırakıyorum ve kollarımı bacaklarının arkasına dolayarak onu kaldırmadan önce yüzüme doğru çeviriyorum. Bacaklarını belime doluyor ve onu masaya taşıyorum, yere atılmış kıyafetlerimizin üzerinden geçiyorum. Onu masanın kenarına oturtuyorum ve kalçalarının arasına dalıp aç bir şekilde amını emmeye ve yalamaya başlıyorum.

"Oh, Tanrım..." Bacaklarını omzumun üzerinden geçiriyor ve ayak bileklerini kilitliyor. Bir eli onu desteklemek için masaya giderken, diğeri başımın tepesine gidiyor. Hararetle saçlarımı pençeliyor, ama kavrayamayacak kadar kısa, bu yüzden beni kendisine daha sıkı itmekle yetiniyor. Kalçalarının her titreyişi, dudaklarından çıkan her inilti, ağzımı amına bastırırken kalçalarının her sallanışı beni daha da vahşileştiriyor. Klitorisinin dilimin altında zonklamaya başladığını hissettiğimde pantolonumu çıkarmaya çalışıyorum.

"*Kahretsin, kahretsin, kahretsin,*" diye bağılıyor, bacakları başımın iki yanında kenetleniyor. "Siktir, Ro-" Dilimin üzerine boşalırken ağlıyor, tırnakları kafa derimi kazıyor ve topukları sırtıma batıyor. Çok acımasız. Ve ben her şeyi ona geri vermeye hazırım.

Ayağa kalkıyorum, pantolonumu tekmeliyorum ve sikimi yumrukluyorum. Şehvet sarhoşu bakışlarla sert sikime bakıyor. Diğer elimi kalçasını açık tutmak için kullanıyorum, böylece sikimin sızan ucunu şişmiş amına sürtebiliyorum. "Sen lanet bir vizyonsun."

Başını parlayan dudaklarına doğru itiyorum ve elleri omuzlarımdan önüne doğru fırlıyor. "Bekle, bekle, prezervatif."

Boynunun arkasını kavıyorum ve dudaklarına dokunmadan konuşmak için onu yukarı çekiyorum. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?" Başını sallayarak çenesini sallıyor, dilini benimkine dolamak ister gibi ağzını aralıyor. "O zaman prezervatif yok. Spermlerimin senden damlayışını izlemem gerek."

Bir şey söylemiyor ama nefes alış veriş hızlanıyor. Söylenmemiş bir protesto belirtisi var mı diye gözlerini arıyorum.

Onu bulamıyorum. Sadece kavurucu bir ihtiyaç.

Kolumu arkasındaki masaya doğru savurdum ve her şeyi büyük bir gürültüyle yere düşürdüm. Kollarımı bacaklarına dolayarak kıcını neredeyse masanın üzerinden çekiyorum. "Arkana yaslan."

Yaslanıyor ama dirseklerinin üzerinde durarak vücudlarımızın birleştiği noktayı izliyor, ben kendimi onun girişine doğru yerleştirirken nefesini tutuyor. Yavaşça içeri iterken, her santimin tadını çıkarırken, amının beni içine çektiğini hissederken ben de gözlerimi ondan alamıyorum. Etrafımda bir test sıkması verirken bir titreme ile nefes veriyorum.

"Sikim içindeyken çok güzel görünüyorsun. Ne kadar mükemmel olduğuna hayran olmak için bütün gece burada kalmak istiyorum."

"Hayır," diye miyavlıyor.

Bakışlarımı onunkilere kaydırıyorum ve
kaşlarımı kaldırıyorum. "Hayır mı?" "Hayır...
Lütfen."

Çaresizliği o kadar tatlı ki, kendime engel olamıyorum. "Lütfen ne?"
"Lütfen," diye sızlanıyor, alnı hayal kırıklığıyla kırışıyor.

"Benden bir şey istemediğini sanıyordum?" Sırtarak yanağımın içini
dilimle ısııyorum. Bakışlarında meydan okumanın ateşi yeniden
alevleniyor ve alevlerin gözlerinde dans edişine bayılıyorum.

"Beni sikine boşalana kadar becermeni istiyorum," diyor kendinden emin
ve emin bir şekilde. "Sonra beni döndürmeni, masayı tutmamı söylemeni ve
kıcıımı kıpkırmızı yaparken beni arkadan becermeni istiyorum." Onun
iğrenç sözleri karşısında çenem geriliyor ve kalçalarını kavrayışım yeniden
morarmaya başlıyor. "Hepsini istiyorum, Roan."

"Lanet olası tehdit." Kalçalarımı geriye doğru sallıyorum ve sonra ona
çarpiyorum, sırtı masanın üzerine düşerken boğazından bir şok çılgılığı
kopuyor. "Bir fahişe gibi kullanılmak mı istiyorsun? Düz yürüyemeyene
kadar sikilmek mi?"

"Evet." Gözleri parlıyor. "Bana dokunma iznin var ama yokmuş gibi
becer beni."

Sözleri içimdeki en karanlık parçayı harekete geçiriyor. "Bana her şeyi
durduracak bir kelime söyle. Bana bir kelime ver, sen söyleyene kadar
alacağım, alacağım ve alacağım."

"Serrano."

"Serrano," diye tekrarlıyorum, ses tonumda biraz gülümseme var.

Yavaşça yarısına kadar kaydırıyorum, sonra tekrar kabzasına kadar
sokuyorum. "Konuşamıyorsan masaya üç kere vur." Elim boğazına doluyor
ve kalçalarımın her acımasız darbesinde daha da sıkıyorum. Nabzının kan
akışı için savaştığını ve çekiçlediğini hissettiğimde amı etrafımda

çırpınıyor.

"Kahretsin, şu haline bak, bayılmaya yaklaştıkça sikimi daha da sert sağıyorsun. Sadece boşaldığında bırakmama ne dersin?" Kaşları birbirine yapışıyor ve diyaframı hava almak için pompalanıyor. Bu gerçekten çok güzel bir manzara. Elimdeki tespih boğazını sıktıkça alnındaki damarlar daha da belirginleşiyor.

"Ne düşünüyorsun? Orgazm bir dua sayılır mı?" Elim boğazını sıkarken başını iki yana sallayabildiğı kadar sallıyor. "Merak etme, *mentirosa*, dikkat ediyordum."

İki parmağıımı sürekli, sessiz bir nefes alış verişiyle açılan ağızına sokuyorum, sonra parmaklarımı klitorisine götürüyorum ve aynen bana gösterdiği gibi onunla oynuyorum. Baş masaya daha sert gömölüyor ve bunun boğuculuğundan kaçmak için olmadığını biliyorum. Kukusu sertçe sıkılıyor ve sırtı güzel bir kavis çiziyor. Nabzı atmaya ve sikimin etrafında çırpınmaya başladığında, boğazını bırakıyorum, böylece serbest bırakıldığını çığlık attığını duyabiliyorum.

Onu orgazmının geri kalanı boyunca beceriyorum, vuruşlarım kendiminkine yaklaştıkça daha da durgunlaşıyor. "*Tanrım, Ro. Çok iyi hissediyorsun.*" Onun övgüsü bunu daha da uzatmak istememe neden oluyor.

Çekiyorum ve ben onu yan yatırana kadar dilinin ucunda bir protesto var. Vücudu masanın üzerindeyken, bacaklarından birinin yere düşmesine izin veriyorum. Arkasına geçiyorum ve diğerini dirseğimin kıvrımına takıyorum. Dizini yukarı ve dışarı doğru tutarken çok az direnç gösteriyor. "İşte bu, bana açıl, küçük tehdit."

Onu açık tutuyorum ve sikimi içeri itmeden amında yukarı ve aşağı sürüklüyorum. Sırılıklam olmuş, ben ileri geri kayarken üzerime damlıyor. Uzunluğum klitorisini sıyrıyor ve tatlı iniltisi beni daha fazlası için acıktırıyor.

Sonra onu beceriyorum, tekrar tekrar içine girmek için bacağı sıkıca tutuyorum. Kalçasındaki elim aşağı kayıyor, sikimin parmak uçlarımla girip çıktığını hissediyorum. Klitorisini hissedene kadar parmaklarımı ıslak dudaklarında gezdiriyorum.

Seğiriyor ve nefesi kesiliyor, "Bu çok fazla-"

"Çok mu fazla?" Karanlık bir şekilde homurdanıyorum, ona daha da sert çarpıyorum. Daha fazlası için yalvarıyor, daha sert için ve ben de ona daha fazlasını veriyorum. Saçlarını tasma gibi kullanarak, cezalandırıcı bir hızla vuruyorum. İticilerim o kadar sert ki, masa her biriyle birlikte santim santim ilerliyor. "Hâlâ çok mu fazla?" Homurdanıyorum, sonra boğazını ısırıyorum.

"Evet!" Parmaklarımın altında klitorisinin nabzını hissediyorum.

Cık cık. "Fahişeler neyin çok fazla olduğuna karar veremez. *Ben karar veririm.*" Onu sikimle becerirken iki parmağımı zorla içine sokarak beyanımı noktalıyorum. "Ne zaman çok fazla olduğuna, ne zaman daha fazlasını alacağına, ne zaman boşalacağına ben karar veririm."

"*Mierda-I, yapamam-ahh.*" Parmaklarımın keskin bir kıvrımıyla protestolarını kesiyorum, şişmiş G noktasını bastırıp okşuyorum. Vücudu kollarımın arasında kıvranıyor, destekleyen tek bacağı seğiriyor.

"Tanrım, Cortez, amın..." İçindeki o mükemmel noktayı ovarken etrafımda sertçe kenetlenirken homurdanıyorum. "Benim için zonkluyor. Elinde değil, değil mi? Küçük pis bir sürtük gibi yine boşalacaksın, değil mi?"

Başka bir orgazmın zirvesinde titrerken suskunlaşarak sızlanıyor. "Unhh..."

İçimdeki gelgit yükseliyor, yükseliyor ve sıcaklık uzuvlarımda dolaşıyor. Bu anla ilgili bir şey gerçeküstü, çok geçici hissettiriyor, neredeyse yaklaşan orgazmımdan korkuyorum. Beni bu rüyadan uyandıracağından korkuyorum ve bu

Tanrıça artık kollarımda olmayacak. Her şey yok olmadan önce onu aletimin üzerinde zıplarken hissetmeliyim.

İçinde kalarak onu masadan kaldırıyorum, kollarımla iki bacağını açık tutuyorum ve bizi masa sandalyesine taşıyorum. Kucağıma yerleşiyor, ben arkama yaslanırken ayaklarını kalçalarımın her iki yanındaki koltuğa dikeyyor. "Seni doldurana kadar o amcığı sikime pompala."

Bir elimi tekrar boğazının ön kısmına doluyorum ve onu göğsüme çekiyorum, sözlerim kulağını tırmalıyor. "Pis bir fahişe gibi sür beni, benim küçük tehdidim."

Bana binerken kıcı kalçalarımın çarpıyor ve klitorisini ovma için bir elimi beline doluyorum. "*Evet, evet, Ro-oh, siktir.*" Orgazmım içime çökmeye hazırlanırken kalçalarım daralıyor ve karın kaslarım kasılıyor.

"Döllerimi akıtırken çok iyi *görüneceksin-Fuuuh-*" Boynunu ısıırıyorum ve acı içinde inliyor ama sikimin üzerinde zıplamayı bırakmıyor. Sertçe boşalıyorum, sikim onun içinde serbest bırakılmamla titreşiyor. Parmaklarım hiç durmuyor ve kısa süre sonra tekrar boşalıyor, orgazmı içimdeki son damlayı da sıkıyor.

Ben ısıırık izimdeki kan damlalarını dilimle silerken o göğsümde nefes nefese yatıyor. Tatlı ve tatmin olmuş bir şekilde iç çekiyor ve ben de her ihtimalle karşı onu kollarımla sarıyorum.

Rüya olması ihtimaline karşı, gitmesine izin vermeyeceğim.

-
1. Gimme-BANKALAR
  2. Make Me Feel-Elvis Drew

Bölüm 20

İnanılmaz

Reggie

I Dizüstü bilgisayarımı yan döndürüp başımı çevirerek fotoğraflara farklı bir açıdan bakmaya çalışıyorum ama hiçbir şey işe yaramıyor. Kapattım ve

bir iniltiyle yanımdaki yatağa fırlattım. "Cesetleri tekrar görmem gerek."

Roan masada okumakta olduğu kitaptan başını kaldırdı. "Enstitüde mi?"

"İki gündür bu fotoğrafların üzerinden geçiyorum ve yeni bir şey bulamıyorum. Belki bir şey kaçırmışımdır..." Hiçbir ilerleme kaydedememek beni yiyip bitiriyor, sanki göğsümde vızıldayan sürekli bir statik enerji düğümü gibi.

"Kapalı değil mi?"

"Teknik olarak. Ama hala erişimim var."

Başını sallayıp kitabını kapatıyor. "Tamam. Ben hemen duş alacağım, sonra gidebiliriz." ¹

"Yine beni düşünerek yumruğunu mu sikeceksin?" Peaches'e gittiğimizden beri son birkaç gündür birbirimizle rahat bir rutine girdik. Yine seks yapmadık. Aramızdaki çekim hâlâ devam ediyor.

Ama aramızdaki bu pençeleşme, çığlık atma ihtiyacı yok. Beni harekete geçiren ve onun da saldırganlaşmasına neden olan gerginlik sonunda kırıldı. Bir baraj gibi, kırıldı ve şimdi su sorunsuz akıyor. Birbirimizi öldürmek mi yoksa becermek mi istediğimize karar vermek için mücadele etmeden bir arada yaşayabiliyoruz.

"Senin için başka bir gösteri yapmayacağım." Bir kahkaha atar ve banyoya yönelir.

Su açılıyor ve bilgisayarda yaptığım şeye geri dönmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. O yüzden denemeyi bıraktım. Gömleğimi ve pijama şortumu çıkardım.

-Yanıma almayı unuttuğum için Roan'ın boxer'larını giyiyorum. Açıkça cinsel bir şey için bile değil, sadece... ona daha yakın olmak istiyorum.

Duşa girdiğimde gözleri kapalı, ellerini saçlarında gezdirirken başını akıntıya doğru eğmiş. Dövmelerinin dalgalanışını ve kaslarıyla birlikte hareket edişini izlerken kendimi kaptırıyorum. Daha önce hiç fark etmediğim birkaç yara izi, kasaptaki bıçak kesikleri gibi derisine kazınmış. Bu bana Roan hakkında hâlâ ne kadar çok şey bilmediğimi fark ettiriyor. Benim hakkımda her şeyi biliyor; işimi, ailemi, travmamı, kahve siparişimi ve telefon şifremi.

"Sana bir gösteri yapmayacağımı söyledim." Göz kapaklarından birini kırarak çarpık bir gülümsemeyle gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bana katılacak mısın yoksa bütün gün orada dikilecek misin?"

"Kapa çeneni, *gringuito*." Hafifçe gülüyorum ve bir el bezine biraz vücut yıkama suyu koyuyorum. Ona doğru yaklaşıyorum ve sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi göğsünü köpürtüyorum. Vücudunun düzlemlerini izliyorum, sert kaslarının nefes alış verişleriyle hareket ettiğini hissediyorum ve burada, duşta çıılçıplak, onunla televizyon izlerken ya da yemek yerken olduğu kadar rahat olduğumu fark ediyorum.

Göğüs kaslarında küçük, dairesel yara izleri olan bir deri parçasını yıkiyorum ve bunların sigara yanığı olduğunu hemen anlıyorum. Diğer yaraların aksine, onlara dokunduğumda geriliyor. Yeni yaralar değiller, bu yüzden canını yakmamalılar. Avuçlarımı göğsüne dayayıp kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Yumuşak gözlerle ama sert bir çeneyle bana bakıyor. "Ne oldu?"

Burun delikleri açıldı. "Babam sarhoş olduğunda beni sık sık kül tablasıyla karıştırdı."

"Roan... kaç yaşındaydın?" Daha cevap vermeden kalbim genç çocuk için sızlıyor.

"Çoğunlukla annemin ölümünden sonraki yıldı." Çenesini kaldırıyor ve omuzlarını dikleştiriyor, sanki hiçbir şeyin onu incitmesine izin vermemek için her zaman güçlü durmak zorundaymış gibi. "O yıl çok içti."

"Kaç yaşındasın, Roan?" Yavaşça yutkunuyor ve neden bir cevap için zorladığımı bilmiyorum. Belki de bu lanetli, güzel adam hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenme dürtüsüdür. Şeytanlarını öğreneyim ki belki onları uzak tutmaya yardım edebilirim.

"Sekiz."

"*Lo siento.*" Dudaklarımı sıcak, ıslak tenine bastırıyor, sekiz yaşında bir çocuk için fazla acımasız bir yaranın her bir izini öpüyorum. Her öpüşte biraz daha rahatlıyor, toplamda on dört öpücük.

Sonuncusundan sonra yüzümü kavırıyor, bir elinin parmakları topuz yaptığı saçlarımı arkadan iterken diğeri çenemi çerçevesiyor. Gözlerinin mavi-gri rengi ay ışığı altında karanlık havuzlar gibi dönüyor. Orada kopan fırtına kadar karanlık ama yine de bir şekilde daha aydınlık, daha parlak.

Beni cama doğru geri götürürken tek kelime etmiyor. Bir eli göğsümde ve karnımda hafifçe kayarak bacaklarımın arasını okşuyor. Ağzım nefes nefese bir iniltiyle açılıyor ve başparmağım

dudaklarımın arasından kayıyor. Dişlerimi üzerinde gezdiriyorum, aletinın büyüdüğünü ve karnıma baskı yaptığını hissediyorum.

Elimi kadife uzunluğunun etrafına hafifçe sarmak için aramıza uzanıyorum. Hemen elimi çekip bileğimi yanıma sabitliyorum. "Seni izlemek istiyorum." Sözleri sanki yüksek sesle söylemek istememiş gibi dudaklarından usulca süzülüyor.

Parmaklarını nazikçe yarığımın üzerinde aşağı yukarı gezdiriyor, her yukarı vuruşta klitorisimin etrafında dönüyor ve sırtım camdan dışarı doğru kıvrılırken kalçamı kavrayışını itiyorum. Hafif, kasıtlı hareketlerle ustalaşıyor ve bana şefkatli bir zevk veriyor. Bakışlarını yüzümden hiç ayırmıyor, nefesimdeki her kıpırtıyı, dudağımın ısırığını ve kaşlarımın kıvrımını iliklerine kadar hissediyor. Dudakları ayrılıyor ve sanki beni izlemek sihirmiş gibi keyifli bir iç çekiş dökülüyor.

Roan iki parmağını içime sokup G noktama doğru kıvrırken, başparmağıyla klitorisimin etrafında hafif daireler çizmeye devam ederken salıverilmem önümde süzülüyor. Ateşli kıvılcımlar uzuvlarımın ucundan merkezime doğru sıcıyor. Orgazmım vücudumda yavaş ama güçlü dalgalar halinde yayılmaya başladığında derin bir nefes alıyorum.

Başparmağı yanağımı okşuyor, sarkan alt dudağımın üzerinde geziniyor. Konuştuğunda, huşu içinde. "*Fhíorálainn*."

Burada kalmaktan, kalp atışlarımı ve kızarmış tenimi avucunun altında hissetmekten ve yüzümün her santimini taramaya devam etmekten memnun görünüyor. Tüm bunlara tapınmaktan başım dönüyor.

Ellerimi karnından aşağıya, kaslı kıcının kıvrımına doğru sürüklüyorum ve fayans zemine doğru indiriyorum. Omuzlarımdan tutarak beni durduruyor. "Bunu karşılığında bir şey almak için yapmadım."

"Biliyorum." Ve biliyorum. Gerçekten hiç acelesi yoktu. Beni uçuran kişinin kendisi olduğunu bilerek düşüşümü izlemek istiyordu. "İzin verecek misin?"

Ben mi? Lütfen. Tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Burnundan nefes veriyor ve omuzlarımı bırakarak dizlerimin üzerine çökmeme izin veriyor. Ben de en az onun kadar meraklı ve titiz bir şekilde vücudunu yalaya yalaya öğreniyorum. Aleti elimi mükemmel bir şekilde dolduruyor, derisi yumuşak ve damarlı. Dilimi kırmızı ucun üzerinde gezdiriyorum ve kalçaları esniyor. Elime sokmak için duyduğu doğal dürtüyü fiziksel olarak engellediğini hissedebiliyorum.

Dudaklarımı boyunun etrafına sararken taşaklarını elimde yuvarlıyorum. "*Lanet olsun...*" Dişlerini sıkarak konuştuğunu görmek için yukarı bakıyorum, boğazımın arkasına çarpana kadar öne doğru sallanırken boynundaki tendonlar esniyor. "O akıllı ağzını doldurmayı defalarca düşündüm. Dizlerinin üzerinde nasıl görüneceğini hayal ettim. Ama *lanet olsun*, fantezi gerçeğe yarışamaz bile... Şu anda dizlerimin üzerinde olması gereken kişi benmişim gibi hissediyorum." Sözcükleri zorlanıyor ve ben ucunu yutarken çakıllı bir inilti tarafından yarı yutuluyor.

Bu iri yarı canavar adamın yüzü zaptedilmişlik içinde kıvranırken, bir eli camı avuçlamak için uzanırken, diğeri kafa derimi kazarken gülümsemekten kendimi alamıyorum. Saçlarımın tepesini yumruklarken parmakları sıyrıyor ve sıkıca çekiyor ama hareketlerimi hiçbir şekilde kontrol etmiyor. Bu anın tadını çıkararak, acı verecek kadar yavaş bir tempoda ilerlememe izin veriyor.

Almak yoktur. Sadece vermek ve almak vardır.

Ve o kadar tatlı ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Ayağa kalkıyorum, elimi ağzımın yerine koyuyorum ve diğer elimi boynuna dolayarak yüzünü bana doğru çeviriyorum. "Şimdi seni izlememe izin ver."

Ben de onu aynı derecede büyüleyici buluyorum. Çenesinin arkasındaki kas düğümü. Dudaklarını büzüşü ve ardından sert bir nefes verışı. Kalçamı kavrayan büyük ve güçlü elini hissediyorum. Dövmelerinin çizgileri ve

kıvrımları. I

"Sende güzel bulmadığım hiçbir şey yok," dedi hayretle.

Sanki bu iltifat göğsüne bir ok gibi saplanmış gibi yüzünü buruşturuyor. Ve birdenbire ona güzel diyen ilk kişi olduğumu kesin olarak anladım.

Boğazında bir diken varmış gibi yutkunuyor. "Seni Chariot'ta asansörün yanında yakaladığımda ne düşünüyordum biliyor musun?"

Aletinin başının dibinde daireler çizmek için vuruşlarıma ara veriyorum. "Aklından ne geçiyordu?"

"Ben sikimi kışına dayarken senin parmaklarımın üzerine boşalmanın nasıl bir his olduğunu. Ve aramızdaki kat kat giysilere rağmen bunun hayal ettiğim en ateşli şey olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum."

Gülümsüyorum, yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Sanki biliyormuş gibi, yanağımı okşamak için elini kaldırıyor ve camın üzerindeki parmakları serin ve hoş geliyor. Ona zevk vermeye devam ediyorum, nefesleri daha keskin ve daha çaresiz hale geliyor. Ayakta kalmak için bağlantıya ihtiyacı varmış gibi elini yanağımda tutuyor ama kalçamdan çektiği elini başımın yanındaki cama vuruyor.

"Şimdi benim için gel," diye fısıldıyorum. Karın kasları sıkıca kasılıyor ve göğsünde derin bir gümbürtü oluşuyor, sadece ilk sperm fişkırmasıyla serbest kalıyor.

"*Fuhh-*" Alnını omzumun üstündeki duvara bastırıyor, boğazıma doğru nefes alıyor.

"İşte böyle. Aferin oğlum." Boynunun arkasına masaj yapıyorum ve yumuşamaya başlayana kadar vuruşlarımı yavaşlatıyorum.

Başını kaldırıyor ve büyük elleriyle yüzümü çerçevesiyor. Alnımı onunkine yaslayarak dudaklarıma doğru iç çekiyor. "Gerçek olduğuna inanamıyorum."

---

1. Pa Que Me Quieras-Lali, Noriel

Bölüm 21

Sikiş ya da Dövüş

Reggie

IDSM Transports'tan henüz sahaya çıkmamış her cesedi yeniden inceledim, gözden kaçırdığım bir ipucu için her bir deri parçasını dikkatle inceledim. Elim boş döndüm.

Şimdi laboratuvara geri döndük ve floresan ışıklara bakarken masa sandalyemde dönüyorum.

Roan bana her birkaç dakikada bir gitme vaktinin geldiğini söylerken düşünmek zor. "Hadi, bulacak yeni bir şey yok."

"Kahretsin, kaçırdığım bir şey olmalı," diye inliyorum.

Roan'ın sesi de aynı derecede sinirli geliyor, ama farklı nedenlerle. "Öyle bir şey yok. Hadi gidelim."

"Sabırlı olan sana ne oldu, ha?"

"I-" Telefonu çalıyor ve hoparlörü açarak cevap veriyor. "Hoparlördesin."

"Hey, Reggie." Cash'in sesini tanıdım. "Müdür hakkında bilgi sahibi olan birini buldum."

Heyecanla ayaklarımı dikerek ayağa kalkıyorum. "İsimleri ne? Onlarla ne zaman konuşabiliriz? Ne-"

"Bu bir iyi haber, kötü haber durumu," diye sözümü kesiyor Cash. "İyi haber, birini bulduk. Kötü haber, bu Kahin ama hey, gitmeliyim-"

"Ayrıntıları bana mesaj at," diyor Roan ve Cash aramayı sonlandırıyor. Beklentiyle bana bakıyor. "*Artık gidebilir miyiz?*"

Roan'ın arabasına döndüğümde, dizlerimi göğsüme çekerek yolcu koltuğundan ağaçların bir tuval üzerindeki yeşil boya çizgileri gibi bulanıklaşmasını izliyorum. Roan şu ana kadar sessizdi. "Kardeşine ne kadar güveniyorsun?"

"Sanırım buna bağlı. Ne düşünüyorsun?" Koltuğumda dönüyorum, bükülmüş dizlerimi ona doğru eğiyorum. Eli vites kolunu bırakıp kalçama dayanıyor. Bu jest çok küçük ama etkisi beni dehşete düşüren çok büyük bir his.

Üzerimdeki etkisinden habersiz, gözleri yolda ama başparmağı tenimde daireler çizerken, kayıtsızca devam ediyor: "Ya ona kadınların yüzlerini göstersen? Eğer kartel üyesiyseler, onları tanıyabilir. İsimlerini bilirsek çok daha fazla bilgi edinebiliriz."

Ben bunu düşünüyorum. Elimizi göstermek bir risk, özellikle de o bir şekilde işin içindeyse. Beni yiyip bitiren şey kartelle olan bağlantı. Babam ve ağabeyimin korkunç şeyler yaptığını biliyorum, ama yine de onların baştan aşağı canavar *olabileceklerini* kabul etmek benim için zor.

"Küçükken, belki beş ya da altı, göz tembelliğimi düzeltmek için bu göz bandı çıkartmalarını takmak zorundaydım." Bu anı neden aklıma geldi bilmiyorum ama paylaşma ihtiyacı hissediyorum. Roan onu açıkça bir şeyle suçlamadı ama yine de ağabeyimin nasıl bir adam olduğunu bilmesini istiyorum.

"Okula gittiğim ilk gün çocuklar benimle dalga geçti. Eve yürürken ağabeyime ağladım. Bana erkek gibi davranmamı söyledi." Bu anıya gülüyorum ve Roan'ın ağzı benzer anıları hatırlıyormuş gibi köşeye doğru çekiliyor.

"Ama ertesi gün, o ve tüm arkadaşları okula prensesler ve pembe kelebeklerle kaplı göz bantlarıyla geldiler.

"Dokuz yaşındayken olduğu kişi olmadığını biliyorum ama o küçük çocuğun hâlâ orada bir yerde olmadığına inanamıyorum - ya da inanmak istemiyorum."

"Ailemiz için her zaman en iyisine inanmak isteriz."

"Bu çok ürkütücü," diyorum ve mükemmel bir zamanlamayla üstümüzdeki zayıf sokak lambası yanıp sönüyor. Terk edilmiş ofis parkları ve üstlerinde apartmanlar olan işyerleri sokakları kaplıyor.

"Birkaç yıl önce, bir önceki belediye başkanı 'June Harbor'ın zenginleştirilmesi için çok disiplinli sanat ve rekreasyon toplum merkezi' için bu birkaç bloktaki tüm binaları satın aldırdı." Parmaklarıyla tırnak işareti yapıyor. "Tabii ki, bu sadece toplulukların projeye katılmasını sağlamak için verdiği tatlı dilli bir isim. Şehrin bu mülklerden bazıları için dostlarına milyonlar ödemesini sağladı ve onların da tek yapması gereken bu talih kuşunun bir yüzdesini ona geri vermektir."

"Ve yıllardır burada kullanılmadan öylece duruyorlar mı?" Kırılmış camlarından geriye kalanların arkasında tahtalar olan bir dükkânın önünden geçiyorum. Hüzünlü bir berber direği koruyucu camını kaybetmiş. Renkler güneşten solmuş, beyaz şerit artık kahverengi ve kirli.

"Oldukça fazla. Belediye araziyi satın alıp geliştirmeyi göze alamadı ve kimse şehrin terk edilmiş bir bölgesindeki binaları geri almak istemiyor." Boş kaldırımda yürürken Roan'ın kolu yanında sallanıyor. Bu

Elime uzanıyormuş gibi bana doğru sallanıyor. Sonra elini cebine sokuyor. *Elimi tutmak istiyor mu? Ben onunkini tutmak istiyor muyum?*

Daha önce elini bacağıma koymas ı bana yaptığı en korkunç şeydi. Beni mutfak adasına çivilemesinin üstünde. Beni bir merdivene baş aşağı asarak taşımasının üstünde. Beni sikerken boğması ve buna dua demesi. Tüm bu durumlar şu an için korku uyandırıyor, ama bana bu kadar rahat ve samimi bir şekilde dokunması gelecek için korku uyandırıyor.

Ne zaman cinsel gerilim çok artsa ve birbirimize girsek, bu büyülü bir şey. Bunu bir deneyim olarak yazabilirim. Cebindeki eline bakıyorum. Yine de el ele tutuşmak sıradan, bu işten sonra hayatın nasıl olabileceğine dair çok doğru bir bakış. Mümkün olmayan bir hayat.

Kendimi acıdan kurtarmayı tercih ederim.

Granit basamakları muhteşem klasik sütunlara çıkan büyük bir bankaya yaklaşıyoruz. Bunlardan birinin arkasından uzun, zeytin rengi paltolu bir figür çıkıyor. Aniden ortaya çıkışından ve tüm yüzünü gizleyen büyük kapüşonundan irkiliyorum. Roan otomatik olarak önüme geçip vücudunu benimle o kişi arasına yerleştiriyor. Üzerlerinde yırtık pırtık bir eşofman var, botları da yıpranmış ve aşınmış.

"Rahibe için buradayız." Roan'ın ses tonu emredici ve adam daha uzun durarak yüzünün alt yarısını ortaya çıkarıyor. Düzgün kesilmiş sakalı, kıyafetlerinin durumuna bakılırsa hiç de beklediğim gibi değil.

"Ödemeyi yaptınız mı?"

Roan gergin bir şekilde, "Henüz bize fiyatını söylemedi," diye cevap veriyor.

Adam kıs kıs güler ve alaycı bir şekilde "İyi geceler" der. Büyük ahşap ve pirinç ön kapıyı açtı. "Tapınağa hoş geldiniz."

İçeri girerken Roan kolunu belime doluyor ve beni koruyucu bir şekilde yanına çekiyor. Bizi iki maskeli adam karşıladı, abartılı bir gülümseme ve

Trajedi ve komedi maskeleri takmışlar, acımasız ve ürkütücü. Öndeki adamın aksine, bu ikisinin güvenlik görevlisi olduğu, üzerlerindeki kurşun geçirmez yelek ve silahlardan anlaşılıyor.

Roan beni arkasına itiyor ve onlardan biri tüfeğini arkasında sallayarak yaklaşırken kollarını iki yana açıyor. Bir metal dedektörünü Roan'ın etrafında T şeklinde sallıyor. Korumanın beni taramasına izin vermek için kenara çekiliyor. Adamın elleri üzerimde gezinirken Roan sarmal bir yılan gibi her an tepki vermeye hazır bir şekilde beni izliyor.

Temizlendikten sonra adam ortağına başıyla işaret ederek bizim için ikinci kapı setini açmasını söylüyor. Anında, gürleyen bir kalabalığın sesi bize çarpıyor. Eski banka katı boşaltılmış, yerine gürültülü bir kalabalık ve iki adamın boğuştuğu yükseltilmiş bir sahne var. Sahne, kalın bir zincirle tavana tutturulmuş dev bir metal kafesle çevrili.

Roan kalabalığın arasından sesini duyurmaya çalışarak, "Bu o, Kahin," diye bağıyor ve ipek bir toga giymiş bir kadını işaret ediyor. Kalabalığın üzerinde, altından yapılmış ve taht gibi süslenmiş bir cankurtaran sandalyesine benzeyen bir şeyin üzerine tünemiş.

"Şimdi bana onun kim olduğunu söyleyecek misin?"

Konuşabilmek için beni kalabalıktan uzaklaştırıyor. "Kahin, *kehanetlerde bulunan* bir rahibe." Morlar içindeki kadına bakıyorum ve sanırım bu yeraltı dövüş kulübü bir tapınaksa, o da rahibe olmalı.

Ama bunun kuruntulu bir MMA hayranından daha fazlası olduğunu biliyorum. "Peki gerçekten ne yapıyor?"

Yaklaşmadan önce sağa sola bakıyor, sonra neredeyse fısıltıyla şöyle diyor: "Doğru fiyata her şeyi bulur; bir org, güvenli bir ev, bir fahişe ya da..." Ayağa kalkıyor. "Bilgi."

"Warden'da," diyorum başımı sallayarak.

"Bana yakın dur." Elimi tutuyor ve insan kalabalığının içinde bir o yana bir bu yana savrularak bizi rahibeye doğru götürmeye başlıyor. Elimi sardığında hissettiğim anlık güvenlik ve rahatlık duygusuyla savaşmaya çalışıyorum, hem tatlı hem de acı.

Etrafında üç sıra adam var, hepsi taktik pantolon giymiş ve mat siyaha boyanmış Roma göğüs zırhına benzeyen bir şey giymişler. "Bu ne lan?" diyorum nefesimin altında.

Seyircilerden büyük bir gürültü kopar. Dövüşçülerden biri ayağa kalkıyor, kan tükürüyor ve ellerini zaferle kaldırıyor. Rakibi yüzüstü yere düştü. Nefes alıp almadığını buradan anlayamıyorum. Kafes, inleyen metal sesleriyle kalkmaya başlıyor. Kazanan göğsüne vurarak sahnenin basamaklarından aşağı atlarken kaybeden kollarından sürüklenerek götürülüyor.

Roan rahibenin muhafızlarından birine döner ve ona bir deste para uzatırken kulağına bir şeyler söyler. Muhafız bir kulaklığa konuşur.

"Fiyatı bilmediğini sanıyordum?" diye sordum.

Gözleri benimkilere kayıyor. "Bu sadece seyirciler için."

Rahibe tahtından iniyor ve onu koruyan adamların yarısı, o bankanın arka tarafına doğru yürürken etrafını sarmak üzere pozisyon alıyor. Roan'ın para verdiği adam bize işaret ediyor ve biz de onun maiyetinin arkasına takılıyoruz.

"Dinle." Roan sıradan bir jest gibi görünen bir hareketle kolunu omzuma atıyor ama kaslarındaki gerginliği hissedebiliyorum. Sesi alçak ve ciddi, dudaklarını zorlukla kıpırdatarak konuşuyor. "Çılgın *fiyatlar* talep etmesiyle ünlüdür. Hiçbir şeyi hemen kabul etme."

Eski emanet kasası odasının girişine yönlendirildiğimizde göğsümde gergin bir enerji çatırıyor. Kapı kalın metalden yapılmış.

Kasa. Roan'ın çenesi titizlikle gözlemleyip durumu kavrarken sımsıkı kapalı.

Kahin bize doğru bakarken kollarını göğsünde kavuşturuyor, yanında da adamları var. Çenesini kaldırırken güç saçıyor. "Kardeşini bekliyordum."

Roan'ın yüzü büyüleyici bir gülümsemeyle aydınlanıyor ama sesi soğuk ve düz. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Bir elini sallıyor, uzun tırnakları obsidyen siyahına boyanmış. Keskin yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor. "Hayatta kalacağım. Şimdi, Müdür hakkında bilgi almak için buradasınız, değil mi?"

Roan cevap verir, "Evet."

"Sana sormadım," diyor sertçe, sonra başını eğiyor ve düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi bakışlarını daraltıyor. "Bilmek isteyen sensin."

"Evet." Roan'ın arkasına saklandığımı düşünmesini istemediğim için bir adım öne çıkıyorum. "Fiyatını söyle, ben de ödeyeyim."

Dudaklarında şeytani bir gülümseme yayılıyor. "Mükemmel." Arkamdaki Roan'ın benimle onun arasına girmek için can attığını hissediyorum.

"Bu geceki olay göz önüne alındığında, normalde size sevişme ya da dövüşme seçeneği sunardım, ancak tüm adamlarım sizi yere serer ve on saniyelik dövüşler pek eğlenceli değildir. Bu yüzden, bu ödeme seçeneği masadan kalktı, geriye sikişmek kalıyor."

"Hayır, hayır, kesinlikle olmaz," diye bağıyor Roan, beni kapıya doğru çekiştirerek. İki adam silahlarını çekerek çıkışı engelliyor.

"O zaten kabul etti. Ödeme borçlu ve öyle ya da böyle alacağım," diyor, sesi tatlı ve uğursuzun ürpertici bir karışımı.

Çekiniyorum. "Ben kabul etmedim-"

"Fiyatını söyle, ben ödeyeyim," diyerek önceki sözlerimi tekrarlıyor. Midem bir taş gibi düştü. Bunu körü körüne bir anlaşma olarak söylememiştim ama anlamını tartışmaya değmeyeceğini söyleyebilirim. Roan beni hiçbir şeyi hemen kabul etmemem konusunda uyarmıştı ve benim aptalca kelime seçimim... *lanet olsun*.

"Yani beni becermek mi istiyorsun?" Anlamaya çalışarak soruyorum.

Roan dişlerini sıkarak, "Seni becermek istemiyor," diyor, yumrukları sıkılıyor ve ayakları dövüş pozisyonuna geçiyor. "Ben yapacağım."

"İşler böyle yürümüyor." Kendini beğenmiş bir sırtışıla konuşuyor. İkisinin arasına bakıp neyi kaçırdığımı anlamaya çalışıyorum. "Gece için sıraya girmiş bazı mutlak canavarlarım var ve sen çok..." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "*Sıska*. Kalabalık seni parçalamalarını izlerken çılgına dönecek."

"*Onlar mı?*" *Ciyak* ciyak bağıriyorum, onun sözlerini işlerken midem bulanıyor. "Cesedimi çiğnemeleri gerek," diye homurdanıyor Roan, beni arkasından iterek.

"Bunu ayarlayabiliriz," diyor küstahça. Kurulan bir silahın sesi kanımı donduruyor. Kapıdaki adamlardan biri arkama geçti ve üzerime uzanarak Roan'ın kafasının arkasına bir silah dayadı.

"Buna gerek yok, ben yaparım!" Roan ve silahlı adamın arasından fırlayıp herkesin dikkatini üzerime çekmeye çalışarak bağıriyorum.

"Cehennem gibi olacaksın," diye hırlıyor ve bana doğru hamle yapıyor, ama namlu kafasıyla yeniden birleşince duruyor.

"Hareket edebileceğinizi söylemedim," diyor adam hoyratça.

"Neyi kabul ettiğinizi bilmiyorsunuz." Roan'ın sesi gergin ve gözleri bana yalvarıyor.

"İstiyorum. Kalabalığın önünde erkekleri becermemi istiyorsun. Ve bunu yaparsam, onu öldürmeyeceksin, değil mi?" Sesime sızan küçük panik ve çaresizlik kırıntılarından nefret ediyorum.

"Erkeklerle yatmanı istemiyorum. Erkekler *tarafından sikilmeni* istiyorum. İnsanlar bir gösteri için iyi para ödedi ve ben de onlara bir gösteri sunacağım." Sanki onu sıkmak üzereymişim gibi kuzguni saçlarından bir tutamı parmağının etrafında döndürüyor.

Derin derin yutkunuyorum ve dik durmaya çalışıyorum. Roan'a bakmaya dayanamıyorum. "Tamam, yapacağım."

"Bekle, bekle!" Onunla tanıştığımdan beri ilk kez Roan'ın sesi yıpranmış geliyor.

"Bir taşkınlık daha yaparsa tetiğı çeker Bay Fox," diye çıkışıyor rahibe ve Roan durumu yatıştırmaya çalışır gibi elini sakinleştirici bir hareketle hareket ettiriyor.

"Seçeneklerin genellikle sevişmek ya da dövüşmek olduğunu söylemiştin, değil mi?" Ses tonunu sakin ve dengeli tutuyor. "Bırak dövüşeyim. Sizinkiler gösteri mi istiyor? Onlara lanet olası bir gösteri sunacağım."

Gözlerini floresan ışıklarına çeviriyor ve düşüncelere dalmış gibi iç geçiriyor. Bir süre sonra şok edici yeşil gözleri yeni, şeytani bir ışıltıyla Roan'a dönüyor. "Anlaştık. Ama Leydi Şans'la dövüşüyorsun."

Kalabalığın el çırpışlarını dinliyorum, Roan'ın ellerini arka odada kaydederken içimde bir endişe dönüyor. Yüzü taştan bir maskeye dönüşmüştü. "Kaçabiliriz," diye geveliyorum.

Oturduğu banktan çarpık bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Bana karşı yumuşama Cortez."

Bandı elinin etrafına bir kez daha sarıyorum. "Egonun yoluna çıkmasına izin verme. Gerekirse çekil."

"Kazanmak yoksa, bilgi de yok." Omuz silkiyor, sargıyı test etmek için parmaklarını esnetiyor.

"Başka bir yolu bulacağız-"¹

Beni dizlerinin arasına çekiyor, elleri kalçalarımda geziniyor ve gözlerimin sıcak yaşlarla dolmasına neden olan bir şefkatle. Gözleri tekrar benimkilere döndüğünde, mavide uzak bir hüznün var, ama bir anda kayboluyor ve yerini acımasız bir kahkaha alıyor. "Ve vazgeçmek bir seçenek değil, küçük tehdit."

Kalbim mide bulandırıcı bir farkındalıkla çarpıyor. "Yani..."

Boynunu bir o yana bir bu yana çevirerek kaslarını esnetiyor. "Eğer o sahneden kazanan olarak çıkmayacaksam, hiç çıkmayacağım demektir."

Gerçeği yutmaya çalışırken boğazım yarıya inmiş gibi hissediyorum. Görünüşe göre midem kaldırmıyor ve bunun yerine başımı şiddetle sallıyorum. "Hayır, hayır. Kardeşlerini arayabiliriz, ben de babamı arayacağım ve onlar bizi buradan çıkaracaklar."

Beni bileklerimden tutarak ellerimin çılgınca hareket etmesini engelledi. "Bütün blok tıkanmış durumda. Hiçbir telefon girip çıkmıyor."

"Sıra sende." Bir gardiyan kafasını kapıdan içeri sokar.

Bu kez kalabalığın arasından geçerken elini tutmakta tereddüt etmiyorum. Ölü kadınları, Müdür'ü ya da tüm bunlar sona erdiğinde ne olacağını düşünmüyorum. Tek düşündüğüm, elimin onun elinin içine ne kadar mükemmel oturduğu ve belki de hiç gelmeyecek bir gelecekte çekinmemenin ne kadar doğru bir his olduğu.

Sahne merdivenlerinin dibine vardığımızda onu durduruyorum ve titreyen ellerimle yüzünü okşuyorum. Aklımdan pek çok şey geçiyor. Eğer kendini öldürtecek olursa, onu kendim öldüreceğimi söylemek istiyorum. Eğer bu birlikte geçirdiğimiz son an olursa, yıllardır konuşmadığım Tanrı'ya birlikte geçirdiğimiz zaman için şükredeceğimi bilmesini istiyorum. O asla

onu kaybedebileceğim şu andan daha çok benimmiş gibi hissedirdim. Onun yerine "Kazandığında burada bekliyor olacağım." dedim.

Gardiyan onu yanına çağırıyor ve ben de ayak parmaklarımın ucunda gerinerek ilk öpücüğümüz ve belki de son öpücüğümüz olacağını anladığım bir şey için yüzünü kendime doğru çekiyorum. Fırsat bulamadan belimdeki elleri beni geri çekiyor. "Yakında görüşürüz, Cortez."

Sahneye çıkmak için arkasını döndüğünde bana söylediği ilk sözler tekrar yankılanıyor ve sanırım içimden küçük bir parça kopuyor.

Şimdiye kadar gördüğüm en iri yarı adam sahnenin diğer tarafından yürüyor. Sakallı bir dağ gibiydi. Yumrukları neredeyse Roan'ın kafası kadar büyüktü.

Takım elbiseli bir adam ortada duruyor ve mikrofona konuşmadan önce kravatını düzeltiyor. "Gora ile birlikte"- elini deve doğru uzatıyor -"Bayan Şans bu dövüşe katılıyor!" Kalabalık bu anons üzerine çılgına dönüyor ve ben şaşkınlıkla etrafıma bakıyorum.

"Her dövüşçü bir çift zar atacak. En yüksek zarı kim atarsa ilk silah seçimini o yapacak." Elini uzatıyor ve rahibenin mor elbisesinin dar bir versiyonunu giymiş bir kadın sahnede dolaşarak bir tepsi dolusu eşya gösteriyor.

Bir pala. Bir tokmak. Uzun bir çelik zincir. Bir balta.

Başım dönüyor ve kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki vücudumu gerginlik sarıyor.

"Eğer dövüşçülerden biri yılan gözlerini devirirse, Şans Meleği ona olumsuz bakıyor demektir. Silah kullanma hakkından vazgeçmek zorunda kalacaktır."

Çılgılık atma dürtüsüne karşı koyarak sandalyesindeki Kahin'e bakıyorum. Altın bir kadehi dudaklarına götürürken pençe gibi tırnaklarını sandalyenin bir koluna geçiriyor. *Eksantrik, sadist kaltak.*

Elinde silah tepsisi olan kadın, elinde daha küçük gümüş bir tepsiyle Roan'ın rakibine doğru yürür. Tepsiden iki zar alıp dev yumruğunda sallarken hakemler etrafına toplanır. Kalabalık toplu bir nefes alır, uğultulu alan ürkütücü bir sessizliğe bürünür. O kadar sessiz ki, zarları bıraktığında metal tepsiye çarpma sesleri duyuluyor.

"Ve üç atıyor!" diye bağılıyor hakem mikrofona ve heyecanlı bağıışlar sessizliği bozuyor.

Üç. Emanet kasalarının bulunduğu odadan çıktığımdan beri ilk kez tam nefes alıyorum. Roan'ın daha yüksek atma ihtimali iyi. Gerçekten iyi.

Roan yuvarlanırken kalabalığın üzerine yine sessiz bir hava çöküyor ve içimde iyimserlik titreşiyor.

"Yılan gözler!" Vücudum enayi yumruğu yemiş gibi sarsıldı. Diğer dövüşçü göğsünü yumrukluyor ve kükrüyor, sonra yumruğunu havaya kaldırıyor. Ring kızı silah tepsisini incelemesine izin veriyor ve o seçerken nefes alamıyorum. Baltayı başının üzerine kaldırıyor ve mide bulantısı boğazımı düğümlüyor. Birkaç yıl önceki bir cinayet kurbanının cesedini hatırlıyorum. Bir baltayla öldürülmüştü ve vücudu daha önce hiç görmediğim şekilde parçalanmıştı. Bıçak yarasının aksine, balta deriyi ve kasları yararken kemiği de parçalıyor, İnsan vücudunu bir tahta parçası gibi parçalıyor.

Roan'a odaklanmaya çalışıyorum, canlı ve bütün... şimdilik.

Ayak parmaklarının üzerinde hafifçe zıplıyor, siyah kot pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor ve omuzlarını aşağı yukarı yuvarlıyor. Sırtındaki parça, sahneye vuran sert ışıkların altında daha da ürkütücü görünüyor.

"Zile kadar köşelerinize." Spiker karşılıklı köşeleri işaret eder, her dövüşçü bir köşeye yerleşene kadar bekler ve ardından kafes indirilirken aceleyle sahneden iner.

Kafesi kaldırmadıklarını, birinin öldüğünü anladığımda ağır metalin sesi midemin çukuruna batıyor. Bir zil çalıyor ve ciğerlerimdeki hava çekiliyor. İki adam da yavaşça ortaya doğru yürüyor. Gora'nın gözleri kocaman ve geniş, avını görünce ağzından salyalar akan bir hayvan gibi dudaklarını yalıyor.

Birbirlerinin etrafında dönüyorlar, ikisi de bir hamle yapmıyor ve kalabalık harekete geçilmesi için alay ediyor. Gora kükreyerek saldırır, baltayı geniş bir darbeyele savurur. Roan onun saldırısından zar zor sıyrılır. Rakibi onu güç bela geçtikten sonra döner ve baltanın ucunu Roan'ın kürek kemiklerinin arasına saplar.

Roan yere uçuyor. Bir boks ringinin aksine, sahne sert ve acımasız. Onu yüzüstü görünce benim de kalbim küt küt atıyor ama hemen ayağa kalkıp omuzlarını silkeliyor.

Adam bir sonraki savuruşunda Roan tahta sapı kavrar ve kaldıraç gücünü kullanarak adamın kasıklarına ağır tekmeler indirir. Adamın dizleri bükülür ama düşmez ve ikisinin de tuttuğu baltayı kuvvetle iterek Roan'ın tutuşunu kırar ve adam sendeleyerek geri çekilir.

Onu uyarmak için bağırmaya çalışıyorum ama daha kelimeler ağzımdan çıkmadan kafasının arkası metal kafese çarpıyor. Boynu kemiksizmiş gibi sarsılıyor ve göz kapakları titriyor, gözleri geriye kayıyor. Kendini dik tutmak için arkasındaki kafese tutunuyor.

Adam yaklaşıyor, baltasını uğursuzca sahneye doğru sürüklüyor. Bu soğukkanlı bir cinayet olacak. Roan'ın öldürülmesini izleyeceğim.

Roan'ın yanına varmak için insan kalabalığının arasından yolumu açarak çevre boyunca koşuyorum. Tam baltanın kör ucu çenesine saplanırken ona ulaşıyorum. Başı yana savruluyor ve elleri kafesin üzerinde kayarken gözleri bana dikiliyor. Kan tükürürken vücudu çöküyor, dili dişlerinin arasında geziniyor.

Gözleri kısa bir an için benimkilerle kilitleniyor ve bana çarpık bir sırıtış attığında tüm bedenim güçsüz hissediyor. Kafesi itiyor ve gülüyor. "Yanlış uç, aptal."

Adamın boz suratı tehditkâr bir hırıltıya dönüşür ve kükreyerek baltayı savurur. Roan yuvarlanarak yoldan çekilir ve balta kafesin karelerinden birine saplanır. Adamın dirseğine güçlü bir aparkat indirir ve dirseği ters yöne doğru zorlanırken mide bulandırıcı bir kemik kırılması olur. Adam acı içinde bağırıyor ve baltayı bırakıyor.

Tüm bu olanları izlerken kalbim çok hızlı atıyor; adrenalin, umut ve dehşetin baş döndürücü bir karışımı. Roan balta sapına doğru atılıyor ama adam onu savuruyor ve yumruğunu Roan'ın kaburgalarına öyle bir gömüyor ki ayakları yerden kesiliyor. Soluk soluğa yere düşer ve yan tarafına kaburgalarını kıran bir tekme yer.

Olabildiğince yaklaşmak için acele ediyorum, güçlü tekmelerle dövülürken kafesin içinden ona bağırıyorum. "Hadi Roan, kalk, kalk!" Göğsünün üzerine yığılıyor, yanağı yerde. Yorgun gözleri benimkileri buluyor ve ben de kafesi tutuyorum. "Sana kazandığında bekleyeceğimi söylemiştim. Beni yalancı çıkarma."

Bu onun gözlerinde bir şeylerin kıvılcımlanmasına neden oluyor ve gözlerinde yeni bir kararlılığın oluştuğunu görüyorum. Bir sonraki tekme geldiğinde, Roan ayakta duran bacağına doğru ateş ediyor ve onu altından çekiyor. Geriye doğru devriliyor, dev vücudu bir taş sütun gibi yere düşerken kafesi sarsıyor. Roan terk edilmiş baltaya doğru dalışa geçer ve adam kırılmamış koluyla bileğine tutunup onu çekmeye çalışırken baltayı eline alır. Roan boştaki ayağını kullanarak topuğunu adamın burnuna vurur. Burnundan anında kan akar ve Roan ayağa fırlar, baltası hâlâ elindedir.

Rakibi hâlâ yerde, kendini elleri ve dizlerinin üzerine doğru iterken Roan sırtına vurarak onu tekrar yere serer. Onu yere sabitleyerek baltayı başının üzerine kaldırır ve tüm gücüyle indirir, boğazından vahşi bir çığlık kopar. Kafasını koparmak için yeterli hassasiyet ve güçle vuruyor.

Kan sıçramaları Roan'ın göğsünü kapladı. Baltayı bana doğrultmak için kaldırdı, gözlerinde ilkel bir vahşet vardı, sonra bıraktı, kolları iki yanında ağır ağır sallanıyordu.

Kalabalık bu altüst oluş ve baş kesme için çılgına dönmüş durumda. İnsanlar bana çarpıyor ve tezahüratlarının gürültüsü kulakları sağır ediyor ama kafes yavaşça kalkarken gözlerimi soğuk ve vahşi gözlerle bana bakan morarmış, kanlı ve güzel adamdan alamıyorum.

Bölüm 22

Vahşileştirilmiş

Roan

T Adrenalin, neredeyse bir mil uzağa park etmiş arabaya dönene kadar geçmiyor. Sonra ağrılar başlıyor. Her nefes çürük -muhtemelen kırık-kaburgalarımı acıyla geriyor. Çenem zonkluyor ve Kanın bakırımsı tadı dilimde sabit.

"Bırak ben kullanayım," diye yalvarıyor Reggie, sesindeki suçluluk duygusu o kadar yoğun ki göğsüme bir vida gibi saplanıyor. Elimdeki anahtarlara uzanıyor ama elimi geri çekiyorum. "Lütfen sana yardım etmeme izin ver."

Dişlerimi birbirine kenetliyorum, boğazıma doğru tırmanan cevabı geri çekiyorum. Onu aşağı itiyorum, yine de cevabım yapmacık ve sert. "Atla."

"Anahtarları bana verdiğinde yapacağım." Ellerini kalçalarına koyuyor, istediğini elde etmek için farklı bir taktik deniyor. *Her zaman ne istediğiyle ilgilidir.*

"Bin şu lanet arabaya." Yumruğumu kaputa vuruyorum. "*Şimdi, Cortez.*" İrkiliyor ve cesurca kaldırdığı çenesi düşüyor. Ona zarar vereceğimden korkuyormuş gibi arabanın etrafında dolanmasından nefret ediyorum. Ona asla zarar vermem - o istemediği sürece- ve sorun da bu zaten. Mutlak

ruhumdaki onu koruma içgüdüğü beni öldürtecek. Ve söz konusu o olduğunda, kendi güvenliğımi önemsemeye kendimi ikna edemiyorum.

Sinirlerim bununla başa çıkamayacak kadar yıpranmış durumda. Bedenim bitkin ve acı içinde çığlık atıyor ve ruhum kana bulanmış durumda. Zihnim sadece kapanmak ve göğsümün içinde boğuşan tüm duyguları görmezden gelmek istiyor. Varlıkları bile zehirli ve zayıflatıcı geliyor.

Tırnaklarını karıştırıyor, elleri kucağında güvenli eve doğru sözsüz bir yolculuk yaparken bana ürkek bakışlar fırlatıyor. Onu çenesinden tutup gözlerimin içine bakmaya zorlamak istiyorum, kelimelere dökemediğim her şeyi göreceğini umuyorum.

En küçük hareketler bile - dönüş yaparken göbeğimi sıkmak, vites değiştirmek ve debriyaj pedalına basmak - yanlarıma doğru yarık gibi bir ağrı gönderiyor. Kaburga sakatlıklarının kötü yanı da bu: Vücudunuzun her yerindeymiş gibi hissediyorsunuz. Hapşirmaktan sıçmaya kadar karın kaslarınızın gerilmesine neden olan her şey kırık kemiğinizi bir mengene gibi sıkıyor.

Güvenli eve döndüğümde, merdivenin dibinde iki saniye tereddüt ettim ve Reggie sordu, "Yapabilir misin? Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ben iyiyim amına koyayım," diye homurdanıyorum, sonra kendimi basamakları çıkmaya zorluyorum, tırmanış boyunca yüzümü buruştururken duvara dönük olduğum için memnunum. Doğruca pencereye gidip bir sigara yakıyorum ve rahibenin dövüşten sonra bize söylediklerini gözden geçirerek dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum.

"Müdür av partilerine ev sahipliğı yapar ve kadınlar avdır. İnanılmaz derecede gizlidir, önceki konuklardan biri size kefil olmadan bilgi veya davetiye almak neredeyse imkansızdır. Nerede gerçekleştiğini bilmiyorum ama تنها ve izole bir yer. Oraya tesadüfen rastlamayacaksınız."

Reggie için bir şey tıklar gibi oldu -düşüncelerinin bu yeni bilgiyle karıştığını görebiliyordum- ama gitme zamanı olduğunu söyler söylemez bunu bir kenara bıraktı. Kavgadan dolayı o kadar yıpranmıştım ki, bilgiyi zar zor kaydediyordum. O zamandan beri tüm gergin dikkati benim üzerimdeydi.

Şimdi bile, bana vahşi bir hayvanmışım gibi yaklaşırken çıplak ayaklarının yumuşak dokunuşlarını duyuyorum. Arkamı dönmüyorum, hatta orada olduğunu bile kabul etmiyorum. Bir nefes daha çekiyorum, genişleyen ciğerlerimin verdiği acı yerine nikotinin verdiği huzurun tadını çıkarıyorum.

Sessiz varlığı, berbat bir sigaranın getirebileceği her türlü huzur görüntüsünü paramparça ediyor. Yumuşak, acıma dolu gözlerini derimin üzerinde gezinen örümcekler gibi sırtımda hissediyorum. "Eğer söyleyecek bir şeyin varsa Cortez, söyle."

"Özür dilerim. Çok özür dilerim." Sesi duygu yüklü ama asla çatlamıyor. "Ölebilirdin. Hiçbir bilgi buna değmez."

Ona doğru dönüyorum, öfke bir fırın gibi beni yakıyor. "Savaşmak zorunda kaldığım için kızgın olduğumu mu sanıyorsun? Sana bir şeyi anlatmama izin ver." ¹ Sigaramı pencere kenarında söndürüyorum ve ona doğru yürüyorum. "Dünyada sürekli öldürülme tehdidi altında hareket ediyorum. Bu tehdidin var olmadığı tek bir an bile yok. Elbette, bu gece ölme ihtimalim oldukça yüksekti, ama kızgınlığımın nedeni bu değil."

Kaşları çatıldı. "O zaman neden kızgınsın?"

Deli. İçimde kopan bu kasırğa için ne kadar da yetersiz bir kelime.

Elimi saçlarımda gezdiriyor, hissettiklerimi ifade etmeye çalışıyor ama başaramıyorum. Bana bu boku derinlere gömmem öğretildi. Kafamda, göğsümde ve lanet olası kalbimde neler olup bittiğini açıklamaya çalışmak, daha önce hiç duymadığım bir dili konuşmaya çalışmak gibi.

Sıcak havayı burnumdan dışarı itiyorum ve doğru kelimeleri bulmaya çalışarak konuşmaya başlıyorum. "Seni korumayı neden bu kadar zorlaştırıyorsun?" Sesimi yükseltmenin, tüm öfke ve hayal kırıklığımı kaynağına bağlamanın katarsisi var. "Kuduz bir kalabalığın önünde vahşice dövülmeyi kabul etmek mi? Arkama yaslanıp bunu yapmana izin vereceğimi sanıyorsan hayal görüyorsun."

Savunmaya geçercesine bağılıyor, "Sen gelmeden çok önce de kendimi koruyordum!"

"Sorun da bu zaten," diye bağılıyorum. "Bu dünyadaki kötü adamların kendi dünyanızdaki kötü adamlarla aynı olduğunu sanıyorsunuz. Ama *değiller*. Onlar lanet olası canavarlar. Onlardan biri olmaktan nasıl kaçınacağını bilecek kadar ceset gördüğünü sanıyorsun ama en ufak bir fikrin bile yok."

Onun alanına giriyorum ama o geri adım atmayı reddediyor, gözlerinde ateşle bana bakıyor.

"Ben halledebilirdim," diyor inatla. Başımı sallayarak alay ediyorum.

"Alay etme-"

O daha cümlesini bitiremeden silahım belimden çıktı ve alnına dayandı. "Kendini çok sert sanıyorsun, ha?" Namlunun baskısı altında alnı gevşiyor ama derin derin yutkunuyor ve çenesini sıkıyor. Silahı göğüs kafesine dayıyorum ve onu geri götürürken "Onlarla başa çıkabileceğini mi sanıyorsun?" diyorum.

Onu masaya yasladım ve üstüne oturması için çenemi hafifçe salladım. "Seni siklerine bile takmazlardı. Senin zevkin umurlarında bile değil. İstediklerini alırlardı, seni incitip incitmediğini, seni *kırıp kırmadığını* umursamazlardı." Silahımı göğüslerinin arasında gezdiriyorum, göğüs uçlarının elbisesinin altında sertleşmesinden ve nefesinin kesilmesinden zevk alıyorum.

aşağıya, kalçasına doğru sürükledi. "Öylece durup birinin sana bunu yapmasına izin veremezdim." Silahı elbisesinin eteğinin altına daldırırken parmak eklemlerim beyazlaşıyor. "Sana çılgılık attırabilecek tek kişi benim. Sana zarar verebilecek tek kişi benim."

Dizlerini benim için ayırdığının farkında olduğundan bile emin değilim. "Çünkü bunu yaptığında bayılacaksın." Silahımın soğuk metaliyle çıplak kalçasının iç kısmında iz bıraktığımda kalçaları titriyor. Nefes alış verişini derinleştiriyor ve dantelle kaplı amı ortaya çıkınca sikim sertleşiyor. "Kimse senin zevkini benim kadar önemsemeyecek, küçük tehdit. *Hiç kimse.*" Namluyu ıslak külotuna doğru itiyorum, keskin bir nefes alışıyla inliyorum. Çenesini indiriyor, elimin elbisesinin eteğinin altında kaybolduğu yere bakıyor.

Onu boğazından yakaladım ve bana bakmaya zorladım. "Şimdi o külotu benim için kenara çek." Bunu yaparken gözleri kocaman ve genişti. Metali kaygan amcığında aşağı yukarı kaydırırken yüzüne bakamıyorum, ne yapmak istediğimi anladığında yüzünde yanıp sönen küçük ifadelerin büyümesine kapılıyorum. Düşüncelerimi yüksek sesle sürdürerek, "Ve buna bayılacaksın, seni sapkın küçük sürtük" diyorum.

Ağzı dilinin üzerinde dans eden bir yanıt gibi açık kalıyor ama hemen kapatıp dişlerini alt dudağına geçiriyor ve arkasına yaslanıp destek için ellerini kullanıyor. Namluyu kıvrımlarına doğru itiyorum ve girişini kızdırıyorum. Silahı içine doğru kaydırduğımda kaşlarının arasındaki kırıksıklık derinleşiyor. Namlu amını dolduruyor, sert kenarların iç duvarlarına sürtünmesine neden oluyor ve ağzı bir nefesle açılıyor.

Başparmağımı boğazından çenesine doğru kaydırıp dudaklarının arasından geçiriyorum. Isırıyor, ben silahı kaydırırken gırtlaktan gelen bir inilti onu sarıyor.

İçine girip çıkıyorum. "*Lanet olası pis,*" diye nefes alıyorum, burnumu yanağımdan yukarı sürükleyerek.

Glock'umla onu becermeye devam ediyorum ve başparmağımı çekerek boğazını sıkıca kavriyorum, düz kasın kenarlarını çimdikliyorum. "Seni nasıl boğacaklarını bildiklerini mi düşünüyorsun, seni sınıra daha da yaklaştıırken korkunun heyecanını yaşatmaya yetecek kadar?"

Başını sallıyor ve gözleri sulanmaya başlıyor. Görüntü acıtıyor ama beni durduracak kadar değil. Daha çok bir lastik bandın kopması gibi, keskin ama geçici. "Neden ağlıyorsun?" diye sorarken onu daha sert beceriyorum.

Konuşabilmesi için elimi gevşetiyorum. "Bilmiyorum. Bilmiyorum." Ben onun derinliklerine daldıkça nefes nefese konuşuyor.

"Durdurmak için ne söyleyeceğini hatırlıyorsun, değil mi?" Başını sallıyor, alt dudağı titriyor.

"Söyle."

"Serrano."

"Güzel. Bu silahın üzerine gelene ya da o kelimeyi söyleyene kadar durmayacağım. Anladın mı?"

"Evet." Burnunu çekiyor ama gözlerinde yenilenmiş bir güç, çenesinde yeni bir mücadele var. Kemerimi ve kot pantolonumu çekiştirmek için öne eğildiğinde beni şaşırtıyor. Saniyeler sonra sikim dışarıda, zonklıyor ve pre-cum ile parlıyor. Tenim onun dokunuşunu beklerken yanıyor. Küçük elini etrafıma sarmadan önce uzunluğuma tükürüyorum ve o da açlıkla dudağını yalıyor.

Başımı geriye atıyorum, yumruğuna doğru sallanıyorum ve sonunda bütün gece biriken iniltiyi serbest bırakıyorum. Elinin aşağı yukarı kayan hafif çekişi bedenimi titretiyor ve kaburgalarımın çığlık atmasına neden oluyor ve asla durmasını istemiyorum. Elimi boğazından çekip yanağını avuçluyorum, dişlerimi sıkarak konuşurken başparmağımla gözyaşlarını siliyorum. "Bir saniye bile düşünme

Kontrolün tamamen sende olmadığını. Benim üzerimde tam bir güce sahip değilsin."

Bunu ona söylemek içimde bir şeyleri kırıyor.

Kırılma genellikle yıkımla eş tutulur. Ama bu yıkım gibi hissettirmiyor. Bir arada kalmak için çok çaba sarf eden yorgun ve bitkin parçalar artık bu yükten kurtulmuş gibi hissediyor.

Reggie

Hissediyorum. Kalbini. Havada. Sözlerinde. Ama ben *onu* hissetmek istiyorum.

Gömleğini çılgınca çekiştirmek için sikini bırakıyorum. Teninin sıcaklığını, kalbinin atışını, hayatta olduğuna, burada olduğuna ve o kahrolası sahnede soğuk ve cansız büyümediğine dair beni temin edecek herhangi bir şeyi hissetmeye ihtiyacım var.

Ellerimi çekti ve ölebileceğimi düşündüm.

"Lütfen. *Lütfen*." Hâlâ anlam veremediğim gözyaşlarım geri akıyor, gözlerim yanıyor.

"Benimkilerle tanıştıktan sonra taleplerini dile getirebilirsin." Sesi bir şekilde hem taş gibi soğuk hem de öfke dolu. Çığlık atasım geliyor, kafam karışıyor ve o kadar sıcak ki yanıyorum. "Benim için gel, küçük tehdit. Bana ne kadar iyi bir küçük fahişe olduğunu göster ve silahıma gel."

Şimdi anlıyorum ve elbisemi yukarı çevirip kalçalarımın arasına uzanıyorum. Silahının kaba şekli ve sert kenarları G noktama en eşsiz lezzetli ve tehlikeli şekilde sürtünüyor. Parmaklarım klitorisimle buluşur buluşmaz, gerginlik içimde alevli bir ip gibi sarılıyor.

"Oh, Tanrım-" diye inliyorum. "Sikeceğim, sikeceğim-" Topuklarımı masanın kenarlarına gömüyorum, amım metalin etrafında sıkışıyor.

Dudaklarında hınzır bir gülümseme dans ediyor. "Bir daha kendini tehlikeye atmayı, herhangi bir nedenle başka birini becermeyi düşündüğünde, bu anı hatırla." Kaslarım kasılırken ciğerlerimden bir çığlık kopuyor, acı ama mutlulukla, mest olarak. "Kimsenin seni benim gibi paramparça edemeyeceğini hatırla. Dilimle, parmaklarımla, sikimle. Hatta lanet silahımda bile."

Doruk noktam içimde titreşirken gözyaşları dökülüyor. Roan onları görüyor ama orgazmım beni harap etmeyi bitirene kadar beni sikmeyi bırakmıyor. Silahını çekerken irkiliyorum, sinirlerim yükselmiş ve çiğ. Silahı kaldırıyor ve salgımın silahı kapladığını görünce midem düğümleniyor.

Yüzüme yaklaşıyor ve ben nefesimi tutarak tamamen hareketsiz kalıyorum. Sanki hastalıklı bir meraka kapılmış gibi başını yana eğiyor. Islak ağzını şefkatle kullanarak bir yanağımdaki gözyaşlarımı siliyor ve yerine kendi ahlaksız şehvetimin kanıtını koyuyor.

Daha yakına eğiliyor ve yanağımdaki izi yalayarak kulağıma fısıldıyor. "Korkunun tadını seviyorum."

Geri çekiliyor ve kot pantolonunu çıkararak kendini bana teslim ediyor. Gömleğinin etekleriyle oynuyorum, parmaklarım tenine her dokunduğunda nefesinin sertleşip sıkılaşması beni hipnotize ediyor.

Benim üzerimde tam bir gücün olmadığını bir an bile düşünme.

Bana sert olduğumu düşündüğümü söylemişti ama ellerimi yanlarından geçirip gömleğini yukarı iterken etkilenmemeye çalışmasından daha büyük bir yalan görmemiştim. Titreyen bir nefesle kollarını bana doğru kaldırıyor ve ben de tişörtü başının üzerinden çekiyorum.

Parmak uçlarımı mor ve mavi kabarıklıkların üzerinde gezdirerek, ağır bir yutkunmayla onun dövülmüş bedenine bakıyorum. "Sence kırılmışlar mıdır?" Kaburgalarının üzerinde hafifçe gezinerek soruyorum.

"Belki." Bir omzunu yarı omuz silkme şeklinde yuvarlıyor. "Muhtemelen." Benekli teninden sertleşmiş ereksiyonuna bakıyorum. "Hala..."

"Siktir git mi?" Kaşlarını kaldırıyor. "Arkanı dön ve öğren."

Arkamı döndüğümde kalbim biraz daha hızlı atıyor. Avuçlarımı masanın üzerine koyuyorum, eğilirken sırtım hafifçe kamburlaşıyor. Eli enseme kavlıyor ve beni sert yüzeye doğru itiyor.

Elbisemi kıcıma doğru çeviriyor ve açıkta kalan yanağımın üzerinde avucuyla daireler çiziyor. Bu hareket çok yavaş, çok nazik ve keskin bir tokat ya da darbe beklerken beni geriyor. Aleti bacaklarımın arasından kayarken verdiğim titrek nefese engel olamıyorum. "*Siktir...*" Beklenti beni sarıyor.

Gülüyor. "Korktun mu?"

Yanağım masaya yapışmış halde başımı sallayabildiğim kadar sallıyorum. Kalın kafasıyla girişimi buluyor ve ciğerlerimdeki havayı tutuyorum.

"Olmalısın," diyor karanlık bir sesle, bir homurtuyla içime şiddetle girerken. Tuttuğum nefes, soluk soluğa bir inilti olarak dışarı çıkıyor.

Acımasız bir tempo tutturuyor, masa gıcırıyor ve duvara çarpıyor. Beni masanın üzerine o kadar sıkı bastırıyor ki sürekli nefes nefese kalıyorum. Bileklerimden birini tutarak arkamdan sıkıştırıyor ve kalçalarının her vuruşunda beni daha sert ve daha derin sikmek için kaldıraç olarak kullanıyor. Diğer eli hâlâ başımın arkasında, parmakları saçlarımda dolaşıyor. Her hamlesinde coşku ve acının karışımıyla kabaca inliyor.

Vahşetin ya da zaferin ötesinde bir şey için dövüşür gibi sikişiyor. Amacı sadece kazanmak değil, tamamen hükmetmek. O

O baltayı sallarken sahip olduğu aynı acımasızlık ve amansız kararlılıkla bedenime sahip oldu.

Birden bileğimi bırakıyor ve saçlarıma dolanmış parmaklarıyla beni kaldırıp başımı çevirerek ona bakmamı sağlıyor. "Gözlerini benden ayırma. Seni doldurmamı izle."

Ellerimi masanın üzerine koyuyorum ve içime girerken karın kaslarının dalgalanıp kasılmasını izliyorum. Homurtuları acılı ve kesik kesik hale geliyor. "*Fuh-Fuh-*" Kalçalarını son bir kez daha şaklatıyor ve kendini içimin derinliklerine gömüyor. "*Fuuckk.*"

Elleri kalçalarıma düşüyor ve alnını kürek kemiklerimin arasına yashıyor. "Teşekkür ederim," diye iç geçiriyor, o kadar sessiz ki neredeyse duymuyorum.

Dudaklarını yumuşak bir fırçayla tenime bastırıyor, sonra bir elini omurgamda gezdiriyor. "Kal."

Birkaç dakika sonra elinde sıcak bir bezle dönüyor ve beni temizlemek için acele etmiyor, tamamen rahat ve telaşsız. İş bittiğinde, bir elini belime koyarak beni nazikçe dönmeye teşvik ediyor, ardından elbisemin önündeki her bir düğmeyi, elbisem düşüp ayaklarımın dibinde birikene kadar çözüyor.

Sözsüzce uzanıyor ve hafif parmaklarını kaşlarının arasındaki bir çukurla karnımdaki dövmelemin üzerinde gezdiriyor, gözleri yumuşak ve derin.

Elini elime alıp bizi yatağa götürüyorum, önce onu aşağıya itiyorum, sonra arkasından kayıyorum. Elim göğsüne gidiyor, avucumu kalbinin üzerine koyuyorum. Elimin altında attığını hissetmek son derece rahatlatıcı. Yüzünü izliyorum ve gözleri dudaklarıma düşüyor.

Beni öpmesini bekliyorum ama sonra bir şey fark ediyorum. "Beni hiç öpmedin." Kavga etmeden önce onu öpmemi nasıl engellediğini hatırlıyorum. "Neden?"

İç çekiyor ve gözlerini odanın karanlık köşesine diyor. "İlk başlarda rahatlamak için sevişiyordum, yakınlaşmak için değil. Birlikte olduğum kızları öpmek için bir neden yoktu ve bu çok... savunmasızdı."

Elimi yanağına koyuyorum. "Bana karşı savunmasız olamayacağını mı düşünüyorsun?"

"O tür bir kırılganlıktan bahsetmiyorum." Elim kendi eliyle kapatıyor. "Sadece bir şeye çok yakın olmak, gözler kapalı, savunmasız. Kendimi güvende hissetmiyorum. Bu çok savunmasız-"

"Saldırmak için," diyorum onun mantığını izleyerek. "Kendini en çok ne zaman güvende hissediyorsun?" "Hiçbir zaman. Ama seni güvende tutabilmek her şeye değer. Bu yüzden Paranoya, sürekli diken üstünde olmak, gardımı hiç düşürmemek. Kafayı yediğim onca şey yüzünden kendimi asla güvende hissetmeyebilirim ama senin güvende olduğunu bilerek geceleri uyuyabilirim."

Bölüm 23

Düşmüş Melekler

Roan

*"Y Biz yokken evin erkeği sensin." Babam o çarpık gülümsemesiyle
y a n a ğ ı m ı okşuyor.*

onu çoktan gururlandırmıştı. "Yani annene ve kardeşine göz kulak oluyorsun, öyle mi?" Bana göz kırptıyor, sonra annemi yanağından öpüyor. Adam poposunu çimdikleyince ciyaklıyor ve koluna vuruyor. ¹

"Defol git buradan." Gülüyor, kapıyı onun için açık tutuyor. Kapıdan dışarı bakıyorum ve Cash'i yeni arabasının direksiyonunda görüyorum - ehliyetini yeni almış. Görünüşe göre bu onun güvenli bir sürücü olduğu anlamına geliyor, ama bence yanılıyorlar. Annem onun cehennemden çıkmış yarasa gibi sürdüğünü söylüyor.

Finn arka koltuktan uzanır ve Cash onu geri itmeden kornaya basar. "Evet, evet, geliyorum," diye bağırır babam.

Onlar gittikten sonra, annem bana trenlerimle oynamak isteyip istemediğimi soruyor.

"Ben acıktım. Den'e gidebilir miyiz?" En çok köftelerini seviyorum, özellikle de Bayan Martha ketçaplı bir sandviçin içine koyduğunda.

"Hayır, Lochlan'ın uyku vakti ama sana burada bir şeyler hazırlayabilirim." Lochlan'ı zıplama koltuğundan kaldırıyor ve Lochlan hemen Lochlan'ın saçını çekmeye başlıyor,

Kıkırdama.

"Hey." Küçük tombul kalçasına bir şaplak attım. "Annemin saçını çekme, bu çok kötü." Onu korumalıyım. Ben evin erkeğiyim.

"Ben Lochy'yi yatırırken trenlerinle oyna, sonra sana atıştırmalık bir şeyler hazırlayacağım. Tamam mı?" Annem asla bağırılmaz, babam gibi değil. Ama o bizi güçlü kılmak için bağırır. Annem bizi seviyor ama o sadece bir kadın. Onun için güçlü olmalıyız. Oğulları için.

"Seninle gelebilir miyim?" O sadece bir bebek, ama yine de Lochlan'ın anneme tekrar zarar vermeye çalışmayacağından emin olmalıyım.

"Elbette-" Kapı zili çaldı. "Şuna bakabilir misin, Roan? Lochy'yi beşiğine koyup hemen döneceğim."

Başımı sallayıp kapıya doğru dönüyorum ama bir sorun var. Pencere dışarıda kimin olduğunu göremeyeceğim kadar yüksek. Babam kapıyı açmadan önce kim olduğunu kontrol etmemiz gerektiğini söylüyor. Ama annem istedi, o yüzden yapmalıyım.

Zıplayabildiğim kadar yükseğe zıplıyorum ama yine de göremiyorum. Ben yemek masasından bir sandalyeyi sürükleyerek getirirken biri kapıyı iki kez çalıyor. Annem evin arkasından "Roan, kapı!" diye bağırıyor ve ben sandalyeyi bırakıyorum.

Midemde bir şeyler doğru hissetmiyor. Yalan söylediğinde olduğu gibi. Annem kapıyı açmamı istiyor ama babam her zaman kontrol et diyor. İçimdeki kötü hissi bastırıp kapıyı açıyorum.

Kilidin metali yerinden çıkar çıkmaz kapı çarparak açıldı ve ayaklarım yerden kesildi. Üç iri adam içeri girdi. Başımı ayakkabılığa çarptığım yer acıyor.

"Roan." Annemin sesi korkmuş. "Gel arkamda dur bebeğim." Yatak odasından geri döndü ve şimdi koca adamlara bakıyor. Gözleri kocaman ve sulu, onu çoktan hayal kırıklığına uğrattığımı fark ediyorum.

Ayaklarım çamura saplanmış gibi hissediyorum. Hareket etmeye çalışıyorum ama bacaklarım çalışmıyor. Belki de bu bir rüyadır? Bazen rüyalarda garip şeyler olur. Ama adamlardan biri güldüğünde, bunun bir rüya olmadığını anlıyorum. O burada. O gerçek.

*"Merhaba, Bayan Fox." Kaldırdığı silah
gerçektir. Ve atış, kurşun, kan ve... O kapıyı asla
açmamalıydım.*

Yumruğum tahtaya çarpmayı bırakıyor ama bu yumruk atmayı bıraktığım için değil. Direncin beni engellediğini hissediyorum ve bağırarak hak ettiğim cezayı vermeye çalışıyorum. Rüyam solmaya başlıyor, ama o lanet olası kapı-

"Roan, Roan!" Reggie'nin sesindeki endişe beni çekmeye devam ediyor. *Endişeleniyor. Ne oldu? O güvende mi?*

Etrafımdaki dirence karşı nefes alıyorum ve kaburgalarım acıyla çığlık atıyor. Kimin konuştuğunu, ne dediklerini hatırlayamıyorum. Birden beni sıkıştıran ağırlık kayboluyor ve kendimi ellerimi tekrar yumruk haline getirmiş, devam etmeye hazır hissediyorum ama-

Dudaklarıma yumuşak bir baskı var. Hafif ve ıslak bir şey dudaklarımı dürtüyor. Bir şey yüzümün iki yanını sıkıştırıyor, ama ben hâlâ sersemlemiş durumdayım, dikkatim ağzımın karşısındaki bu hissin üzerinde.

"Güvendesin." Basınç gitti, yerini tüylü bir hava aldı. "Bana geri dön, Roan. Güvendeyim."

Reggie.

Yumruklarım çözülüyor ve önümdeki kalçalarını buluyor. Gözlerim kapalı kalmak için mücadele ediyor ve yüzüne açılıyor. Güzelliği göğsümün ortasına bir tren gibi çarpıyor.

Canlı ve zengin gözleri bir şey arıyormuş gibi benimkilere bakıyor. Burnu benimkinin ucunu öpüyor. Elleri yüzümü çevreliyor,

Kaybedilmeyecek kadar değerli bir şeymiş gibi kucaklıyor. Rahatlamış nefesleri dudaklarımda dalgalanıyor.

Daha önce hiç söylemediğim, dilime yabancı ve yeni gelen kelimeler ona uzanıyor. "Öp beni."

Tereddüt ediyor ve o anda kalbimin atışı duruyor, ancak ayak parmaklarının üzerinde uzanıp ağzını ağzıma çarpınca yeniden başlıyor. Dudakları yumuşak ama ne istedikleri konusunda kararlı, beni yönlendiriyor ve bana rehberlik ediyor. Onu kendime çekiyorum, önceki geceden kalma çıplaklığımızla birbirimize bastırırken bedenim alev alev yanıyor.

Gözlerimi kapatmıyorum. Onları açık tutuyorum ve uzun, koyu kirpiklerinin yanağında gezinmesini izliyorum. Onu bu şekilde öpmeye çalışıyorum, yumuşak ve tüy gibi hafif, dudaklarının şekline ve dilinin hareketine alışmaya çalışıyorum. Dudaklarımı ayırıyorum ve o da bu davet karşısında tatlı tatlı inliyor. Dili benimkiyle alay ediyor ve alt dudağımı emerken kalçalarını bana doğru yuvarlıyor, dişlerini hafifçe üzerinde gezdiriyor.

Bu kadar küçük hareketlerin yarattığı tüm parlak ve dolu hislerin içinde kayboluyorum. Dudağımdan bir çekiştirme ve midemin düştüğünü hissediyorum. Ağzımın içindeki iniltisinin titreşimiyle tüm vücudum benzinle ıslanmış gibi hissediyor.

Kollarını omuzlarıma dolayarak, "Beni yatağıma geri götür, Ro," diye mırıldandı.

Ro. Bana sadece böyle olduğumuzda böyle sesleniyor, sersemlemiş ve dikkati dağılmış, birbirimizin bedeninde kaybolmuşken. Sanırım hoşuma gidiyor.

Onu kucağıma alıyorum ve bacaklarını belime doluyor, öpücüklerini hiç bırakmıyor. Yürümekte ve öpüşmekte zorlanıyorum, sanki dudaklarının her dokunuşunda beynim kısa devre yapıyor. Bir şekilde başarıyorum ve onu

yatağa yatırıp üzerine çıkıyorum. Beni aşağıya çekiyor ve ben onun tadını yutarak kendimi onun hissiyle vaftiz ediyorum.

Bacakları bana yapışıyor ve her öpüşünde yuvarlanırken sikim amının üzerinde kayıyor, sanki ağzı ve vücudu tek bir dalganın parçasıymış ve ben denize sürüklenmek üzereymişim gibi.

Başboş, etrafı ondan başka hiçbir şeyle çevrili.

Ellerini sırtımda gezdiriyor ve tüylerim diken diken oluyor. Dudağını ısıyorum ve cesaretlendirici bir ses çıkarıyor, ben de tekrar yapıyorum. Bu sefer tırnakları sırtıma batıyor. Dilim ağzına dalıyor ve sert uzunluğumu yarığında aşağı yukarı sürüklüyorum. "*Dame más.*"

Eli aramıza giriyor ve sikimi okşadığında ciğerlerimdeki hava çekiliyor. Düşünmeden tepki veriyorum, bileğini yakalayıp başının üstünde sabitliyorum.

"*Kahretsin, düşünemiyorum- yapamıyorum-*" Kelimelerimin üzerinde tökezliyorum, düşüncelerim bana dokunduğunda kıvılcımlanan canlı tel tarafından karıştırılıyor. "Seni öperken bile pamuk ipliğine bağlıyım."

"Tamam." Başparmağını kaşlarımın arasındaki sert kırıksıklığın üzerinde gezdiriyor. Diğer eliyle çenemi tutuyor ve kalçalarını içime doğru yuvarlarken dudaklarıma yumuşak, iffetli öpücükler konduruyor. Onun uyarılmasıyla sikim tıpkı onun sıcak, ıslak ağzındayken olduğu gibi kayıyor.

"Ve eğer o amcığı bana sürtmeye devam edersen, Cortez..."

Gözlerinin köşelerini kırıştıran alaycı bir gülümseme dudaklarında geziniyor ve sadece gülümsemesi bile taşaklarımı sıkıyor. "Küçük bir öpücük seni telaşlandırdı, ha Fox?"

Dişlerimi boynunda gezdirmek için başımı eğiyorum, sonra dişlerimin arasında kulak memesini emiyorum. "Küçük bir öpücük? Hayır. Ama seni öpmek?" Bedenim hafifliyor, başım dikleşiyor ve kalbim... "Uçup gidebilecekmişim gibi hissediyorum. Bağlarım koptu."

Şu anda Reggie'nin telefonunu tekrar tekrar arayan kişiye karşı özellikle cani hissediyorum. Göğsümde tekrar uykuya daldı ve onu uyandırma düşüncesi beni mantıksızca çıldırtıyor. Son bir saattir elimi onun ipeksi saçlarında gezdiriyorum ve nefesini dinliyorum, sabahımızın her dakikasını tekrar ediyorum.

Ölü gibi uyuyor, bu yüzden telefonu komodinin üzerinde lanet olası bir çekiç gibi titremesine rağmen hiç kıpırdamadı. Bunu yapan kişi olmaktan nefret ediyorum. Üçüncü seferde onu uyandırıyorum, sırtını nazıkçe ovuyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum.

Hafifçe mırıldanırken burnunu kıvrarak
kıpırdanıyor. "Biri seni durmadan arıyor."

Anlaşılır bir şeyler mırıldanıyor ve vızıldayan telefonunu almak için benden uzaklaşıyor. Tek gözü kapalı bir şekilde ekrana bakıyor ve her ne görüyorsa hemen doğrulup cevap veriyor. "Santi?"

Onu hoparlöre veriyor. "Mümkün olduğunca çabuk Savaş Arabası'na gitmelisin."

Eli telefonun etrafında sıkılaşıyor. "Ne oldu? Babam iyi mi?" "O iyi.
Ben Ángel. İntihar etti."

Reggie

Bir saat sonra, koridorda babamın Chariot'taki süitine doğru yürüyoruz. Daniel kapının dışında duruyor ve diğer taraftan gelen kavgacı bağırışları duymuyormuş gibi davranarak harika bir iş çıkarıyor.

"O nasıl?" Yüzümü buruşturarak soruyorum.

"Tahmin edebileceğiniz gibi," dedi, kapıyı açtı ve bizi içeri almak için kenara çekildi.

Bir lamba vızıldayarak görüş alanımızdan geçiyor ve duvara çarparak parçalanıyor. Santiago bir koltuğa yığılmış, başını elinin üzerine koymuş, çocuğunun öfke nöbetini bekleyen bir anne gibi babamızın öfkesini izliyor. Babam bardağındaki içkinin geri kalanını yudumluyor, sonra lambanın parçalanmış kalıntılarına katılmak üzere duvara fırlatıyor.

"Santi." Dikkatini çektim ve başını kaldırıp baktı, şiddetli bağırışlar arasında içeri girdiğimizi duymamıştı. Babamız yatağın kenarına çöküp bir bardak daha tekila doldururken o da oraya doğru yürüyor. *Tanrım, bu çok kötü.* "Ne oldu böyle? Not mu bıraktı?" Çılgınca sordum.

"Evet." Santi'nin dudakları sert bir çizgi halinde düzleşti. "Görünüşe göre yıllardır organizasyondan çalışıyormuş ve suçluluk duygusuyla ya da yakalanma korkusuyla daha fazla yaşayamamış. Ne yaptığını öğrendiklerinde o kadınları öldürmüş, sonra da sen onların ölümlerini araştırmaya başlamışsın."

"Hayır, bu delilik. O yapmaz-" Babamla yüzleştim ve inanamayarak sordum, "Buna inanmıyorsun, değil mi baba?"

Roan'a bakıyorum ve onun da buna inanmadığını söyleyebilirim. Çok temiz ve yine de çok fazla cevapsız soru bırakıyor.

"İnsanlar kendilerine en yakın olanlara her zaman ihanet ederler. Ona güvendiğim için bunu çok kolaylaştırdım." Parmak eklemleri bardağın etrafında beyazlaşıyor, sonra bardağı geri çarpıyor.

Daha fazla doldurmaya gittiğinde şişeye uzanıyorum. "Sakinleşmen gerek. Buna mantıklı bir şekilde bak," diye yalvarıyorum, öfkesinin ötesinde bir anlam görmesini bekliyorum.

Burun delikleri alevlendi ve şişeyi ellerimden aldı. "Bana ne yapacağımı söylemeye cüret etme, *cabrona*-"

Roan kıllanır. "Onunla nasıl konuştuğuna dikkat et-"

"Hâlâ burada ne yapıyorsun Fox? Senin işin bitti. Tehdit sona erdi." Omuzlarını geriye atarak ayağa kalktı. "Burada olmanın tek sebebi bu, değil mi? Kızım senin için bir *işten* başka bir şey değil, unuttun mu?"

İşin çığırından çıktığını çabucak görebiliyorum, bu yüzden Roan'ı kapıya doğru geri çağırıyorum. "Hadi, seni geçireyim." Çenesi gerildi ve hışımla kapıdan çıkıp asansöre yöneldi.

Omuz omuza içeri giriyoruz. Üzerinden yayılan gerilim o kadar yoğun ki tüm asansörü dolduruyor. Kapılar kapanır kapanmaz bana dönüyor ve homurdanıyor: "Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

"Biliyorum ama ne yapmamız gerekiyor? Bunun er ya da geç sona ereceğini biliyorduk." Sesimde bir çatlak var, sadece tehdidi düşünmediğimi ele veriyor. *Bizi* düşünüyorum. Bu işin dışında biz diye bir şey var mı?

"Sana ne yapmamamız gerektiğini söyleyeyim." Beni el dayanağına doğru sıkıştırıyor, etrafındaki enerji çatırdıyor. "Boktan bir komploya inanmamamız ve senin gerçekten güvende olduğunu düşünerek kendimizi kandırmamamız gerekiyor."

Asansör durduğunda lobiye giriyoruz ve kolunu tutup sessizce bunu olması gerekenden daha zor hale getirmemesi için yalvarıyorum. "Müdür gerçekten her kimse, onun Ángel olduğuna inanmamızı istiyor. O yüzden şu anda yapabileceğimiz en güvenli şey buna uymak. Bırakalım Müdür aramayı bıraktığımızı düşünsün, o da peşimizden gelmeyi bırakacaktır."

Dudakları kıvrılıyor. "Gerçekten istediğin bu mu? Bir maskaralık satın almak ve daha kolay bir seçenek olduğu için pes etmek mi istiyorsun?"

"Hayır, tabii ki değil-"

"O zaman ne istiyorsun Cortez? Çünkü ben lanet bir zihin okuyucu değilim." Yaklaşan acıyı hissetmiş gibi saldırıyor. Şimdi ne söylemem gerektiğini düşündüğümde ben de inciniyorum.

Sanki bedenim beni durdurmaya çalışıyormuş gibi boğazım düğümleniyor. "Ayrı hayatlarımıza geri dönmeliyiz." Elimi alnıma götürüyorum ve dudağımı çiğniyorum. "En azından şimdilik."

Taşlaşmış gözleri kömür gibi kararır. "Peki. Bunun Müdür ya da Ángel'le değil, kolunda ben varken babanla yüzleşemeyecek kadar korkak olmanla ilgili olduğunu kabul ettiğin sürece sorun yok." Sözleri kaburgalarımı kesen ve saf zehirle sokeren zehirli oklar gibi. En çok da gerçek olduğu için acıtıyor.

Yine de ona haklı olduğunu söyleme isteğimi bastırıyorum ve omurgamı çelikleştiriyorum. "Ben korkak değilim."

Parmağını göğsüne götürür. "Bunu *biliyorum*. Bu yüzden bu kadar hayal kırıklığı yaratıyor." *Hay sikeyim*. Zehir kan dolaşıma sızıyor, asit gibi yakıyor.

Haklı olduğunu bilerek ama bu konuda bir şey yapamayacak kadar inatçı ve korkak bir şekilde uzaklaşmasını izliyorum.

---

1. Kontrol-Zoe Wees

Bölüm 24

Üç Gün

Roan

T Üç gün. Üç lanet gün boyunca onu takip ettim, benim yanımda değilken güvende olduğunu bilme ihtiyacıyla derimden süründüm. Yatak.

Bölüm 25

Tut Beni

Reggie

LÜç gün önce onun Chariot'tan çıkışını izlediğim anda bunun bir hata olduğunu anladım. Ne olabileceğimize dair tüm kuralların keyfi ve korkuya dayalı olduğunu biliyordum. Ben hiçbir zaman bir şeye sırf Birileri bunun doğru olduğunu söylüyor, o zaman neden şimdi başlayalım?

Babamın kurallarına göre oynamaktan bıktım ve kendi kurallarımı yazmaya hazırım.

Çantamı omzuma atıyorum, sonra gitmek için ön kapıyı açıyorum.

Kapımın diğer tarafında duran biriyle neredeyse çarpışacakken bir çığlıkla kekeleyerek duruyorum. Kalbim yerinden fırlıyor. ¹

"Tanrım, Roan. Ödümü kopardın. Burada ne işin var senin?" Suçlayıcı görünmek istemem ama korktuğum için kanım hala pompalanıyor.

İmtiyaz için ellerini kaldırdı. "Sadece söyleyeceklerimi dinleyin, beğenmezseniz giderim."

Kollarımı kavuşturuyorum, nedense kendimi biraz çıplak ve açıkta hissediyorum. "Tamam."

"Beni deli ediyorsun, Cortez-" "Tanrım, teşekkürler-"

"Ama ben senin eşsiz deliliğinin bağımlısı oldum. Üç lanet gün-" Bir sonraki kelimelerini ararken hayal kırıklığına uğramış gibi iç çekiyor.

"Bana köpek dediğin zamanı hatırlıyor musun-"

"Roan, ben-" demek istemedim.

"Ama bu doğru. Beni sahiplenmeye karar vermeni umut eden ve bunun için dua eden bir başıboş gibi hissediyorum."

Sözleri yüreğimi burktu. Kenara çekilip kapıyı açık tutuyorum. "İçeri gelir misin?"

Ellerini saçlarında gezdiriyor ve bana zar zor bakarak şöyle diyor: "Umut etmekten uzun zaman önce vazgeçtim. Bana hiçbir zaman iyi gelmedi. Ve bu

-" Elini kalbinin üzerinde düzleştiriyor, gözleri girdap gibi dönen duygularla dolu olarak benimkilere doğru yükseliyor. "Bu umut beni canlı canlı yiyor Cortez. O yüzden lütfen,"-elini ağzının üzerinde gezdiriyor, daha önce hiç görmediğim bir şekilde gergin

-"Beni tutmayı planlamıyorsan *lütfen* beni içeri davet etme." "Ben de tam gidiyordum-"

"Oh." Sanki topuklu ayakkabı giydiğimi ve çantamı taşıdığımı yeni fark etmiş gibi bana bakarken susuyor. Sürüklendiğini hissedebiliyorum, az önce bana döktüğü tüm açıklığı kilitliyor. "Gecene devam etmene izin vereceğim." Gözleri çıplak bacaklarımı, elbisemin vurduğu uyluk ortasına kadar dolaşırken çenesi sıkılıyor. Arkasını dönüyor ama ben onu kolundan tutuyorum.

"Seni görmek için, *Tonto*."

Gözleri benimkilere kaydı. "Ben mi?"

Hafifçe gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Bu üç gün benim için hiç de kolay geçmedi. Seni özledim ve seni görmek, seninle birlikte *olmak* istedim."

Hareketsiz. Nefes almıyor ya da göz kırpmıyor, tek bir kası bile kıpırdamıyor. Tam ona iyi olup olmadığını soracaktım ki derin bir yutkunmayla boğazı düğümlendi. "Siktir, buraya gel."

Yüzümü kavıyor, ağzı ağzıma çarparken beni kendine çekiyor. Öpüşünde aciliyet, özlem ve tam olarak tarif edemediğim başka bir şey var. *Belki de bu bizim eşsiz deliliğimizdir.*

Beni açlıkla öperken vücudu benimkinin üzerinde kıvrılıyor ve beni daireme geri götürüyor. Ritmimizi bozmadan kapıyı çarparak kapatıyor ve beni kucaklıyor. Bacaklarımın beline sıkıca sarıldığı yerde bana karşı ereksiyonunu hissettiğimde ısı boynuma doğru sürünüyor ve göğsümde çiçek açıyor.

Beni mutfak adasına taşıyor ve külotumu indirmek için elbiseme uzanmadan önce bir saniye bile kaybetmiyor. "İçinde olmam gerek," diyor nefes nefese ve aceleyle. Külotum çıkar çıkmaz, kemeriyle uğraşırken beni hararetle öpmeye devam ediyor. "Sana ihtiyacım var. *Kahretsin, sana ihtiyacım var,*" diye tekrarlıyor, tapınan bir adam gibi.

Beni adanın kenarına çekmesine izin vererek tamamen onun telaşına kapıldım.

İki parmağını amımın üzerinde gezdiriyor ve boynumu ısırarak inliyor. "Her zaman çok ıslak ve benim için hazır." Parmaklarını sikinin üzerine siliyor, sonra iki kolunu da dizlerimin altından geçiriyor ve beni ona karşı açık tutuyor.

İçinden çılgınca bir enerji akıyor ve bu sadece içime girdiğinde artıyor. Sanki içimdeki bir şey için savaşıyor, onu içimden çıkarmaya ya da içime sokmaya çalışıyor. Anlayamıyorum ama umurumda da değil. Sadece onun hissedebileceği bir depremin merkez üssü gibi hissediyorum.

Tırnaklarımı kısa saçlarında gezdiriyor, verdiği her şeyi acımasız bir yoğunlukla alıyorum. Dili benimkiyle çarpışıyor ve parmakları kalçalarımı kazıyor. Hiçbir şey nazık ya da yavaş değil ve ben başka türlüünü istemiyorum.

"Artık seninim, anlıyor musun?" diyor homurtular ve derin itişler arasında.

"Evet, *evet*," diye bağıriyorum içimde göz kapaklarımın arkasında ışık patlamasına ve klitorisimin içten dışa zonklamasına neden olan bir noktaya vurduğunda.

"Söyle," diye ısıriyor, çenesi gergin ve ter şakağından aşağı kayıyor. "Sen benimsin," diye nefes nefese kaldım. "Benimsin."

"Kahretsin, başka bir şey olmak istemiyorum," diye inliyor, sanki ona değerli bir hediye vermişim gibi. Sımsıkı kapalı gözleri açılıyor ve derin bir yalvarışla benimkilerle buluşuyor. "Benim için gelecek misin, küçük tehdit?"

"Evet." Umutsuzca başımı salladım. "Bacaklarımı daha geniş tut ve biraz öne eğil."

Ayarlamaları yapıyor ve bir dahaki sefere içime girdiğinde, pelvisi klitorisime çarpıyor ve ben, "Tanrım, işte bu, Ro. *Sadece. İşte böyle. Bu kadar.*" Kalçalarının keskin yumrukları arasında inliyorum, sürtünme en çok ihtiyacım olan yerde öğütüyor.

Kaslarımın zonklamaya ve kasılmaya başladığını hissediyorum. Roan'ın bacaklarımı kavrayışı daha da sertleşiyor, gerginlik tenimin her santimini uğuldatıyor. Orgazmım gittikçe yaklaşırken nefeslerim keskinleşiyor ve kesiliyor, bedenim tüm bu dolambaçlı baskıyı zar zor kontrol altına alabiliyor.

Amım nabız gibi atmaya başlıyor ve Roan'ın boynundaki tendonlar inerken esniyor. "Tanrım, küçük iyi bir fahişe gibi sikimi boğuyorsun." Sözlerinin iğrençliği ve klitorisime doğru bir itiş daha beni uçurumun kenarına yuvarlıyor, gerginlik sıcak ışık patlamalarıyla çekirdeğimden

dışarıya doğru kopuyor ve çözülüyor.

"Çok güzel lan." Kaşlarının arasında bir kırıksıklık ve gözlerinde hayranlıkla bana bakıyor. "Bütün gün boşalmanı izleyebilirim."

Başım geriye yatıyor, mutluluktan uçmuş ve bitkin bir halde. Bacaklarımı beline doluyor, sonra parmakları saçlarıma dolanırken başımı yukarı kaldırıyor. "Söyle bana, küçük tehdit, sana iyi bir küçük fahişe demek miydi bunu yapan? Sana pis bir sürtük gibi davranmak mı seni sikime bu kadar sert boşaltan?"

"Mmm." Boynuna sokulmaya çalışıyorum ama saçlarımdaki eliyle beni geri çekiyor. Gözlerinde çatırdayan bir sıcaklık ve minnettarlık gibi şiddetli bir şey var, cevabımı talep ediyor. "Evet."

Arzu ve takdir, bir sırtışla birlikte yüzünde parlıyor. "Daha işin bitmedi." Geri adım atıyor, bacaklarımın düşmesine izin veriyor ve çenesini mutfağın zeminine vuruyor. "Temizle beni."

Onun için dizlerimin üzerine çökmekte bir sakınca görmüyorum ama aklımdan başka bir şey geçiyor. "Önce sen, *mentiroso*."

Dudaklarını yalarken içinden karanlık bir kıkırdama yükseliyor. Dizlerinin üzerine çöküyor ve bacaklarımı avuçlayarak ayırıyor. Diliyle amımda geniş ve şehvet dolu bir yol çizerken karanlık ve kapüşonlu gözleri bana bakıyor. Vücudum bu temasla seğiriyor ve yaylanıyor, özellikle de dilini amıma daldırıp giriş deliğimin içinde döndürdüğünde. Döllerimi susamış bir köpek gibi yalayıp yutuyor ve bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey. Taş gibi ve kararlı bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Parmaklarımı kulağının kıvrımında gezdiriyorum. "Aferin oğluma." Yarığımı yalarken ve şişmiş klitorisimi ağzına alıp dişlerini hassas tomurcuğun üzerinde nazikçe gezdirirken kıvranıyorum. "*Oh, kahretsin*."

Dudaklarını kibirli bir şekilde eğerek duruyor, sonra çenemi sıkıyor, beni vahşice öpüyor ve salgımın tadını ağzıma yayıyor.

Tuzlu, günahkâr tadı yutuyorum, sonra kaçırdığım bir şey var mı diye dilimi dudaklarımda gezdiriyorum. Beni izlerken aleti zıplıyor. "Tişörtünü çıkar ve kanepeye otur," diye emrediyorum, kasap bloğundan kayarak.

Geriye doğru yürüyor, tişörtünü başından çekip bir kenara fırlatıyor. Sonra koltuğuma çıplak bir şekilde oturuyor, kollarını arkaya doğru açıyor ve siki sert, çıkık ve güzel. Ben yavaşça ona doğru yürürken mürekkepli karın kasları her ağır nefeste kasılıyor, ceketimi, elbisemi askı askı çıkarıyorum. Sütyenimi çıkarıyorum ama topuklularımı bırakıyorum.

Elleri kanepenin arkasına gömülüyor ve gözlerini kırpmadan beni izlerken çenesi geriliyor. Yere çöküp dizlerini iki yana açıyor ve gözleri benimle bacaklarının arasındaki nokta arasında gidip gelirken derin derin yutkunmasını izliyorum.

Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve avuçlarımı kalçalarına doğru kaydırarak uzun aletini avucumun içine alıyorum. Dilimi çıkarıp geniş başını silerken göğsünden çakıllı bir gümbürtü geliyor. Onu birkaç deneme yalamasıyla daha kızdırıyorum ve hırlayarak saçlarımı yumrukluyor.

"Yaptığın pisliği temizle, yoksa seni sikimde boğarım." Sınıra çok yakın, acı verici bir şekilde yakın.

Aynı anda taşaklarını avuçlayıp ağzımı shaftından aşağı indiriyorum ve hayvani bir zevk sesi çıkarıyor. "Bana ne kadar iyi bir kız olabileceğini göster, küçük tehdit."

Kalçalarının esnemesi ve saçlarımı sıkıca kavrayıp acıtması uzun sürmüyor. "*Oh, kahretsin,*" diye hırlıyor. "Boğazının arkasını boyayacağım." Boyundan aşağıya doğru birkaç sık hareket daha yapıyor ve dilimin üzerinde ve boğazımdan aşağıya sıcak bir şekilde geliyor. Aleti ağzımda nabız gibi atıyor ve ben bu canavar gibi adamın önümde solup gitmesini sağlamaktan zevk alıyorum.

Tohumunu dökmemeye dikkat ederek onu çekiyorum. Ayağa kalkıp üzerine oturduğumda göğsü derin nefeslerle kabarıyor. Yüzünü kavriyorum ve üzerine eğiliyorum. Bu haliyle çok yakışıklı, gözleri puslu ve doygun, yanakları kızarmış ve al al.

Başını geriye itiyorum ve dudakları ayrılana kadar çenesini parmaklıyorum. Dik durduğum yerden dölleri ağzımdan onunkine tükürüyorum. Son telli parça dudaklarımdan düşüyor ve burnundan sertçe nefes verirken onu öpmek için eğiliyorum, elleri kalçalarımda yayılıyor. Yutkunurken boğazından karanlık, boğuk bir ses yankılanıyor. Dudaklarımın oyalanmasına izin veriyorum, onun ve benim tadımı dudaklarından yalıyorum. *Tıpkı istediği gibi onu* temizliyorum, diye düşünüyorum sırtarak.

"Lanet olsun." Kucağına tekrar oturduğumda inanamayarak başını sallıyor. Sarhoş bir şekilde bana bakıyor. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Tayca sipariş?" Gülümseyerek söylüyorum. Gülüyor ve beni göğsüne sımsıkı sarıyor. Onun kucağında ıslanıyorum ve imkansız olduğunu düşündüğüm geleceğin çoktan başlamış olabileceğini fark ediyorum.

Bölüm 26

Düzenli Yaşam

Roan

"**W**Neden bu kadar kaybolmuş görünüyorsun?" Alışveriş arabasını bir koridora, herhangi bir koridora doğru iterken Reggie gülüyor. Burası lanet olası bir labirent. ¹

"Çünkü ben öyleyim. Reyon tabelalarında sadece beş şey yazıyor ama her reyonda yüzlerce şey var. Hangi salak buna karar verdi?" Sebzelerin geri kalanından *dört* koridor ötede bulunan konserve sebze rafının önünden geçerken homurdanıyorum. Hiç mantıklı değil.

"Roan..." Bana dikkatle bakıyor. "En son ne zaman market alışverişine gittin?"

"Birkaç gün önce," diye hayıflandım. "O hafta beni en çok rahatsız eden piyadeye bir liste veriyorum."

Dudakları birbirine yapışmış, gülmemek için kendini zor tutuyor, gülümsemesi gözlerinden okunuyor. "Hayır, yani en son ne zaman gittin? Mesela bir markete adımını attın."

"Uzun zaman oldu," diye itiraf ediyorum. "Ama bu kadar zor olmaması gerektiğine eminim." Rice-a-Roni'ye kaşlarımı çatıyorum.

"Tamam, sert çocuk." Gölüyor ve arabanın arkasında durmak için benimle arabanın arasına giriyor, elleri barın etrafını sarıyor. "Ben önden gideceğim, sen iteceksin."

"Bunu yapabilirim." Ellerimi onun ellerinin üzerine koyuyorum. "Nereye patron?"

Koridorun sonunu işaret ediyor ve ben de arabayı bırakmadan önce büyük bir itme hareketi yapıyorum. El arabasıyla birlikte koridordan aşağı uçarken tatlı bir çığlık atıyor. Ona annemin nasıl öldüğünü, suçluluk duygusunu ve kabuslarımın neden kanlı eklemlerle sonuçlandığını anlattığımdan beri, içimde yeni bir oyunculuk kıvılcımı çaktı. Sanki o ağırlığı üzerimden atarak, en derin utancımı artık saklamayarak, hiç yaşayamadığım bir çocukluğun tuhaflıklarını deneyimleyebiliyorum.

Hayal edebileceğiniz her çeşit makarnayı içeren bir dizi kutuyu çıkarmadan önce ona yetişmek için yarışıyorum. Kolu tutuyorum ve vücudu geriye doğru sarsılıyor. Göğsüme çarptığında küçük bir yumruk atıyor ve ben de kollarımdan birini beline dolayıp onu kendime doğru çekiyorum.

Burnum boynunu sıyrıyor ve dudaklarımı alaycı bir şekilde teninde gezdirdiğimde yanaklarının yandığına bahse girerim. "Roan..." diye fısıldıyor hem uyarı hem de yalvarırcasına.

Elimde olmadan onu çenesinden yakalıyorum ve koridorun ortasında umutsuz bir öpücük çalmak için başını çeviriyorum. Açlıkla iç geçiriyor ama azarlayıcı bir bakışla beni itiyor.

Belki de market alışverişi o kadar da kötü değildir.

Reggie az önce doğradığı ananasın çoğunu bir tupperware'e koyup bana uzatıyor. "Bunu buzdolabına koyup bana da jalapeñoları getirir misin?"

Plastik kabı alıyorum ama ona uyarıcı bir bakış atıyorum. "Onları sikimden uzak tuttuğun sürece."

"Anlaştık." Sırıttıyor ve ben de ananası bir kavanoz sik katili turşusuyla değiştirip ananasın geri kalanıyla pizzanın yarısını doldurduğu adaya koyuyorum.

"Ananas pizzaya yakışır mı, tarihteki en bölücü tartışma," diye şaka yapıyorum ocaktaki sarımsaklı sosis ve mantarları hızlıca savururken.

Jalapeños'u kat kat koymaya başlıyor. "Doğru malzeme kombinasyonuyla fena değil. Ama bunu tüm kişiliğim haline getirmiyorum."

Bu konuşmanın, *tüm bu günün* sıradanlığı beni göğsümden vuran bir tren gibi çarpıyor. Neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor ve bunun -birbirimize dolanmış olarak uyanmanın, birlikte market alışverişı yapmanın, yan yana yemek pişirmenin- benim yeni gerçekliğim olduğunu fark ediyorum.

Pizzayı bitirirken birbirimizin etrafında dolanırken konuşmuyoruz. Ben sosis karışımımı yayıyorum ve siyah zeytin ekliyorum, o da ananas ve jambonunun üzerine biraz taze kişniş serpiyor. Onun en basit şeyleri yapmasını benim olduğu için hayranlıkla izliyorum.

Pizzayı fırına koyduktan sonra ayağa kalktığında elinin tersiyle bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırıyor. Bu anı dondurmak, polaroid bir resim gibi yakalamak istiyorum - asla unutmak istemediğim anılar.

"Bana yine o bakışı atıyorsun." Kaşlarını kaldırdı.

Ellerimi ceplerime sokuyorum. "Ne bakışı?"

"Sanki beni yatağa götürmek ve hiç ayrılmamak istiyorsun." Bana doğru yaklaşıyor, başını arkaya yatırıyor ve gözlerinde dönen sıcaklığı görmeme izin veriyor.

Ellerimi kalçalarına koyuyorum ve onu kendime çekiyorum, arka planda çalan müzikle hafifçe sallanıyorum. Kollarını boynuma doluyor ve benimle birlikte hareket ediyor. "Seni her zaman yatağa götürmek ve hiç bırakmamak istiyorum."

"Pizza yanar..." diyor alaycı bir gülümsemeyle, sanki ikimizin de istediğini aldığı sürece tüm binanın yanıp kül olması umurunda değilmiş gibi.

Ellerimi gömleğinin üzerinde gezdiriyorum, yumuşak teni sistemime elektrik şoku gibi geliyor. İçime doğru sallanıyor, vücudu pantolonumun içinde sertleşen sikime doğru yuvarlanıyor. Eğilip onu omzuma atmadan önce nefesimin altında "Sen çok yaramaz küçük bir şeydin," diyorum.

Çığlık atıyor ve kıkırdıyor, onu kanepeye fırlattığımda nefessiz kalıyor. Sırtından bana bakarken gözleri kocaman ama cüretkâr. "Burası yatak değil."

"Meydan okumayı sevdiğimi biliyorsun." Kanepeye, bacaklarının arasına tırmanıyorum ve pijama şortunu çıkarıyorum. Yastıklardan birini kalçalarının altına çekiyorum ve ben aşağıya doğru kayarken dudağını ısırtıyor, dudaklarım karnından aşağıya ve çıplak amının üstüne doğru kayıyor. "Bakalım pizzayı yakmadan önce seni kaç kez boşaltabileceğim."

Reggie

Ertesi sabah uyandığında yatakta yanındaki yerin boş ve soğuk olduğunu görüyorum. Şaşırmadım; Roan muhtemelen saatlerdir ayaktaydı. Dolabımdan büyük boy bir June Harbor Tıp Fakültesi sweatshirt'ü alıyorum ve sevişme gecesinden sonra tam bir kuş yuvası olan saçlarımın üzerine çekiyorum. Bacaklarım dün gecenin anılarıyla yüzümü kızartacak şekilde ağrıyor.

Yatak odamın kapısını pastırma kokusuyla açıyorum ve bu odadan en son ne zaman aynı kokuyla çıktığımı hatırlıyorum. Kendimi o zamanki gibi hissediyorum: sersemlemiş, tereddütlü bir iyimserlik içinde ve biraz da korkmuş. Ancak bu sefer köşeyi dönüp mutfığa girdiğimde Roan *iki* tabak hazırlamıştı.

"Günaydın," diyor onları masaya taşıırken ve fikrimi değiştiriyorum. Mutfağımda bana ağız sulandırıcı bir tabak pastırma ve yumurta sunan üstsüz bir Roan'la uyanmanın şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey olduğuna eminim.

Oturuyorum, dizlerimi büyük sweatshirt'ün altına çekiyorum ve bir parça pastırma ısıyorum. Oturmadan önce duraksıyor, kendini beğenmiş bir memnuniyetle beni izliyor.

"¿Qué?"

"Seni beslemeyi seviyorum." Yumuşak bir gülümsemeyle omuz silkiyor ve oturmak için sandalyesini çekiyor. Bu öylesine saf ve masum bir itiraf ki midemi bulandırıyor ve yanaklarımın kızardığını hissederek tabağıma bakıyorum.

"Enstitü yeniden açılıyor mu?" diye soruyor.

"Evet, pazartesi günü." İki gün içinde hayatın hiçbir şey değişmemiş gibi yeniden başlayacak olması garip geliyor. Oysa her şey değişti.

Bir parça tostun üzerine bir çatal dolusu yumurta itiyor. "Bugün ne yapıyorsun?"

"Skydiving," diyorum açıkça. Çatalını bir takırtıyla düşürüyor ve

yumurtaları ekmekten düşüyor. Ona alaycı bir kızgınlıkla bakıyorum. "Bu mükemmel bir ısırıktı."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve parmaklarını çıtlatıyor. "Birinin seni öldürmeye çalışması olayını daha yeni atlattık. Uçaklardan atlamaya başlamayacaksın."

"Görünüşe göre bir sonraki maceranın zamanı geldi." Kaşlarımı oynatıyorum.

"Maceraların beklemesi gerekecek. Bugün Meksikalı paralı asker bağlantımla buluşacağım."

Kalbim yerinden fırlıyor, havada asılı kalıyor ve atışlarımın ortasında donup kalıyor. "Sofia hakkında bilgisi var mı? Bırakın geleyim, lütfen."

"Onunla yalnız görüşmem gerekiyor, ama bu akşam benimle Den'de akşam yemeğinde buluş, sana her şeyi anlatacağım, tamam mı?"

"Tamam." İç yanağımı çiğniyorum.

Çatalından bir ısırık alıp bana doğrultuyor. "Ve o zamana kadar uçaktan atlamak yok."

Hafifçe gülüyorum. "Deneyeceğim ." ²

Den bu gece çok kalabalık, masalar büyük, gürültülü partilerle dolu. Her yer sohbet ve neşeye dolu ama ben her geçen saniye daha da üşüyorum. Saate tekrar bakıyorum, midemde bir top oluşuyor. Neredeyse bir saat gecikti ve hiç haber yok.

Son otuz dakikadır yudumladığım biranın kalanını da içip, beklediğim kabinden ayağa kalkıyorum. Bütün gün endişeliydim, Sofia'dan haber beklerken eski yaralarım su yüzüne çıkıyordu.

Lochlan'ın burada olduğunu biliyorum -ben beklerken bir süre benimle oturdu- bu yüzden ofisin olduğunu hatırladığım arka tarafa gidiyorum. Açık kapıyı çalıyorum ve içeri eğiliyorum. Kanepede uzandığı yerden bacaklarını indiriyor ve telefonunu bir kenara koyuyor.

"Reg, selam." Sıcak bir şekilde gülümsüyor ve bu sadece içimdeki hastalıklı hissin daha da artmasına neden oluyor. Bana Roan'ın güneşli bir versiyonunu hatırlatıyor. "N'aber?"

"Roan'a bir şey oldu ve ona ulaşamıyorum."

"Bekle, ne demek istiyorsun? Cash'i arayacağım." Yüzümde bana anında inanmasını sağlayan bir şey görmüş olmalı ve ben de bunu rahatlatarak kabul ediyorum. Çünkü biliyorum, *biliyorum*, Roan Sofia'dan haber beklerken beni ortada bırakmazdı. Bunun benim için ne anlama geldiğini belki de herkesten daha iyi anlıyor.

"Evet, tamam. Hemen geliyoruz." Lochlan dikkatimi zar zor verebildiğim telefon konuşmasını tamamladı. Elini omzuma koydu. "Benimle gel."

Onu bardan çıkıp hemen yandaki apartmanın girişine kadar takip ediyorum. Asansörle en üst kata çıkıyoruz ve kapıyı koruyan iki adamı selamladıktan sonra kapının yanındaki tuş takımından bir kod girerek içeri giriyor.

Cash'in dairesi olduğunu tahmin ettiğim yere giriyoruz. Harlow kanepeden bana el sallıyor. "Elimden gelse kalkardım," diyor hüzünle, ayaklarını bir sedirin üzerine uzatmış. Karnı geçen seferkinin iki katı kadar büyümüş gibi görünüyor.

Cash'e sesleniyor ve Lochlan en az yirmi kavanoz turşuyla kaplı mutfak tezgâhını incelemeye başlıyor. Onlara eğik bir kafayla bakıyorum ve Harlow arkamdan gülüyor. "Canım turşu çekiyordu ama marka belirtmemiştim, bu yüzden Cash hepsini aldı."

Gülümsüyorum. "Nedense bu beni hiç şaşırtmadı."

"Lütfen bebeğin amniyotik sıvısı turşu suyuna dönüşmeden önce yanınıza biraz alın," diyor ve ben zaten yanındaki yan masada bulunan turşu kasesini fark ediyorum.

"Reggie." Cash koridordan çıkıyor ve tezgâha oturmam için kolunu uzatıyor. İki tabure çıkardı ve Lochlan adanın diğer tarafına eğildi. "Eve gelirken Roan'ın arabasını sokağın aşağısında gördüm. Buraya senin getirmediğini varsayıyorum çünkü o asla-"

"Arabasını başkası kullansın," diye bitiriyorum ve o da başını sallıyor.

"Sokak kameralarımızın görüntülerini aldım ve durum hiç iyi değil." Midem bulanıyor. "Üç adam onu şoklayıp bir minibüse atmış." Sesinin rahat tonuna rağmen, sözleri hala anlamlarının ağırlığını taşıyor. *Kaçırıldı.* Ciğerlerim yeterince hava çekmek için mücadele ediyor.

Cash devam ediyor, "Yerini tespit ettim-"

"Telefonunu tekrar açtı mı?" Heyecanla atlıyorum, herhangi bir arama ya da mesaj gelip gelmediğini kontrol etmek için telefonumu çantamdan çıkarıyorum.

"Tam olarak değil..." "Hepimizde GPS takip cihazları var" derken Lochlan'a bakıyor.

"Ne demek '*hepimiz*'?" Lochlan bön bön bakar.

"Finn ve ben yirmilik dişlerimizi çektirdiğimizde babam onları taktırmıştı, ben de sen ve Roan için aynısını yaptım."

"Lanet olsun, Cash! Bunu bize söylemeyi düşünmedin mi?"

Cash kayıtsızca omuz silkiyor. "Gelmedi. Ve lanet sesini alçalt. Bebek için iyi değil."

Lochlan tezgahı itiyor ve parmaklarını uzun sarı saçlarında gezdirerek adım atıyor.

"Boş ver onu." Cash kardeşine el salladı ve bana dönerek telefonunu uzattı. Biraz bej ve bolca maviyle çevrili yeşil, yanıp sönen bir nokta var. "Roan'ın neden körfezdeki bir adada olduğunu biliyor musun?"

---

1. Belirtilene kadar She Burns-Foy Vance oynamaya devam edin
2. She Burns-Foy Vance'i oynamayı bırak.

Bölüm 27

Bukalemun

Roan

8 *saatler önce*
Javi'yi hemen fark ediyorum, ama başka biri için parktaki bir cumartesi gününün telaşına karışmış, dikkat çekmeyen biri olurdu. Koyu renk buklelerinin üzerine June Harbor Pirate'ın beyzbol şapkasını takıyor ve gitmediğini bildiğim bir üniversiteye giderken kapüşonlu bir tişört giyiyor. Ne inanılmaz derecede yakışıklı ne de özellikle çirkin. Kelimenin tam anlamıyla ortalama görünüyor. Atletik ve orta yapılı, fark edilir derecede uzun ya da korkutucu derecede kaslı değil. Saklanmadan neredeyse fark edilmeme yeteneği, Amerika'daki en ölümcül suikastçı olmasının nedenlerinden biri.

Parktaki bir bankta oturmuş, popülerliğinden tanıdığım bir kitabı okuduğu yere yaklaşıyorum. Bisiklete binmeyi öğrenen bir çocuğun etrafından dolanıyorum ve bebek arabalı bir babanın yanımdan koşarak geçmesine izin vermek için duraklıyorum.

Yanına oturuyorum ve ben elini sıkarken o da kitabını bırakıyor. "Selam dostum, benimle tanıştığın için teşekkürler."

"Elbette. Buraya gelmem biraz uzun sürdüğü için üzgünüm. Bir iş üzerindeydin" diye açıklıyor.

"Peki benim için neyin var?"

"İsmi bana verdiğin anda tanıdım." Bunun üzerine canlandım ve devam etmesine izin verdim. "Sofia Álvarez'i öldüren bomba gerçekten de yanlış yer, yanlış zaman olayıydı. Patlayan araba onunla ya da Cortez karteliyle hiç ilgisi olmayan biri için tasarlanmıştı ama erken patladı."

Geriye yaslandım, hayal kırıklığına uğradım. Herkes zaten böyle olduğuna inanıyordu. "Eğer bu bir kazaysa, neden radarınızda? Senin bomban mıydı?"

Alınmış gibi yapıyor. "Beni yaraladın, Fox. Asla bu kadar dikkatsiz olamayacağımı biliyorsun. İsmi tanıdım çünkü onu sormaya gelen ilk kişi sen değilsin."

"Başka kim olacak?"

"Kardeşi. Bunun bir kaza olmadığına inanıyordu ve bunu kanıtlamaya çalışıyordu." *Daniel*.

Bu yeni bilgiyi içime sindirirken nabzım hızlanıyor. "Bu ne zaman oldu?"

Bacaklarını açıp tekrar kapatıyor, zihnini kurcalıyormuş gibi burnunu kıvrıyor. "Yaklaşık sekiz yıl önce. Görünüşe göre *El Jefe'nin* çocuğuna hamileymiş-"

"*Rafael Cortez*?" Başım şaşkınlıkla dönüyor ve Javi cebinden bir granola bar çıkarıp başını sallayarak ambalajını açıyor.

"Biliyorum, değil mi? Dağınık bok, dostum." Bir ısırık alıyor ve bir anaokulu öğrencisi gibi atıştırırken bu adamın ne kadar saçma bir şekilde şüphesiz olduğuna bir kez daha şaşıyorum. "Kardeşim bu işin arkasında Cortez'in olduğuna inanıyordu ve metresiyle piçini ortadan kaldırmak için olaya kaza süsü verdi."

Zihnim farkındalıklarla dolup taşmaya başlıyor ve aniden ayağa kalkıyorum. "Teşekkürler, sana borçluyum." Javi'nin omzunu sıvazlıyorum ve zihnim hâlâ sersemlemiş bir halde yürüyüp gidiyorum.

Arabanın karşısında bekliyorum, gözüm alma ve bırakma için kullanılan yarım daire şeklindeki yolda ve tüm düşüncelerimi tekrar gözden geçiriyorum. Flaş kartları sıralar gibi, bildiklerimin ve bunların birbiriyle nasıl bağlantılı olduğunun üstünü çiziyorum.

Daniel, Cortez'in ilişkilerini gizlemek için kız kardeşini öldürdüğüne inanıyordu ve Javi gibi o da göz önünde saklanabilirdi. Kimse şoföre ikinci bir bakış atmaz. Hiç davet edilmeden en üst düzeyde erişime sahipti. Her konuşmanın ve toplantının arka planında o var.

Reggie tüm ceset bağışlarının babasının şehirde olduğu tarihlerle ilişkili olduğunu söyledi, bu da Daniel'ın da şehirde olduğu anlamına geliyor. Babasını ya da Angel'ı işaret eden her şey onu da işaret ediyor olabilir. Goyle Müdür'le görüşmeye geldiğinde Daniel Chariot'ta kalıyordu. Daniel, Reggie'nin nerede yaşadığını biliyordu ve dairesinin anahtarlarını kolayca almıştı.

Kadınları avlayarak ne yapmaya çalıştığını tam olarak anlayamadım; para, güç ya da intikam için olabilir mi? Sebep ne olursa olsun, bu, alt düzey bir kartel üyesinin, ikinci komutanın zimmetine para geçirdiğini herkesten önce fark etmesinden daha mantıklı.

Siyah bir şehir arabası otelin garajından çıkar ve ön tarafa yanaşır. Daniel sürücü koltuğunda. Caddenin karşısına geçiyorum, arabaya doğru emin ve hızlı adımlarla ilerlerken silahımın şarjörünü kontrol edip emniyetini kapatıyorum.

Arabanın arkasına geçerken çömeliyorum ve yolcu kapısını çekip açıyorum. Silahımı kaldırdım, içeri girdim ve uyardım, "Aptalca bir şey yapma, Daniel."

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ama iki elini direksiyona koyarken nefes alış veriş i sabit kalıyor. "Roan'dı, değil mi?" diye soruyor sahte bir sıcaklıkla.

Onun aptalı oynama çabasına homurdanıyorum. "Peki. Daniel'ı mı yoksa Müdür'ü mü tercih edersin?"

Tüm tavrı göz açıp kapayıncaya kadar değişir. Omurgası dikleşiyor ve dudağı kıvrılıyor, bakışları sertleşiyor ve daralıyor. "Bunu anlamın çok uzun sürdü, ha? Cortez amcığınızı doyurmakla çok mu meşguldünüz?" diye alay ediyor.

Silahımı çekip çenesinin altına dayadım. "Ağzınızı topla yoksa dilini keserim ve boğulmanızı sağlarım."

Konuşurken çenesini mümkün olduğunca az oynatıyor, ağzının derisine batmasından dolayı çok sinirli olduğu belli. "Ne istiyorsun Fox?"

"Ne istiyorum?" Bir kahkaha atıyorum ve namluyu şakağına bastırmak için hareket ettiriyorum. "Beynine bir kurşun sıkılmak istiyorum."

"O zaman yap," diye hırslıyor.

"Cortez'e zarar vermeyecek olsa yapardım. Ama o kız kardeşini seviyordu ve sen-" "Cortez arkadan bıçaklayan bir kaltak!"

Görüşüm kırmızıyla bulanıklaşıyor. Silahı şakağına o kadar sert bastırıyorum ki kafasının yan tarafı cama çarpıyor. "*Doktor* Cortez."

Ağır bir nefes çekiyorum ve başını tekrar ortaya kaldıracabilmesi için baskıyı hafifletiyorum. "Ortadan kaybolmak için yarın sabaha kadar vaktin var. Daniel Álvarez'in bu gezegenden silinmesini istiyorum. Eğer bir daha Müdür'ün adının geçtiğini duyarsam seni avlar, derini yüzer ve kafanı duvarıma asarım."

Dudakları gergin bir çizgiye dönüşüyor. "Ya yapmazsam?"

"Kabul etmek için beş saniyen var yoksa tetiği çekerim. Beş. Dört. Üç.
-"

"İyi," diye homurdanıyor.

Yeterince iyi değil. "İki-"

"Tamam, tamam." Ellerini direksiyona vuruyor. "Sana söz veriyorum."

"Aferin oğlum." Silahımla yanağına kibirli bir dokunuş yaptım ve dışarı çıktım, uzaklaşırken kaputu tokatladım.

Cash'e iletmek istediğim bazı şeyler var, ayrıca Daniel ile ilgili gelişmeler hakkında onu bilgilendirmek istiyorum. Sokakta daha yakın park yeri olmadığı için Den'in bir blok aşağısına park ediyorum. Özel yeraltı garajımıza da park edebilirdim ama tek çıkış, tek giriş fikrini sevmiyorum.

Köşeden siyah bir minibüs geçiyor ve anında tüylerim diken diken oluyor ama yan kapının açıldığını ve üç maskeli adamın dışarı fırladığını fark edecek kadar hızlı değil. Şok tabancasının şoku, sakat bırakan bir acı ve parçalanmış kaslarla beni vuruyor. Kafam betona çarpmadan önce hatırladığım son şey, lanet dilimi neredeyse ısırarak kopardığım ve ağzıma dolan kanın tadı.

Bölüm 28

Müdür

Roan

C Eski su üstüme sıçırıyor ve sarsılarak uyanıyorum. Başım zonkluyor, boynumun dibinde yoğun bir çarpıntı var ve gözümü kırpmaya çalışıyorum

gözlerimdeki suyu akıtmaya çalışıyorum. Etrafımı tanımaya çalışırken ellerim arkamda bağlı olsa da oturur pozisyona geçiyorum.

Pas kokusuna bakılırsa metalden yapılmış kapalı bir alandayım. Zonklayan acı yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor ama sanırım bir nakliye konteynerindeyim.

"Peki, nasıl anladın?" diye soruyor sıkılmış, soğuk ve meçhul bir ses karanlıktan. Sese doğru dönüyorum ve çakmağın fiskeşi Daniel'in yüzünü aydınlatıyor. Bir sigara yaktıktan sonra zippoyu yanık tutuyor, konteynıra önsezili, titrek gölgeler düşürüyor.

Ellerimi esnetip neyle bağlı olduklarını anlamaya çalışıyorum. *Zip bağları, lanet olsun. "Ángel'i öldürürken özensiz davrandın."*

"Hak ettiğini buldu. Tek pişmanlığım canını yakamamış olmam." Ağır, öfkeli bir nefes alıyor. Sinirli ve gergin olduğunu hissedebiliyorum. Bu kadar uzun süre bu ayrıntılı ikili hayatı sürdürdüğüne göre, inanılmaz derecede

titiz ve metodik. Benim gibi planlarını bozan biri onu sarsıyor olmalı.

Başımı bir daire şeklinde döndürüyorum. "Acıtmak için on yılın vardı. Neden bütün bunlar?"

Cevabı tartışıyormuş gibi duraksıyor, sonra kayıtsızca burnunu çekiyor. "Sanırım sana söyleyebilirim. Nasıl olsa yakında öleceksin." Sanki onun gözünde ne kadar az değerim olduğunu kanıtlamak istercesine, külünü üzerime savurmak için yaklaşıyor. "On yıl dediğine göre Sofia'yı biliyor olmalısın."

"Bir kazada öldüğünü-"

"Hayır!" diye bağıyor ve yüzüme hırlamak için benim seviyeme iniyor. "Hayır, o öldürüldü. Rafael Cortez tarafından." Ayağa kalktı ve konteynerin kısa genişliğinde adım attı. "Onu çocukluğundan beri tanımaya ve *ölen anne* babamızın en iyi arkadaşı olmasına rağmen onunla yatıyordu. Ve onu hamile bıraktığında, '*secreto vergonzoso*'sundan kurtulmanın en iyi yolunun onu parçalara ayırmak olduğunu düşündü."

Ona yanıldığını söyleyerek nefesimi boşa harcamayacağım. O da Javi'den benimle aynı şeyi duydu. İntikama olan bağlılığını çoktan aşmış. "Neden sadece onu öldürmüyorsun?"

Alay ediyor. "Onu öldürmek istemiyorum. Onu mahvetmek istiyorum. Örgütünü dağıtmak ve mirasını yok etmek. Bunu yapmak için de paraya ve müttefiklere ihtiyacım vardı. İnsanların en sadist ve ahlaksız fantezilerini gerçekleştirmek için ne kadar para ödeyeceklerine inanamazsınız." *Oh, buna inanıyorum.* İnsanlığın en karanlık yanlarını gördüm ve beni şaşırtan tek şey yüzeye bu kadar yakın olmasıydı.

"Lafı açılmışken." İzmariti benden birkaç santim öteye fırlatıyor, çizmesinin ucuyla eziyor ve heyecanla, "Gösteri başlamak üzere," diyor.

Ben bir çıkış yolu ararken onu konuşturmaya çalışıyorum. "Müttefik edinmenin çok daha kolay yolları var."

"Müttefik tam olarak doğru kelime değil." Sesinde hastalıklı bir zevk duyabiliyorum. Bahse girerim şeytani planlarını dile getirebildiği ilk kişi benim. "Zamanı geldiğinde bu adamları Rafael yerine benim tarafımı seçmeye ikna etmek için iyi bir zamandan daha fazlası gerekecek. Ama işkence ettikleri, tecavüz ettikleri ve öldürdüklerine dair görüntüler ve belgeler?" Uğursuzca kıkırdıyor. "Bu oldukça ikna edici olacaktır."

"Bu kadınlara yaptığınız şey Sofia'ya olanlardan bin kat daha kötü." Sesimdeki tiksintiyi gizleyemiyorum. O kalpsiz bir canavar.

Öfkelendiğini hissediyorum ama sahte bir kabadayılık sergiliyor. "Fedakârlıklar yapılmalı."

"Peki ya kendi kadınlarınız? Kendi kartelinin üyelerini öldürmek için bahanen ne?" Piçin Cortez'e sadakat duygusu olmadığını biliyorum ama o kadınlar Sofia'nın başına gelenlerin bir parçası değildi.

"Bazıları Rafael'in fahişeleriymiş ve Sofia ile aynı kaderi paylaşacaklardı. Ben sadece geç olsun güç olmasın diye erken davrandım. Diğerleri mi? Av için taze ete ihtiyacım vardı. Dediğim gibi, kurbanlar." Sıkılmış gibi elini sallıyor.

Zippo'yu kapattı ve beklediğim ilk hatasını yaptı: Bana sırtını döndü. Ayağa fırladım ve vücudumla ona vurdum. Üstüne düşüyorum ve kirli zeminde boğuşuyorum, çoğunlukla karanlıkta hissederek ilerliyorum, ta ki kafasını bacak kilidine alana kadar. Bacakları yayılıyor ve yan tarafa defalarca tekme atıyor. Bu kargaşayla dışarıdaki nöbetçileri alarma geçirdiğini fark ediyorum ve muhtemelen fazla zamanım yok.

Kaburgalarım hâlâ yanlarımda kızgın birer ateş parçası gibi hissetmeme rağmen, boynunu kırmak için tüm gücümü bükmeye harcıyorum. O kıpırdanıyor ve çırpınıyor, ben de onun momentumunu ona karşı kullanarak zıt yönlerde daha fazla dönmesine yardımcı olmaya çalışıyorum.

Vücudunun gevşediği bir an var ve neredeyse oraya geldiğimi düşünüyorum, ama sonra korkunç, parçalayıcı bir acı baldırımı yırtıyor.

Görüşüm biraz düzeldi ve acının nedenini zar zor seçebiliyorum; baldırıma saplanmış bir bıçak. Gözlerim keskin metale kilitleniyor ve Daniel'ı çabucak bırakıp bağlı ellerimle bıçağı yakalamak için vücudumu büküyorum. Geniş kapılar açılıp kör edici güneş ışığı içeri girdiğinde o da aynı anda ayağa fırlıyor.

Konteynırın içine doluşan en az dört adam saydım. Buradan yürüyerek çıkamayabilirim ama bıçağı ve ellerimi çözebilirim, en azından birini yanımda dışarı çıkarma şansım olabilir.

Üçü birden üzerime çullanıp beni ön tarafıma doğru iterek yere mıhladılar. Bıçak kaslarımın derinliklerine doğru itilip çıkarılmadan önce acımasızca bükülürken acı içinde çığlık atıyorum. İki adam beni ayağa kaldırıyor ve ayak bileğimden aşağı sıcak, yapışkan kan damlıyor.

Kollarımdan tutan adamlar tek ayak üzerinde zıplamaya alışmam için hiç özen göstermeden beni dışarı sürüklüyorlar. Yaralı bacağım yere her sürtündüğünde, yakıcı bir acı uzvuma kadar vuruyor. Ancak dışarı çıktığımızda gardiyanların yüzlerini aşağıya çeken siyah kukuletalar takmadıklarını fark ediyorum. Bunun yerine, yüzleri simsiyah Guy Fawkes maskelerine benzeyen şeylerle tamamen gizlenmiş.

"Şirin kostüm," diye alay ediyorum. Sol kolumu tutan kişi bırakıyor ama ben tepki veremediğim için dirseği burnuma çarpıyor. Darbe gözlerimi sulandırıyor ve zaten ağrıyan başımı zonklatıyor. Üst dudağımı yalıyorum, bakır rengi kanı dilimle siliyorum.

Beni götördükleri yere kadar yolun geri kalanında sessiz kalıyorum, elimden geldiğince gözlem yaparken beni evcilleştirdiklerini düşünmelerine izin veriyorum. Zemin beklenmedik bir kum ve toprak karışımı, ince, telli çalılıklar ve uzun, budanmamış çam ağaçlarıyla kaplı. Kırmızı ve yıpranmış birkaç nakliye konteynerinin daha yanından geçiyoruz ve ağaçların arasında bir parça belirdiğinde etrafımızın suyla çevrili olduğunu görüyorum.

Bir adada olmamız benim için iyiye işaret değil ama izolasyon beni rahatlatıyor. Reggie beni burada bulamaz ve onun buradan mümkün olduğunca uzakta olmasını istiyorum.

Ağaçlar açık bir kum çemberine dönüşüyor, ahşap standlar yarısını bir amfityatro gibi sarıyor. Siyah maskeli daha fazla insan dolduruyor ve bir sıra kadını fark ettiğimde midem bulanıyor. ¹

Çukurun bir kenarı boyunca dizilmişler, gece elbisesine benzeyen kirli beyaz elbiseler giymişler. Ayakları prangalı ve bir top ve zincire bağlı. Hepsi istismar ve ihmalin çeşitli aşamalarında görünüyor. Birkaçı sadece kirli, ama yine de yanakları dolgun ve birkaç çürük ile sağlıklı görünüyor. Diğerleri ise nakliye konteynerlerinden birinde haftalarca güneş görmeden aç bırakılmış gibi görünüyor. Ciltleri cılız ve gri, saçları keçeleşmiş ya da seyrelmiş. Hepsinin uzuvlarında ve yüzlerinde kesikler ve çürükler var.

Onları görmek beni öfkeliyor ve sert nefesler burnumdan girip çıkıyor. Onlara yardım edemeyecek olmanın hissi ciğerlerimi parçalıyor. Çukuru geçip topraktan çıkan iki odun yığınının götürlüyorum. Yanlarından paslı zincirler sarkıyor. Zincirlere bağlı demir bileklikler bileklerime dolanıyor ve kollarım iki direk arasında gerilecek şekilde fermuarlarım kesiliyor.

Herkesle aynı maskeyi takan ama mat gümüş renginde olan bir adam çemberin ortasına doğru ilerliyor. Onu sesinden Daniel olarak tanıdım.

ve kıyafetler. "Av sonrası şenliklere hoş geldiniz. Ödüllerimizi kutlayalım."

Daniel içlerinden Avcı 421 kod adlı birini karşıladığında tribünlerdeki adamlar ayaklarını yere vurarak tempo tutuyor. Korkaklar, maskelerin ve anonimliğin arkasına saklanıyorlar. Ahlaksızlıktan zevk almaktan daha kötü olan tek şey, bunu kabul edecek kadar erkek olmamaktır. Sadece zayıf erkeklerin kadınlara zarar vermesi ve onları incitmesi gerekir ve sadece en zayıf olanların bunu bir maskenin ardında yapması gerekir.

İki adam kadınlardan birini öne doğru itiyor. Basit siyah giysili adamların muhafızlar, aynı maskeleri takmış ama farklı tarzlarda giyinmiş adamların da avcılar olduğunu anlıyorum. Muhafızlardan biri diz çökerek kadının ayak bileklerinden birinin kilidini açıyor ama topa bağlı olanı yerinde tutuyor. Ayağa kalkıp topu dairenin ortasına doğru tekmeliyor ve kadın ona yetişmek için sendeliyor.

Avcı önünde bir ileri bir geri yürürken, çenesi düşük ve gözleri zar zor açık, kederli ve kırgın bir şekilde duruyor. Adam ceketinin cebinden bir sustalı çıkarıyor ve adam bıçağı açtığında kadın irkiliyor. Tribünlerdeki adamlar tepinmeyi bıraktı ve ortalık onun yumuşak ağlamasını ve uzaktaki dalgaların çarpma sesini duyabileceğim kadar sessiz.

Göğsüm burada durmaktan başka bir şey yapma ihtiyacıyla yanıyor, işe yaramaz ve topal. Rahibeyle buluştuktan sonra Reggie'nin söylediği bir şeyi hatırlıyorum.

Tek bir kurşun yarası bile yoktu. Spor ya da eğlence için avlanıyorlarsa, ok ve yay ya da boğma gibi daha kişisel bir silah seçmelerini açıklar.

Zihnimde, muhafızların hiçbirinde silah görmediğimi ve Daniel'in beni vurmak yerine bıçakladığını not ediyorum...

"Prangalı bir kadınla dövüşmek için büyük bir adam olmak gerekir," diye alay ediyorum ve tribünlerden kahkahalar yükseliyor.

Avcının başı şimdi kendisine gülen arkadaşlarına doğru dönüyor ve diğer ayak bileğindeki kelepçeyi çözmesi için gardiyana bağıyor. Gözlerine hayat geri dönüyor ve bir kaçış yolu arıyormuş gibi etrafta uçuşuyorlar. Bakışları benimkilere takılıyor ve ben de onu cesaretlendirmek için hafifçe başımı sallıyorum.

Muhafız çemberin kenarındaki pozisyonuna dönerken kalbim beklentiyle çarpıyor. Kendisiyle en yakındaki muhafız arasındaki mesafeyi not ederken far ışığındaki bir geyik gibi görünüyor. *Hadi, hadi, yapabilirsin.* Göğsüm telaşla hışırdıyor, ona koşması için bağlamak istiyorum.

Avcı ona doğru hamle yapıyor. Kadın önünden atlıyor ve avcı tökezleyerek kuma düşüyor.

"*Koş!*" Emir bilinçli bir karar olmadan benden koptu, ama onu harekete geçirdi ve koşarak uzaklaştı. Çıplak ayaklarının uçuşunu ve yırtık pırtık elbisesinin arkasında çırpınışını izlerken kan dolaşımım heyecanla doluyor.

Her şey çok hızlı oldu. Kimin ateş ettiğini bile göremiyorum ama bir silah sesi duyuluyor, bir kuş sürüsü çevredeki ağaçlardan kanat çırparak havalanıyor.

"*Hayır!*" Bağırışım gırtlaktan geliyor, kollarım zincirlerimin içinde çırpınıyor.

Kurşun kürek kemiklerinin arasına isabet eder, beyaz kumaşta kırmızı bir patlama olur. Önce dizleri tutmaz ve yüzüstü yere yığılır.

"Hayır, *hayır.* Lanet olsun," diye haykırıyorum ve başımı öne eğiyorum. Bedeni ormanın zemininde kıpırdamadan yatıyordu ve hepsi benim suçumdu.

Arkamdaki biri çenemi kapatmam için bana bağıyor ve sonra sağlam bacağıma tekme atıyor. Tüm ağırlığımı parçalanmış bacağımın üzerine çöküyor.

Acı dayanılmaz ama bunu hoş karşılıyorum. Bunu hak

ediyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan daha
kötüsünü yaptım.

Onu ben öldürdüm.

Zaman durmuş gibi geliyor ama saatlerin geçtiğini güneşin tepemdeki yolundan ve kadının dudaklarının morarmasından anlıyorum. Onu vurduktan sonra, cansız bedenini çukurun içinde sürüklediler, topukları iz bıraktı ve beni zincirleyen direklerden birine yasladılar. Bir noktada vücudu devrildi ve önümde yere düştü. Onu bir süre orada bıraktılar, boş gözleri yeraltı dünyasına açılan köprüler gibi bana bakıyordu.

Bir başka avcı, avının *ganimetinin* tadını çıkarmak için tribünlerden çağrılırken kadınlar birer birer merkeze itiliyor. Başlangıçta duygularımı uyuşturabildiğim, düşüncelerimi ayırabildiğim ve tanık olduklarımı ruhumun kollarının erişemeyeceği bir yerde tutabildiğim bir zaman var.

Kadınların akla gelebilecek her şekilde vahşileştirilmesini izliyorum. Spor olsun diye. Erkeklerin hastalıklı zevkleri için. Zincirlere asılı durup izlemekten başka bir şey yapamıyorum. Öyle bir an geliyor ki, etrafıma ördüğüm kalkan parçalandıkça savunmam kırılıyor ve her iğrenç eylem hızla içeri girip kalbimi boğuyor ve insanlığımı parçalıyor.

Ne zaman kendimi gözlerimi kapatıp bir saniyeliğine de olsa her şeyi unutmak isterken bulsam, bunu yapamıyorum. Bir avcı kızgın bir damgayı tenine indirirken bir kadının çığlığı kulakları tırmalıyor. Başka tarafa bakmak istiyorum. Görüntülerin yanık et kokusuyla bu kadar canlı bir şekilde birlikte gitmesini istemiyorum. Ama yapamıyorum.

Onları rahatlatmak için bu kadar çaresizken izlememek, çektikleri eziyete tanıklık etmemek ihanet gibi geliyor. Onlar fiziksel acı çekiyorlar. En azından zihinsel acıyı paylaşmak için orada olmalıyım.

Bir gardiyan koşarak yanıma geliyor ve Daniel'a bir şeyler söylüyor. Maskenin ardındaki karanlık ve acımasız gözleri bana dönüyor ve midem bulanıyor. Kendinden emin adımlarla bana doğru yürüyor ve yaklaştıkça tüylerim diken diken oluyor.

Başımı yukarı kaldırırken sesindeki sırtışı duyabiliyorum. "Buna daha fazla dikkat etmek isteyeceksin. Reggie'nin geleceği haberini aldım." Başımı avuçlarının arasından çekip hırlıyorum. "Bu kavgayı o buraya geldiğinde yapmak isteyeceksin." Gülüyor, ürpertici ve kalpsiz bir ses.

"Onu yaklaştır," diye emrediyor avcıya, o da kadını saçlarından tutup benden birkaç adım öteye sürüklüyor. Daniel başımı tekrar ellerinin arasında bir mengene gibi tutuyor ve bakışlarımı onunkilere kilitlemeye zorluyor. "Gözlerinin içine bak Fox. Onu kurtarmak için hiçbir şey yapamayacağını ve Reggie'yi de kurtaramayacağını bilerek gözlerinin içine bak."

Kadının gözleri Reggie'ninkilerle aynı koyu kahverengi ve avcı boğazına bir bıçak dayarken göğsümün sıkıştığını hissediyorum. Gözleri yaşlarla ve kararlılıkla doluyor. Ölmeye hazır. Merhamet dilenmiyor ya da yardım için çığlık atmıyor. Sadece kanayan ruhuma bakıyor ve onu kurtarabilecek hiçbir şey görmüyor.

Bıçak derisini ilk parçaladığında gözlerinin acı içinde nasıl kocaman açıldığını asla unutamayacağım. Boğazında kötücül bir yol açılırken yardım edemeyip öylece durduğum için kendimi asla affedemeyeceğim. Kadın yere düşerken gözümü kırptığım bir an var ve Reggie'ye dönüşüyor - altın ten, kuzguni saçlar, güzel lanet olası bir kalp. Ve sonunda kırıldım.

Acı dolu bir feryatla dizlerimin üzerine çöküyorum, zincirler yeterince gevşemeye izin vermediği için omuzlarım acı içinde çekiliyor. Kaburgalarım çığlık atıyor ve göğsüm paramparça oluyor.

Yirmi üç yıl önce o kapıyı açtığımdan beri kırılmış durumdayım. Ama Reggie bana iyileşmenin mümkün olduğunu gösterdi. Şimdi, tamir edilemeyecek kadar kırıldım. Kalbimden geriye ne kaldıysa bir daha bütün olamayacak kadar çok parçaya bölündü.

---

1. Bölüm sonuna kadar İnsan-Rag'n'Bone Man

Bölüm 29

Derinlere Doğru

Reggie

T Limandan çaldığım sandal, beni adaya götürecek kadar benzin olması için dua ederek gidebildiği kadar hızlı iterken her dalganın üzerinden sekiyor.

¹ Dalgalar burada daha dalgalı, körfezin ağzına daha yakın ve açık okyanus. Ufukta pastel renklerle batan güneş, durumun karanlık gerçekliğiyle tezat oluşturan bir güzellik.

Pek bir planım yok ama Cash'in fikrini beklemiyordum. Nesnel olarak, keşif toplama ve metodik bir saldırı tasarlama planı, bir sandal ve uydu GPS'i çalmaktan ve ardından bilinmeyen bir adaya bir tabancadan başka bir şey olmadan botla gitmekten çok daha akıllıca ve başarılı olma olasılığı daha yüksek.

Ama bekleyemedim. Roan'ın kaçırıldığını öğrendiğimden beri tek ciğerimle nefes alıyor ve yarım bir kalple yaşıyordum. Müdür olmalı. Uzak bir ada onun hasta oyunları için mükemmel bir yer olurdu. O adada neler olduğunu ilk elden gördüm ve Roan'ın orada tek başına bir gece geçirmesine asla izin veremezdim.

Bir ağaç çıkıntısı göründü ve Cash'in telefonundan ezberlediğim koordinatlara göre Roan'ın bulunduğu adadaydılar. June Harbor Körfezi'nde deniz kuşlarının yuvalama alanı olmaktan öteye gidemeyen birkaç küçük, kayalık ada vardır. Şu anda kalbim boğazımda yaklaşmakta olduğum ada, içlerinde en uzak ve en izole olanı.

Yaklaştıkça güneş hızla kayboluyor ve adanın bir kenarındaki titrek ışıkları seçebiliyorum. Gürültüyü biraz kesmek için motoru yavaşlatıyorum ve su boyunca sürünüyorum. Yavaşça ışıklara yaklaşırken bir sonraki hamlemi düşünüyorum ki arkamdaki adadan büyük bir gürültü geliyor.

Kör edici spot ışıkları üzerimde parlıyor ve etrafımda dönmeye başlayan iki jet skiye monte edildiklerini fark ediyorum. Silahımı elimde sıkıca tutuyorum, ama çok hızlı hareket ediyorlar ve ışıklar bir hedefe kilitlenmem için çok parlak.

Bir yarı otomatik silahın hızlı patlamaları havayı dolduruyor ve metal tekneimde kurşun büyüklüğünde delikler açılıyor. Gövdeye hızla su dolmaya başladığında adrenalinim yükseliyor. Yine de bu kadar küçük deliklerle batması biraz zaman alacaktır. Öyle bile olsa, daireler çizen saldırganları takip etmeye çalışırken ellerimle yapabildiğim kadar balya yapıyorum.

"Silahı at!" diye megafona benzeyen bir ses emrediyor. Silahı daha sıkı kavriyorum ve horozu indiriyorum. "Silahını at, biz de seni ona götürelim."

Onu. Roan olduğunu bilmek için ayrıntılara ihtiyacım yok. Onun için hayatımı feda edebilirim ve silahımı körfeze atarken tam da bunu yapıyor olabileceğimi fark ediyorum.

Ve bundan pişmanlık duyan tek bir parçam bile yok.

Adamlar ışıklarını kısıyor ve yavaşça batmakta olan teknemin iki yanına yanaştıklarında artık ürkütücü siyah maskeler taktıklarını görebiliyorum.

"Koy şunları

tak." Elime fermuarlı kelepçeler veriliyor ve bileklerime geçiriyorum. Onları bana veren adam uzanıp derimi ısırana kadar sıkıyor, sonra da jet ski'sinin arkasına yatmamı emrediyor.

Dediğini yaparken Roan'ı zihnimde tutuyorum, bu sabah benim için hazırladığı kahvaltıyı yerken beni izlerkenki gülümsemesinin her ayrıntısını gözümün önüne getiriyorum. Dudaklarının hafif çekikliğini gururla düşünüyorum. Kumral kirli sakalının çenesindeki dövmelerle buluşmasını. Çatalını bana doğrultuşunu ve gözlerindeki hayat ve ışıkla hiçbir uçaktan atlamamamı söyleyişini.

Jet ski'nin arkasındaki yolculuk kısa sürüyor. Başım koltuğun kenarından sarkarken, alevlerin mürekkepli su üzerindeki yansımalarını görüyorum. Nabzım hızla atıyor. Başımı çevirebildiğim kadar çeviriyorum, ama sadece bir iskelenin bacaklarını ve tahtalarını görebiliyorum, üzerindikileri değil.

Ayak bileklerime bir şey kelepçeleniyor ve sonra jet ski'den indirilip ellerim ve dizlerim üzerinde rıhtıma bırakılıyorum. Başımın yanında ayak bilekleri zincirlenmiş bir sıra çıplak ayak var ve yutkunuyorum. *Bunlar kadınlar. Avladıkları kadınlar.* ²

Ayağa kalkıyorum ve önümdeki manzarayı gördüğümde kalbim gök gürültüsü gibi çarpıyor. Sıra sıra dizilmiş siyah maskeli insanlar bana bakıyor. Meşaleler platformu aydınlatıyor ve insanların önünde gümüş maske takan bir adam var. Korku filmlerinden fırlamış gibi ve midem bulanıyor.

Beyaz slipli kadınlar yanımda sıralanmış, çeneleri sarkık ve gözleri yerde. Onların ayakları da benimkiler gibi bir top ve zincire bağlı.

Koşullar o kadar ani değişti ki neredeyse bir rüya gibi geliyor. Bir an gün batımını kovalıyorum, bir an sonra etrafım karanlık ve kötülükle çevrili, zincirlenmiş ve kesilecek sığırlar gibi sıraya dizilmiş durumdayım.

Bir figür öne doğru itilir ve gümüş maskeli adamın yanında tökezler. Elleri a r k a d a n kelepçelenmiştir ve yalpalamaktadır.

Ayakları üzerinde dengesiz. Başını kaldırdığında Roan'ın gözleri benimkileri bulduğunda kalbim duracak gibi oluyor. Bir gözünün altında koyu bir morluk var ve burnundan kurumuş kan geliyor, ama en korkutucu kısmı yaraları değil. Bakışlarının bir özür diler gibi ruhsuz bir şekilde benimkilere uzanması.

Gümüş maskeli adam konuşmaya başladığında nefesim kesiliyor ve sesini hemen tanıyorum. "Onu korumak adına attığım her adımda yoluma çıktın." Daniel Roan'la konuşuyor ama eli beni işaret etmek için havalanıyor. "Büyük koruyucu," diye alay ediyor.

Daniel'in Müdür olduğunu anladığımda zihnim bir fırtına gibi dönüyor. Kendimi enayi gibi hissediyorum ve nefes almak fiziksel olarak zorlaşıyor, sanki içimde bu gerçek ve oksijen için yer yokmuş gibi.

"Bu adada neler olduğunu gördün," diye devam eder ve Roan onun yanında pasif ve kederli bir şekilde kalır. "Bu yüzden, onu koruman için sana son bir şans vereceğim. Eğer istersen, onunla birlikte bu rıhtımdan ayrılabilirsin ve ben de ikinizin şehre sağ salım dönmenizi sağlarım, *daha fazla zarar* görmeden." Maskesinin arkasından gelen kendini beğenmiş kıkırdamadan tüylerim diken diken oluyor. "Ve av planlandığı gibi devam edecek. Bu on dört kadın kaderleriyle buluşacak. Ya da on dördünü de kurtarabilirsin. Tek yapman gereken Regenia Cortez'i öldürmek."

"Seni hasta piç!" diye bağırarak Roan, Daniel'a öyle bir kafa atar ki Daniel geriye doğru sendeler. Bağırıp çırpınırken iki adam Roan'ı tutup geri çeker.

Onun yeniden canlanan enerjisi beni rahatlatmıyor çünkü sağımdaki kadınlara baktığımda hepsinin de bana baktığını görüyorum. Alevler, gelecek cehennemin bir vaadi gibi gözlerinde dans ediyor. Kalbim onlar için ve Roan için kırılıyor.

Tüm hayatını annesinin ölümünü telafi etmeye çalışarak geçirmişken böyle bir seçimle karşı karşıya kalır. Daniel geçmişini bilsin ya da bilmesin, bu Roan gibi bir adam için en acımasızca hazırlanmış işkencedir. Her iki karar da ondan geriye kalanları yıkacaktır.

Roan'ın manik bakışları benimkileri yakalıyor ve onu tutan adamlara karşı savaşıyor. "Bunu yapmayacağım. Seçmeyeceğim," diye bağıyor rıhtım boyunca. Sesi boğuk ve çakıllı, onu tutan karar yüzünden yıpranmış.

"Seçmeyeceğim," diye tekrarlıyor, sesi boğuluyor ve ben ona inanıyorum. Verecek hiçbir şeyi kalmayana kadar savaşacağına inanıyorum. Korumaya ve kurtarmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyecek.

Yani onun yerine ben seçim yapıyorum.

Topumu kucağıma alarak iskeleden aşağı atıyorum ve atlamadan önce iskelenin kenarına kadar iki adım koşuyorum.

Tam suyun altına batarken Roan'ın adımı bağırdığını duyuyorum. Cortez değil. Küçük Tehlike ya da *Mentirosa* değil.

Reggie.

Roan

Demir topa uzandığını görür görmez göğsüm ikiye ayrılıyor. Tüm gücümle hamle yapıyorum ve o rıhtımdan geçerken beni tutan adamlardan kurtuluyorum.

"Reggie!" Tüm kalbimle onun için bağıyorum, yıkılmış ve kırılmış organım hala onun için atmaya çalışıyor.

Daniel karnıma bir tekme atıyor ve ben ikiye katlanarak yere yığılıyorum. Saniyeler geçtikçe yaralı bir hayvan gibi çığlık atıyorum, Reggie'nin her saniyede suyun altında hava kaybettiğini biliyorum. Beni yukarı çeken ve silah sesiyle hemen kaybolan elleri zar zor fark ediyorum. Panik çığlıklarını ya da elleriyle başlarını kapatarak yere düşen kadınları zar zor fark ediyorum.

Son derece net bir şekilde fark ettiğim tek şey Daniel'in omzundan kan fışkırdığı ve elindeki anahtarların uçtuğu. Bacağımın yarısı kesilmemiş gibi onlara doğru koşuyorum. Rıhtımın başında silahlarını doğrultmuş ve ateş eden kardeşlerimin yüzlerini hayal meyal hatırlıyorum.

Reggie'nin kaybolduğu yerde hiç düşünmeden suya atlıyorum. Karanlık ve bulanıktı ve neredeyse göremiyordum. Onu bulana kadar daha derine yüzdüm. Top dibe batmış ve o da zincirin ucunda suyun içinde asılı duruyor.

Anahtarı kilide sokmaya çalışırken ciğerlerim hava almak için çığlık atıyor, parmaklarım soğuk sudan uyuşmuş durumda. Kelepçeler çıkar çıkmaz onu bir kolumun altına alıp yüzeye doğru tekmeliyorum.

Acı yok. Sadece o var.

Yüzeye çıkıp kıyıya doğru yüzdüğümde, başının omzumda ağır ve hareketsiz durmasından başka bir şey hissetmiyorum.

Dizlerimin üzerine çöküp onu kucakladığımda, kollarımdaki ağırlığından başka bir şey hissetmiyorum.

Karaya ayak basar basmaz onu sırt üstü yatırıyor ve yanağımı mor dudaklarına bastırıyorum. "Hayır, hayır, *hayır*," diye bağıriyorum kırık hıçkırıklar arasında, onlardan hava gelmediğini hissettiğimde. Nabzını kontrol ediyorum ve bir nabız hissettiğimde yutkunarak nefes alıyorum.

Çenesini yana yatırdım ve göğsüne kompresyon yapmak için yanına diz çöktüm. "Hadi Cortez. Sakın beni bırakma." Göz kapakları itilip kakılmaktan titriyor ama hâlâ bilinci yerinde değil ve nefes almıyor. "*Benim için nefes al Reggie, lütfen!*"

Avuçlarımın topuklarını soğuk, ıslak karnına bastırmaya devam ediyorum. Bastırdıkça bastırıyorum, nefes almadığı her itişte kalbim şerit gibi parçalanıyor. "Uyan lütfen, sana ihtiyacım var. Eğer benim için uyanırsan yemin ederim seninle evlenirim. Seni paraşütle atlamaya götüreceğim. Aldığım her nefeste, hayatımın her saniyesinde seni seveceğim. *Lütfen*, sadece bana geri dön-"

İlk öksürük o kadar küçük ki, sanırım sadece kompresyonlarım onu sarsıyor. Ama ikinci öksürük kesin. Tekliyor ve zayıf ama öksürüyor. "Evet, işte bu! Hadi, nefes al bebeğim, *nefes al.*" Sıcak gözyaşları soğuk yanaklarımdan aşağı süzülürken ağzından su damlıyor, her kompresyonda daha da fazla.

Sert ve bedensel bir şekilde öksürüyor, boynu tutuluyor ve ağzından bir su fışkırıyor. Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve cızırtılı ama engelsiz nefesler alıyor. Vücudum uçmuş gibi hissediyorum. Aslında, yanaklarına rengin geri döndüğünü gördüğümde hissettiğim telaşla bunu hiç hissedemiyorum.

Onu kollarımın arasına alıyorum ve ellerimle yüzünü okşuyorum. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum" diye haykırıyorum, şok ve rahatlama zihnimi bu kadına olan aşkım dışındaki tüm düşüncelerden arındırıyor.

Birkaç dakika boyunca başka bir şey söyleyemiyorum. Ama hırıltılı bir *Ro* sesi çıkardığında, boğazım düğüm düğüm olmuş bir halde, nihayet o yeteneği buluyorum. "Seninle evleniyorum Cortez."

Gözleri açık kalmakta zorlanıyor ama ağzı gülümsemeye benzer bir şekilde seğiriyor. "Bu konuda söz hakkım var mı?"

"Kesinlikle olmaz." Onu göğsüme bastırıp ıslak saçlarının tepesini öperken aynı anda hem hıçkırıyor hem de gülüyorum. "Sen benimsin Reggie ve seni bir daha asla kaybetmeyeceğim."

"Beni kaybetmedin," diyor gömleğimin içine usulca. "Kaybettiğimi düşündüm ve bu yeterliydi."

Sağlık görevlilerimiz Reggie'yi kontrol etmeyi bitirdi ve tek yapmak istediğim onu bu adadan uzağa götürmek ve kardeşlerimle Daniel'ın adamlarının katliamla ve hayatta kalan kadınlarla ilgilenmesine izin vermek. Ama hala yapmam gereken bir şey daha var.

Ağaçların arasından güneş ışığı yerine ay ışığı süzülüyor ama çukur hâlâ aynı hissi veriyor; aynı anda hem kutsal bir toprak hem de kirlenmiş bir çorak arazi gibi. Taze anılar zihnimi hırpalarken mide bulantısı boğazımın arkasında yuvarlanıyor.

Ay güneşin yerini aldı ve Daniel da benim yerime geçti. Yaralı omzu doğal olmayan bir açıyla sarkıyor. Reggie'yle birlikte bu kumlarda canlı ve güvende yürümek gerçeküstü bir his. Özellikle de Reggie'nin boğazının kesildiğini gördüğüm kadının kumdaki kan lekesinin yanından geçerken.

Ona her şeyi açıkladım ve o da yapılması gerekenler konusunda hemfikirdi. Ama şimdi Daniel'ın önünde durduğumuzda, yüzünün her yerinde bir çatışma ifadesi vardı.

"Sana ne diyeceğimi bilmiyorum-"

"O zaman hiçbir şey söyleme. En iyi arkadaşını ölüme terk eden birinden duymak istediğim hiçbir şey yok zaten," diye alay ediyor Daniel, sonra da ona tükürüyor

Ayaklarım. İleri doğru itiyorum ama Reggie'nin kolu beni durdurmak için fırlıyor.

"Sofia'nın ölümüyle hiçbir ilgim yok, babamın da öyle." Ne kadar sakin olduğu, sesinin ne kadar kararlı olduğu beni etkiliyor. "Senin ne hale geldiğini görmek onun kalbini kırardı."

"Onun adına konuşmaya cüret etme, *puta*." Onun sözleri karşısında irkilmiyor, sadece ağır bir iç çekişle gözlerini kapatıyor.

"Yaptığın her şey için çok daha kötüsünü hak ediyorsun." Bir kez yutkunuyor, sonra ses tonunda kabullenme gibi daha hafif bir şeyle devam ediyor. "Ama Sofia'nın iyiliği için, bu hızlı bir ölüm olacak." Sonra elini silahıma doğru uzatıyor.

Onu gerçekten kınadığı için yüzünde beliren şoku görüyorum. Ama sonra onu buraya kadar getiren nefretle kendini zırhlandırırken bu şok kayboluyor. "Devam et, onu öldürdüğün gibi beni de öldür. En azından bu sefer dürüst olacaksın."

Gökyüzüne bakıyor ve gözlerinden süzüldüğüne emin olduğum yaşları kırıştırarak uzaklaştırıyor. *O bir katil değil.*

Yüzünü soğukkanlı bir maske haline getirip bana bakıyor. "Silahın, Roan."

O bir katil değil. Ama ben katilim. Tetiği çekiyorum.

Kurşun onu anında öldürürken başı geriye düşüyor. Elleri ağzına gidiyor ve feryat figan bir hıçkırık çıkarmadan önce titrek bir nefes alıyor. Keder ve rahatlama gibi geliyor, hem olabileceği adamın yasını tutuyor hem de dönüştüğü kişinin bir daha kimseye zarar veremeyeceği için rahatlıyor.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve bana dönerken kaşları çatılıyor. "Teşekkür ederim."

Silahımı bir kenara koyup onu kendime çektim. "Ben her zaman senin canavarın olacağım, sen sadece benim ışığım olmalısın."

---

1. Acıtsa Bile-Sam Tinnesz
2. Bölüm sonuna kadar Atlantik-Uyku Simgesi

Bölüm 30

Tatlı Aşk

Reggie

O *bir hafta sonra*
Roan'ın bir parçası o gün adasında öldü. ¹ Tanık olduğu her neyse kalbinin bir parçasını kesip koparmış ve o parça orada, kumun üzerinde kalmıştı. Kan, kemikler ve gözyaşlarıyla birlikte.

O kırık ama güzel, paramparça ama bütün. Ve ona kaybettiklerini hatırlatan kabuslar geldiğinde, ona hala sahip olduğu her şeyi hatırlatmak benim görevim.

Bazen kapıyı yumrukluyor. Diğer zamanlarda, bu sabah olduğu gibi, hala zincirlenmiş gibi çırpınıyor.

"Kaç!" diye bağıyor uykusunda. "Hayır!"

Onu nazıkçe uyandırmaya çalışıyorum ama gözleri hızla açılıyor, vahşi ve sersemlemiş. Üstüme yuvarlanıyor ve aceleci hareketlerle uyku gömleğimi yukarı itiyor. "Roan-"

"Konuşmak yok." Sesi sert ama sessiz; ona uzanan elimi başımın üstünde tutuyor ve diğer eliyle boğazımı sıkıyor. "Sadece sana ihtiyacım var, Reggie."

Dizlerimi ayırıyor ve sert sikini çıplak amımın üzerinde kabaca gezdiriyor. Adadan beri ilk kez böyle sevişmiyoruz. Aceleci, tutkulu, sert. Roan dövüşür gibi sevişiyor olabilir ama onu dövüşmeye iten şey aynı zamanda sevişmeye de itiyor. Bu bir rahatlama, içindeki duygular kontrol edilemez hissettiğinde bir şeyleri kontrol etmenin bir yolu.

Belki de ihtiyacı olan şey seks ve şiddetin el ele gittiğine dair başka bir hatırlatma değildir diye düşünmeden edemiyorum. "Roan-Ro, bana bak." Vücutlarımızın birleşmek üzere olduğu yere sabitlenmiş bakışları benimkine atlıyor. "Beni sertçe becerecek misin?"

"Hayır." Yumruğunu boynuma sıkıyor. "Seni acımasızca becereceğim."

Boştaki elimi yanağını avuçlamak için kullanıyorum. "İhtiyacın olan şey bu mu-" "Ne?" Tedirginleşmeye başlıyor, çenesi sıkılıyor.

"İhtiyacınız olan şey buysa, buna sahip olabileceğinizi biliyorsunuz."

Düşüncelerini toparlamaya çalışır gibi başını sallıyor. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Boğazımdaki eli test amaçlı itiyorum ve o da elini çekmeme izin veriyor. Onu sırt üstü yatırıyorum, sonra üzerine çıkıp göğsüne şefkatli öpücükler konduruyorum. "Seni tatlı tatlı sevmeme izin ver. Bunu senin için yapmama izin verir misin?"

Kaşları birbirine çarpıyor ve gözlerinde bir kırılganlık var ama başını sallıyor. Kolları iki yanında dimdik duruyor. Ellerini kaldırıp kalçalarımın koyuyorum ve gömleğimi yavaşça çıkarmadan önce cesaret verici bir şekilde sıkıyorum.

Hiç acele etmeden avuçlarımı gövdesinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor, kucağında yavaşça sallanıyorum. Acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. "Benim için nefes al, Ro. Sadece nefes al ve hisset." Gözlerini sıkıca kapatıyor ve tekrar başını sallıyor. I

Ellerini benimkilerle birleştirip vücutumun kıvrımlarında, göğüslerimin üzerinde gezdiriyor ve tekrar aşağı indiriyor.

Onun sert aletini kıcımda hissediyorum ve hafifçe içine giriyorum. Parmakları kalçalarımı sıkıyor ve sonra gevşiyor. "Çok iyi gidiyorsun, bebeğim." Gözlerini açıyor ve bana *gerçekten mi* der gibi bakıyor.

O çok çiğ ve acımasız, nazik ve utangaç. Kalbi tanıdığım herkesten daha fazla kırıldı ama yine de hepsinden daha büyük.

Kalçalarımı kaldırıyorum ve giriş yerimdeki sikini okşamak için aramıza giriyorum. "Senin için ne kadar ıslak olduğumu hissediyor musun, Ro?" Bana kısa, keskin baş sallamaları verirken dişleri alt dudağına gömölüyor. Kendimi onun üzerine bırakıyorum ve o da dişlerini sıkarak tıslıyor. "Çok iyi hissediyorsun, bana çok iyi uyuyorsun."

Yavaş, dalgalı hareketlerle ona binmeye başlarken ellerimi göğsünde tutuyorum. "Fuuck," diye iç geçiriyor, başını yastığa gömüyor. Onu öpmek için eğiliyorum, dilimi dudaklarında hafifçe gezdiriyorum ve sonra alt dudağını dişlerimin arasına alıp sıyırarak çekiyorum.

Zevkimi tatlı ve yavaşça alırken inliyorum, sıcak bir yaz esintisi gibi içimde çiçek açtığını hissediyorum. O da beni öperken ellerini yüzümün iki yanında birleştirip beni tutuyor, dilini benimkini okşamak için daldırıyor, bir an alaycı bir şekilde yavaş, bir sonraki an derin ve şehvetli. Başımı döndürüyor, aramızda akkor halinde bir arzu parlıyor.

Ayağı kalkıyor, kollarını bana doluyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve alnımızı birbirine bastırarak uzunluğunu aşağı yukarı kaydırıyorum. Bliss karnımın etrafına sıkıca sarılıyor ve beni karşılamak için şefkatle iterken amım zonklamaya başlıyor.

Orgazmım tatlı ve yavaş geliyor, tıpkı aşkımız gibi. Baskı ya da acele olmadan geliyor ve geliyor ve ben katmanlı duygulara dalıyorum.

"Siktir," diye inliyor, kalçaları altımda esneyip gerilirken başını boynumun kıvrımına gömüyor. Zonklayan iç duvarlarım, ben boşalırken aynı anda onun da boşalmasını sağlıyor. Boynumun tendonlarını ısıyor, sonra acıyı yatıştırmak için diliyle hızlıca o noktayı okşuyor.

"Oh, evet, *evet*." Doruk noktam zirveye ulaşıyor ve uzuvlarımdan ılık bir bal gibi taşıyor.

"Beni kurtardın Reggie," diye nefes alıyor tenime doğru. Başını göğsüme bastırıyorum, kalbim hiçbir kelimenin hakkını veremeyeceği duygularla dolup taşıyor.

Dudaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Çünkü önce sen beni kurtardın."

Roan

Kuşluk güneşi ağaçların arasından altın sarısı bir ışıkla süzülüyor ve insanlar Cumartesi sabahının tadını çıkarırken çimenlere ve tarlalara yayılıyor. Bu rutin, parkta yürüyüş ve konuşma seansları için terapistimle buluşmadan önce bizim için bir hafta sonu ritüeli haline geldi.

Ofis ziyareti olayını denedim. Sandalyeye oturdum ama tek yapmak istediğim terapistimin suratına yumruk atmaktı. Seansları yürüyerek yapabileceğimizi önerdiğinde, biraz temiz hava almanın ve ben eski ve yeni iyileşmiş her yarayı yeniden açarken onun acıma dolu gözlerinden başka bir yere bakmanın zarar vermeyeceğini düşündüm.

Koşan, tırmanan, oynayan ve gülen çocuklarla dolu bir oyun parkının yanındaki bir kahve arabasında duruyoruz. Reggie siparişlerimizi verirken ben onları izliyorum.

İçkiler. Daha önce onlarca kez duyduğum ama beni rahatlatmayan bir şey tekrar kafamda çınıyor: *Sen sadece bir çocuktun.*

"Teşekkür ederim. Benimle oturun." Bizi kaotik oyunu izleyebileceğimiz bir banka çekiyorum. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk bir kelebeğin peşinden koşuyor ve ayağı takılıp tahta parçalarının arasında yuvarlanıyor. Başka bir çocuk kaydıraktan aşağı iniyor ve uçarak dizini sıyrıyor. Daha büyük bir çocuk, belki yedi ya da sekiz, küçük bir çocuğu yere itiyor. *Aklından ne geçiyordu ki?* İttiği çocuk ancak göğsüne ulaşıyor. Bu park kabadayısının büyüyüp siyah bir maskenin ardına saklanan bir adam olduğunu hayal ederken kanım donuyor...

Ayağa fırladım ve onlara doğru yürüdüm.

Küçük çocuğu yerden kaldırıyorum, sonra diğerinin kafasındaki beyzbol şapkasına vuruyorum. "Sen onun iki katısın. Pislik yapma." Daha fazlasını yapmak istiyorum. Onu sarsmak, yere itmek ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığını görmek istiyorum.

Ama onun sulu gözlerine baktığımda, alt dudağı şimdiden titriyor, tüm sıcak hava sönüyor. *O sadece lanet olası bir çocuk.*

Başımı sallayarak Reggie'ye doğru yürüdüm. "Lanet olası çocuklar."

"Eminim o çocuk bir daha kendi boyunun yarısı kadar biriyle uğraşmadan önce iki kere düşünecek." Bana sıcak ve gururlu bir gülümseme veriyor, sanki bir çeşit kahramanmışım gibi. O tanıdık suçluluk ve ezici başarısızlık duygusu kapımı çalıyor. Derin bir nefes alıyorum, sonra Dr. Wong'un bana öğrettiği bir farkındalık tekniği olan etrafımdaki renkleri saymaya çalışıyorum.

Yeşil. Kahverengi. Sarı. Mavi. Kırmızı. Daha fazla yeşil.

"Tanrım," diye gülüyor Reggie. "Şunlara bak, kendi kendilerine takılıp düşüyorlar."

Yutkunuyorum ve başımı eğerek oyun alanına yeni bir bakış açısıyla bakıyorum. Elim sende oynayan iki çocuk diğerinden saklanmak için

tırmanma duvarının etrafında zıt yönlerde doğru koşuyor ama sonra yüzüstü
çarptıyor. Bir

Benden beklenmedik bir kahkaha geldi. "Lanet olsun, kendilerine zarar vermeden zar zor nefes alabiliyorlar."

İlk defa, *senin* sadece bir *çocuk olduğunu düşünmek*, sonunda içimde buna inanabilecek bir parçayı harekete geçiriyor. Reggie'nin elini kucağıma alıp parmaklarını kendiminkilerle birleştiriyorum.

Sanki içimdeki değişimi hissediyormuş gibi gözlerinde bir yumuşaklıkla bana dönüyor. "Kafanda ne var?" Başparmağıyla yanağımdaki bir kirpiği fırçalıyor ve bana uzatıyor.

Sessiz bir dilekle onu uçuruyorum. Şeytanlarımla yüzleşmek için güç dileği ve bunu yaparken yanımda olduğu için şükran duası.

Başparmağını dudaklarıma doğru çekiyorum ve eskiden kirpiğin olduğu yere bir öpücük konduruyorum. "Hâlâ halletmem gereken çok şey var ama sanırım anlamaya başlıyorum."

---

1. Get You The Moon (feat. Snøw)-Kina, Snøw bölüm sonuna kadar

Sonsöz

Reggie

F aylar sonra "İnsanlar buraya gelmeden önce *Satıldı* tabelasını indirecek misin?" Yeni evimizin yan bahçesinde ızgarayı kurmakta olan Roan'a soruyorum. Arkasını dönüp gömleğiyle alnındaki teri siliyor ve ben geçici olarak sorumu unutuyorum.

"Görmek hoşuma gidiyor." Omuz silkiyor, sonra bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor. "Bana bunun gerçek olduğunu hatırlatıyor."

Kalbim sıkışıyor ve onun bir kalbi olmadığını nasıl düşünebildiğimi merak ederek ona bakıyorum. "Tamam." Ona hızlı bir öpücük veriyorum ve sonra geri çekiliyorum çünkü ikimizin de hoşuna gideceğini düşündüğüm bir fikrim var.

Matkabı aramak için içeri girdim. Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum çünkü son birkaç gündür yeni eve taşınma partimize hazırlanmak için perdeler ve sanat eserleri asıyorduk. Onu yemek masasının üzerinde bir kutu vida ile birlikte buluyorum. McGregor'un eski fotoğrafı masanın arkasındaki duvarda. Ona bakmak içimde tatlı ve nostaljik bir şeyler uyandırıyor. Bu fotoğraf

Geçmişin. Sadece İn'in geçmişi değil, aynı zamanda Roan'ın önceki yalnızlığı ve kendini affetme, değerli hissetme mücadelesi.

Yanında şu anki barın çerçeveli bir fotoğrafı var. Stella bir gün bir aile brunch'ından sonra çekmişti. Kardeşler bir duvar boyunca dizilmiş, sigara içiyorlar ve Effie, Harlow ve ben bistro masalarından birinde bir şeye gülüyoruz. İşte gelecek bu. Mutluluk, kahkaha, aile.

Matkabı ve vidaları alıp ön bahçeye çıktım. *Satıldı* tabelasını sökmek kolay ama çimlere gömülü direği çıkarmak daha zor. Direkle boğuşarak onu çıkarıp çöp kutularımızla birlikte kaldırıma attığımda terlemiş ve soğuk bir bira içmeye hazır hale gelmiştim. Ama yapmam gereken bir şey daha var.

Malzemelerimi tekrar topluyorum ve Roan'ın beni değerli tabelasıyla görmemesi için evin içinden arka bahçeye geçiyorum. Burada ağır kapıları ve kalın ahşap duvarlarıyla zamana meydan okuyan eski bir bahçe kulübesi var. Roan'ın kullanmayı sevmiyormuş gibi yapmayı sevdiği ve sadece ara sıra kanlı sorgulamalar için kullanılan "sıkıcı banliyö bahçe ekipmanlarımızı" burada tutuyoruz.

Ahşap kapılara iki ağır vida çakıp tabelayı asıyorum ve sonra geri çekilip yaptığım işi kontrol ediyorum.

"İyi görünüyorsun Cortez." Roan'ın sesiyle sıçradım. Kolunu omzuma dolayarak bana soğuk bir Corona uzatıyor. Terli olmamıza rağmen ona yaslanıyorum ve şişelerimizi tokuşturduktan sonra hep birlikte bir yudum alıp yeni tabelanın yerini hayranlıkla seyrediyoruz.

Birkaç saat sonra, arka taraf arkadaşlarımız ve ailemizle dolup taşıyor, havayı *carne asada* kokusu dolduruyor ve açık hava hoparlörlerimizden yüksek sesle reggaeton çalıyor.

"Bütün yemek boyunca numara yaptığına inanamıyorum! Stephen'la beni kesinlikle ikna ettin," diyor Matt inanamayarak.

"Evet, birbirimizden nefret ederdik." Roan'a ne kadar kızgın olduğumu ve onun performansına verdiğim telaşlı tepkiyi hatırlayarak gülüyorum.

Stephen, Matt ve benim havuz başında durduğumuz yere geldi. "Hey, Santi size *vamos a cenar dememi* istedi." Matt'in gözleri parlıyor ve kocasıyla birlikte aceleyle ızgaraya doğru geri dönüyor.

Kalabalığı tarıyorum, kendimi hayat dolu hissediyorum, gözlerim omuz omuza duran Roan ve babama takılıyor. Avlunun öbür ucunda olmama rağmen, ikisinin de dudaklarını zorlukla kıpırdatmalarından ve gözlerini ellerindeki içkilere sabitlemelerinden kısık sesle konuştuklarını anlayabiliyorum. Konuşmalarını babamın Roan'a sıkı bir tokalaşma teklif etmesi ve omzunu alkışlamasıyla bitiriyorlar. Bu, ikisi arasında gördüğüm kucaklaşmaya en yakın şeydi ve kafam daha da karıştı.

Şu anda kanka olduklarını söyleyemem ama Daniel'la ve adada olanlardan sonra babam beni Roan Fox'tan daha fazla kimsenin sevemeyeceğini ve koruyamayacağını hemen anladı.

Ama bu garip gizli sohbet beni şüphelendiriyor.

Ertesi gün, yerden binlerce metre yükseklikte uçağından atlamak üzereyiz. ¹

Eğitmen kapıyı açıyor ve açık hava kabinin içine doluyor. Roan ve ben ayağa kalkıp ekipmanlarımızın son bir güvenlik kontrolünü yapıyoruz, ancak Roan küçük uçağı sığabilmek için çömelmek zorunda kalıyor. Roan ve ben aylardır paraşütle atlamayı öğreniyoruz ve bugün ilk solo atlayışımızı yapıyoruz.

Bartlett Farms'ın istediğimiz zaman iniş yapabileceğimiz bir alan olması ve Roan'ın bize özel dersler vermesi için eğitmenler ve pilotlardan oluşan bir ekip tutması yardımcı oluyor.

Kalbim hızla çarpıyor ve biraz gergin olmasa da aynı derecede heyecanlı görünen Roan'a bakıyorum. Bana rahatlatıcı bir gülümseme verdiğinde dudağımı ısırıyorum. Elimi uzatıyorum. "Hazır mısın?"

"Neredeyse." Bizimle birlikte gelen Cash'e bakıyor, böylece "aptal kardeşi ön cama böcek gibi sıçrarsa" ilk o haberdar olabilecek.

Cash arka duvara yaslanır ama motorun ve rüzgârın sesini bastırmak için boğazını temizler. "Biliyor musunuz, eğer bana bunu yaptırmaya devam ederseniz, bana ödeme yapmaya başlamak zorunda kalacaksınız." Roan gözlerini deviriyor ve bunun kaçırdığım bir Fox kardeş şifreli anlamı olduğunu varsayıyorum.

Roan elimi sıkıyor ve dudaklarını aralıyor ama sonra kelimeler boğazına takılmış gibi yutkunuyor.

"İyi misin?" Saç telleri yüzüme çarparken soruyorum.

Yumuşak bir gülümseme ve gözlerindeki parlaklıkla kıkırdıyor. "İyiden daha iyi."

"Pekâlâ, devam edelim," diye bağıyor Cash. Açıklığa doğru dönüyorum ama Roan beni geri tutuyor. "Sen, Roan Fox, Regenia Cortez'i karın olarak kabul ediyor musun-"

Kalbim yerinden fırladı. "Bekle, ne?!"

"Seni paraşütle atlamaya götüreceğime, seninle evleneceğime ve hayatımın sonuna kadar seni seveceğime söz verdim."

"Bilincim yerinde değildi, Roan!" Gülmekten kendimi alamıyorum, hem bunalmış hem de o kadar mutluyum ki başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Cash aramızda şüpheyile bakıyor. "Ee... Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

Roan'ın diğ er elini tuttum. "Evet,  yle." O zaman gülümsüyor, öyle umut dolu ki - bir zamanlar i e yaramaz bir duygu olarak gördüğü ama şimdi tüm kalbiyle inand ğ n  gördüğüm bir şey.

"Sen, Roan Fox, Regenia Cortez'i kar n olarak kabul ediyor musun, sevmek ve tutmak için-"

Sözünü kesti. "Ben biliyorum."

"Ve sen Regenia Cort-"

"İstiyorum," diye söz veriyorum, bizi çevreleyen gökyüzü kadar mavi olan gözlerine bakarak.

"Seni korumak hayatımın en büyük onuru" diyor, dudaklarımız neredeyse birbirine değecek şekilde eğilerek.

Duygular m kelimelerimi boğuyor. Söylemek istediğ m çok şey var ama önemli olan tek bir şey var. "Seni sevmek benim için en büyük onurdur."

"Bana verilen yetkiye dayanarak sizi kar  koca ilan ediyorum. Gelini  pebilirsin!" Cash alk  lar.

Roan aramızdaki küçük mesafeyi kapat yor ve dudaklarımız buluşuyor. S ylenmemi  her şeyi  p c ğ m ze döküyoruz, bunları söylemek için hayatımızın geri kalanına sahip olacağ mızı biliyoruz. Ayrıldığ mızda, birbirimizin bak  larını i imize çekip anı soluyoruz.

Sonra birlikte geleceğ mize dalacağ z.

Son

Sevgili okuyucu,

T Sonuna kadar dayandığınız için teşekkür ederim! Reggie ve Roan benim ve belki de sizin kalbinize girmeyi başardılar. Eğer onların hikâyesini beğendiyseniz, bir dakikanızı ayırıp bu kitabı Amazon'da değerlendirirseniz benim için çok anlamlı olur. Tek cümlelik bir yorum bile yardımcı olur!

Yorumlar bağımsız yazarları desteklemenin gerçekten en iyi yolu ve ben her birini takdir ediyorum. Diğer okurların da takdir ettiğini biliyorum.

Eğlence bu kitapla bitmiyor... *Baharatlı* genişletilmiş sonsözü okumak için SummerOtoole.com/familybrunch adresini ziyaret edin. Fox kardeşlerden birinin kalbini çalacak bir sonraki kadının kim olacağına dair bir ipucu da var. Onu bulabilir misin?

Teorilerinizi, tepkilerinizi veya bu kitapla ilgili beğendiğiniz (veya beğenmediğiniz) herhangi bir şeyi Instagram ve TikTok üzerinden paylaşmak için bana ulaşmaktan çekinmeyin: @SummerOtoole. Ya da eski usul devam edebiliriz ve bana hello@summerotoole.com adresinden bir e-posta gönderebilirsiniz.

Teşekkür

TBu şimdiye kadar yazdığım en zor kitaptı. Reggie ve Roan her adımda bana meydan okudular.

inanılmaz destek sistemim olmadan bunu yapamazdım.

Alfa okuyucularıma, can simitlerime yani grup sohbetlerime ve Between the Wines Consulting'den Kristie'ye tüm engelleri aşmamı sağladıkları ve teslim tarihimin "sadece bir topun içine kıvrılıp ağlamak istiyorum" aşamasına geldiğimde beni destekledikleri için teşekkür ederim.

Val ve Isabella, Reggie'nin Meksika mirasına özgünlük ve saygı getirmeme yardımcı olduğunuz ve hassasiyetle okuduğunuz için teşekkür ederim. Ve Naomi ve Aldo'ya, her zaman tereddüt etmeden sorularımı yanıtladığınız için teşekkür ederim.

Patreon kabileme, desteğiniz ve heyecanınız çok parlak bir ışık ve ilham kaynağı oldu. Bu dünyayı ve çılgın karakterlerimi sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Editörlerime, tasarımcılarıma ve asistanıma, kafamdaki hikayeyi ellerimde bir kitaba dönüştürmeme yardımcı oldukları için teşekkür ederim.

Gabby'me, seni seviyorum. Hadi birlikte uçaktan atlayalım.

Ayrıca Summer O'Toole tarafından

Tilki Ailesi Suç Örgütü Serisi

Nefret

Ettir

Beni Tut

Beni

Dare Me (Ekim 2023'te çıkacak)

Ele Geçirilmiş Serisi: Ölümcül kahramanlar ve korkusuz kadın kahramanlar ile
Karanlık Tarihi Romanslar.

(Birbirine Bağlı Bağımsızlar)

Denizde

Çalındı*

Savaşmak İçin

Çalındı

Çalınan Sırlar

Tüm içerik uyarıları SummerOtoole.com/Content adresinde bulunabilir.

*SummerOtoole.com/FreeBook adresinden ücretsiz okunabilir

Copyright © 2023 by Summer O'Toole

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında yayıncı veya yazar.

Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. İsimler, karakterler ve mekanlar yazarın hayal gücünün ürünüdür.

ASIN: B0BVSSY4TG

ISBN: 9798393311087

Düzenleme Saxony Gray, Redaksiyon Gray

Düzeltilme Lauren, The Eclectic Editor

Val, Turning Pages Tasarım Kapak Acacia, Ever After Designs tarafından bölüm sanatı ve süsleme araları